

Fiica regeului pirat

TRICIA
LEVENSELLER

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

cumpărarea ediției autorizate a cărții susții în continuare drepturile de autor. Îți mulțumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: Daughter of The Pirate King
Autor: Tricia Levenseller

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVENSELLER, TRICIA Fiica regelui pirat / Tricia Levenseller ; trad. din engleză de Maria Magdalena Costea. - București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-87-5

eISBN 978-606-9072-89-9

Pentru a fi la current curent cu noutățile și ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) și urmărește-ne pe Facebook (@storiabooks) și pe Instagram (@storia.books).

„Levenseller lansează pe piață un debut impresionant prin această poveste amuzantă, alertă, plină de romantism și aventuri maritime, într-o lume fantasy cu nenumărate insulițe misterioase, conduse de pirați și sirene. *Fiica regelui pirat* e un roman care nu trebuie să-ți lipsească din bibliotecă!”

— Publishers Weekly

„Tricia Levenseller a creat un personaj feminin formidabil, o eroină perspicace și imprevizibilă care știe să aibă grijă de ea în timp ce face niște alegeri dificile, și îi invită pe cititori într-o aventură captivantă din care nu lipsesc încrucișările de săbii și luptele sângeroase.”

— School Library Journal

„Atenție cititori, avem în sfârșit o versiune feminină a lui Jack Sparrow! Romanul se adresează clar fanilor francizei *Pirații din Caraibe* și celor care preferă o eroină neînfricată, de care trebuie neapărat să te ferești, și un erou inteligent, de care cu siguranță nu trebuie să te ferești. Dacă vă plac poveștile de dragoste intense, aventurile pe mare și pe uscat și întorsăturile spectaculoase de situație, citiți *Fiica regelui pirat*!

— Anna Banks, autoarea romanului *Of Triton*

„Debutul exploziv al Triciei Levenseller, primul volum din seria *Fiica regelui pirat*, ne aruncă în cale nenumărate pericole, furtuni pe mare, pirați șarmanți și încrucișări de săbii, însă nimeni și nimic nu o poate învinge pe Alosa. O escapadă maritimă uimitoare, un roman care îi va captiva și fermeca pe cititori!”

— Shelf Awareness

Pentru Alisa,
soră, prietenă și prima mea cititoare

„DRAGI PRIETENI, HAIDEȚI SĂ NU LE UITĂM
PE DRAGILE NOASTRE PRIETENE, SEPIILE!”

— Căpitanul Jack Sparrow
Pirații din Caraibe: La capătul lumii

Capitolul 1

URĂSC SĂ MĂ ÎMBRAC ca un bărbat.

Cămașa de bumbac e prea largă, pantalonii mi-s prea mari, cizmele prea incomode. Mi-am prins părul într-un coc în creștetul capului, sub o pălărie mică de marinar. Am sabia fixată bine în partea stângă a taliei și un pistol vârât în toc în dreapta.

Ținuta mă incomodează pentru că stă lălâie exact unde nu trebuie. Și mirosul! Ai crede că bărbații nu fac altceva decât să se rostogolească în mațe de pește și să-și mânjească mânecile cu propriile excremente toată ziua. Însă poate că nu ar trebui să mă mai plâng atât de mult.

Precauțiile de față sunt necesare când năvălesc pirații peste tine.

Sunt mai mulți decât noi. Mai bine înarmați decât noi. Șapte dintre oamenii mei zac pe spate, morți. Încă doi au sărit peste bord în secunda în care au văzut steagul *Hoinarului Noptii* fluturând în zare.

Dezertori. Lașii ăștia sunt cei mai dezgustători. Își merită sfârșitul: ori vor obosi și se vor îneca, ori vor fi răpuși de creaturile marine.

În aer se aude sunetul metalic al săbiilor. Corabia se leagănă de la loviturile de tun. Nu mai rezistăm mult.

— Încă doi la pământ, căpitane, se aude Mandsy, prim-secundul meu temporar, care a coborât puțin sub punte.

— Ar trebui să fiu pe punte, înfigând sabia printre coastele dușmanului, nu ascunsă ca un papă-lapte, spun eu.

— Puțină răbdare, îmi reamintește ea. Ca să supraviețuim, trebuie să rămâi unde ești.

— Să supraviețuim? întreb ofensată.

— Reformulez. Ca să *reușim*, nu trebuie să fi văzută făcând mișcări impresionante cu sabia.

— Dar poate dacă aș omorî câțiva... spun mai mult

pentru mine.

— Știi că nu putem risca asta, spune ea.

Apoi adaugă brusc:

— Au venit mai mulți la bord. Cred că se îndreaptă spre noi.

În sfârșit!

— Anunță că ne predăm.

— Să trăiți, căpitane!

Urcă puținele trepte spre punte.

— Și ai grijă să nu mori! șuier după ea.

Aprobă din cap și deschide trapa.

Să nu mori! spun din nou, de data asta în minte. Mandsy este una dintre cele trei persoane în care am încredere pe corabia asta. E o fată bună, foarte inteligentă, optimistă și care mă ține cu picioarele pe pământ, lucru de care am avut nevoie cu disperare în această călătorie. S-a oferit să vină cu mine, alături de încă două fete din adevăratul meu echipaj. Nu ar fi trebuit să accept, dar am avut nevoie de ajutorul lor ca să-i țin în frâu pe neputincioșii ăștia. Ultimele săptămâni ar fi fost mult mai ușoare dacă aș fi fost cu echipajul *meu*.

— Puneți armele jos!

Abia-i pot auzi țipătul prin hărmălaia bătăliei, dar apoi lumea se liniștește. Săbiile sunt aruncate cu zgomot pe punte aproape instantaneu. Bărbații sub comanda mea se așteptau la acest ordin. Poate chiar se rugau să-l primească. Dacă nu ordonam predarea, probabil că renunțau singuri. Echipajul acesta nu este sub nicio formă format din curajoși.

Urc scările și stau pe vine, ascunsă chiar sub punte. Trebuie să joc rolul musului* inofensiv. Dacă oamenii ăștia ar descoperi cine sunt cu adevărat...

* Marinar tânăr, lipsit de experiență, sau ajutor al timonierului.

— Verificați sub punte! Asigurați-vă că nu se ascunde nimeni!

E unul dintre pirăți. Nu-l văd de unde mă ascund, dar dacă dă ordine, este fie secundul, fie căpitanul.

Mă încordez, deși știu exact ce va urma.

Trapa se ridică și mă întâmpină o față hidoasă, binecuvântată cu o barbă oribilă și încâlcită, dinți galbeni și nasul spart. Niște brațe solide mă apucă de îndată cu brutalitate, mă smulg de pe scară și mă aruncă pe punte.

Mă mir că pălăria îmi mai stă pe cap.

— Aliniază-i!

Rămân nemișcată în timp ce piratul urât îmi ia armele. Apoi îmi dă un picior în spate și mă aruncă-n genunchi lângă oamenii mei. Mă uit către ceilalți și mă liniștesc când o văd pe Mandsy. Sorinda și Zimah sunt și ele tefere. Totul e bine. Fetele mele sunt în siguranță. Restul pot să putrezească.

Îmi îndrept privirea spre piratul care urlă ordine și-l analizez. E tânăr, cred că nici douăzeci de ani nu are. Ciudat. De obicei tinerii nu dau ordine, mai ales într-un echipaj ca acesta. Ochii îi sunt însuflețiți de victoria bătăliei. Are spatele drept și e sigur pe el. Probabil că e cu un cap mai înalt decât mine dacă aș sta în picioare, cu părul șaten închis de culoarea blăni de focă. Are o față destul de plăcută, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine când știu de ce echipaj aparține. O observă pe Mandsy în linie. Pălăria i-a căzut, lăsându-i la vedere părul lung și șaten și fața frumoasă. Îi face cu ochiul.

Una peste alta, aș zice că e un netrebnic înfumurat.

Eu și echipajul meu așteptăm în liniște pentru a vedea ce ne-au pregătit pirații. Suntem înconjurați de fum de la loviturile de tun. Corabia e plină de resturi. Mirosul de praf de pușcă umple aerul și mi se strecoară pe gât.

Se aud pași în timp ce un bărbat pășește pe scândura care leagă cele două corăbii. Din moment ce stă cu capul aplecat, nu lasă la vedere decât o pălărie neagră cu o pană albă într-o parte.

— Căpitane, toți bărbații de pe corabie sunt în fața ta, spune același pirat care a dat ordine până acum.

— Bună treabă, Riden! Dar să sperăm că nu sunt

toți bărbați.

Câțiva piraiți rânjesc. Unii dintre oamenii mei aruncă priviri îngrijorate spre mine.

Ce fraieri! Mă dau de gol prea ușor.

— Am observat trei fete până acum, dar niciuna nu are păr roșcat.

Căpitanul aprobă din cap:

— Ascultați aici! strigă el, ridicându-și capul astfel încât îl putem vedea pentru prima dată.

Nu e cu mult mai mare decât secundul lui arogant. Mă uit cu atenție la fețele membrilor echipajului. Celor mai mulți nici nu le-au ieșit încă tuleiele. E un echipaj incredibil de tânăr. Auzisem că *Hoinarul Noptii* nu se mai află sub cârma lordului pirat Jeskor, că i-a urmat un căpitan tânăr, dar nu mă așteptam ca întregul echipaj să fie atât de tânăr.

— Cu toții ați auzit poveștile despre Jeskor Sparge-Capete, continuă tânărul pirat. Sunt fiul lui, Draxen. Și veți vedea că reputația mea va ajunge să fie mult mai rea.

Nu mă pot abține. Încep să râd. Crede că-și poate clădi o reputație *spunându-ne* cât de necruțător va fi?

— Kearan, spune căpitanul, făcându-i semn bărbatului din spatele meu.

Kearan îmi dă cu mânerul sabiei fix în creștet. Nu suficient de tare încât să leșin, doar cât să doară ca naiba.

Destul! gândesc. Sfaturile de precauție ale lui Mandsy sunt undeva departe. M-am săturat să îngenunchez pe podea ca o servitoare. Mă sprijin cu mâinile de puntea din lemn și extind picioarele în spate, prinzându-l pe pirat de încheieturi. Apoi mi le trag înapoi, iar Kearan cade pe spate. Mă ridic repede, mă întorc și-mi iau sabia și pistolul de la el până să se repună pe picioare.

Îndrept pistolul spre fața lui Draxen.

— Pleacă de pe corabie și ia-ți și oamenii cu tine!

În spatele meu aud zgomote în timp ce Kearan se chinuie să se ridice. Îi trag un cot în burta imensă. Se

aude o bufnitură și cade din nou pe punte.

Se lasă tăcerea. Toată lumea poate auzi cum apăs pe cocoșul pistolului.

— Plecați acum!

Căpitanul încearcă să-mi surprindă privirea de sub pălărie. Aș putea să i-o evit, dar asta ar însemna să-mi dezlipesc ochii de la el.

Deodată se aude o împușcătură care-mi aruncă pistolul din mână. Aterizează pe punte și dispare din câmpul vizual.

Mă uit în dreapta și-l văd pe secund, Riden, punându-și pistolul înapoi în toc. Pe fața lui apare un rânjet arogant. Deși aș vrea să-i sfâșii zâmbetul ăla cu sabia, trebuie să recunosc că a ochit foarte bine.

Însă asta nu mă împiedică să mă înfurii. Îmi scot sabia și fac un pas spre secund.

— Puteai să-mi spulberi mâna!

— Numai dacă voiam.

Instantaneu, doi bărbați vin pe la spate și mă iau fiecare de-un braț.

— Vorbești cam mult pentru un amărât de mus căruia nici nu i s-a îngroșat încă vocea, spune căpitanul. Dă-ți jos pălăria!

Unul dintre bărbați îmi smulge pălăria de pe cap, iar părul îmi cade vâlvoi, până la jumătatea spatelui.

— Prințesă Alosa, spune Draxen. În sfârșit! Ești un pic mai tânără decât îmi închipuiam.

Uite cine vorbește. Poate că mai am trei ani până la douăzeci, dar pariez pe mâna cu care mânuiesc sabia că l-aș întrece în orice probă de îndemânare sau inteligență.

— Îmi făceam griji că va trebui să întoarcem corabia cu susul în jos până să te găsim, continuă el. Acum trebuie să vii cu noi.

— Cred că o să afli repede, căpitane, că nu-mi place să mi se spună ce să fac.

Draxen pufnește, își pune mâna pe curea și se întoarce spre *Hoinarul Noptii*. Dar secundul nu-și dezlipște ochii de pe mine, de parcă anticipează o

răbufnire violentă.

Bineînțeles că o să răbufnesc, dar de ce s-ar aștepta deja la asta?

Îmi vâr tocul în piciorul piratului care mă ține din dreapta. Icnește și-mi dă drumul. Apoi îl apuc pe celălalt de gât cu mâna liberă. Începe să se înece și duce mâinile la gât.

Draxen se întoarce să vadă ce se întâmplă. Între timp, Riden țintește spre mine cu un alt pistol, încă zâmbind pișicher. Durează ceva să încarci pistoalele cu praf de pușcă și bile de fier, de aceea majoritatea oamenilor au cel puțin două.

— Am condiții, căpitane spun eu.

— Condiții? spune el, nevenindu-i să creadă.

— Vom negocia condițiile capitulării mele. Mai întâi, îți vei da cuvântul că echipajul meu va fi eliberat și nimeni nu va fi rănit.

Draxen ia mâna dreaptă de pe curea și o duce spre unul dintre pistoale. Cum ajunge la el, îl și îndreaptă spre unul dintre oamenii mei și trage. Piratul din spatele lui sare într-o parte în timp ce omul din echipajul meu cade pe spate.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare! mă avertizează Draxen. Urcă pe corabia mea! Acum.

Cu siguranță pare nerăbdător să-și afirme reputația, dar se înșală dacă crede că mă intimidează.

Ridic din nou sabia. Apoi îi tai beregata piratului ce tocmai își revenea după ce l-am strâns de gât.

Riden face ochii mari, pe când căpitanul și-i mijeste. Draxen scoate alt pistol de la brâu și trage în cel de-al doilea om din linie. Acesta i se alătură primului pe podea.

Îmi înfig sabia în cel mai apropiat pirat. Urlă, cade mai întâi în genunchi, apoi lat pe punte. Cizmele-mi sunt năclăite de sânge. Am lăsat câteva urme stacojii pe podeaua de lemn.

— Oprește-te! strigă Riden.

Se apropie, țintind pistolul spre pieptul meu. Nu

mă mir că i-a dispărut zâmbetul de pe față.

— Dacă m-ați fi vrut moartă, aș fi fost deja, spun eu. Așa că, din moment ce mă vreți în viață, *veți fi* de acord cu condițiile mele.

În secunda următoare, îl dezarmez pe Kearan, piratul care mă prinsese prima dată. Îl oblig să cadă-n genunchi. Cu o mână îl iau de păr și-i dau capul pe spate, iar cu cealaltă îi pun sabia la gât. Nu scoate niciun sunet în timp ce realizează că viața lui e în mâinile mele. Impresionant, din moment ce tocmai i-am omorât doi amici. Știe că moartea lui nu mă va afecta nicicum.

Draxen stă în fața celui de-al treilea membru al echipajului meu, cu pistolul ridicat.

E Mandsy.

Nu las să mi se vadă frica. Trebuie să mă creadă indiferentă. Strategia asta *trebuie* să funcționeze.

— Pentru cineva care a cerut să-i fie cruțat echipajul, ești dubios de rece când îi vezi murind unul după altul, spune Draxen.

— Dar cu fiecare om pe care-l pierd, vei pierde și tu unul. Dacă ai de gând să-i omori după ce urc eu la bord, atunci ce mai contează dacă pierd câțiva cât timp negociez siguranța celorlalți? Înțeleg că vrei să-ți fiu prizonieră, căpitane. Dacă dorești să vin de bunăvoie, atunci ai face bine să-mi ascuți propunerea. Sau vrei să vedem câți oameni pot să omor în timp ce mă duci cu forța pe corabia ta?

Riden se apropie de căpitan și-i șoptește ceva. Mâna lui Draxen se încordează pe pistol. Simt cum inima mi-o ia la goană. *Nu Mandsy! Nu Mandsy! E una din fetele mele. Nu pot s-o las să moară!*

— Spune-ți condițiile, *prințesă!*

Îmi spune titulatura cu scârbă.

— Și hai mai repede!

— Echipajul va fi eliberat și nimeni nu va fi rănit. Voi veni de bunăvoie pe corabie. De asemenea, îmi veți aduce și bunurile.

— Bunurile?

— Da, garderoba și obiectele personale.

Se întoarce spre Riden.

— Își vrea catrafusele, spune el uimit.

— Sunt o prințesă și voi fi tratată ca atare.

Căpitanul arată de parcă e gata să mă împuște, dar Riden e cel care vorbește.

— Ce treabă avem noi, căpitane, dacă vrea să se împopoțoneze pentru noi în fiecare zi? Eu unul nu mă plâng.

Dinspre echipajul lor se aud râsete înfundate.

— În regulă, spune Draxen într-un sfârșit. Altceva mai doriți, *Majestate*?

— Nu.

— Atunci mișcă-ți fundul răzgâiat pe corabie! Voi - arată spre câteva brute din spate - luați-i lucrurile! Cât despre echipajul prințesei, mișcați-vă spre bărci. O să scufund corabia asta. Dacă vâsliți repede, veți ajunge în două zile și jumătate la cel mai apropiat port. Și vă sugerez să faceți asta înainte să muriți de sete. Odată ce acostati, veți duce nota de răscumpărare la regele pirat și-i veți da de știre că o am pe fica sa.

Ambele echipaje se grăbesc să execute ordinele. Căpitanul înaintează spre mine și întinde mâna după sabie. I-o dau, nemulțumită. Kearan, piratul pe care-l amenințasem, se ridică și se îndepărtează cât mai mult de mine. Nu am ocazia să zâmbesc la reacția lui, pentru că Draxen îmi aplică o lovitură pe obrazul drept.

Întregul corp îmi tremură sub forța loviturii. Gura începe să-mi sângereze în locul unde dinții au intrat în țesut. Scuipe sânge pe punte.

— Hai să stabilim un lucru, Alosa. Ești prizoniera mea. Deși se pare că ai învățat câte ceva în calitate de fică a regelui pirat, asta nu schimbă cu nimic faptul că vei fi singura femeie pe o corabie plină de nemernici, hoți și ticăloși care nu au mai ajuns pe uscat de multă vreme. Înțelegi ce înseamnă asta?

Scuipe din nou, încercând să alung gustul de sânge

din gură.

— Înseamnă că nu au mai fost de ceva timp la un bordel.

Draxen zâmbește.

— Dacă mai încerci să mă sfidezi în fața oamenilor mei, s-ar putea să uit să-ți încui celula într-o noapte ca să poată intra oricine, iar eu voi adormi ascultându-ți țipetele.

— Ești nebun dacă crezi că mă vei auzi *vreodată* țipând. Și ai face bine să te rogi să nu cumva să adormi când ușa celulei mele e neîncuiată.

Îmi aruncă un zâmbet diabolic. Observ că are un dinte de aur. Pălăria îi acoperă părul negru care iese de sub boruri în mici bucle. Fața îi e închisă la culoare, de la soare, și haina îi e cam mare, de parcă ar fi aparținut altcuiva. S-o fi furat de pe cadavrul tatălui său?

— Riden! strigă Draxen. Ia fata și du-o în celulă! Apoi ocupă-te de ea.

Ocupă-te de ea?

— Cu mare plăcere, spune Riden și se apropie.

Mă strânge tare de braț, aproape suficient de tare cât să mă doară. În contrast puternic cu fața lui, care e relaxată. Mă face să mă întreb dacă cei doi bărbați pe care i-am omorât îi erau prieteni. Mă trage pe cealaltă corabie. În timp ce merg mă uit la oamenii mei care sunt purtați de valuri în bărci. Vâslesc moderat ca să nu obosească prea repede. Mandsy, Sorinda și Zimah vor ști sigur să schimbe pozițiile regulat ca fiecare să se poată odihni. Sunt fete deștepte.

Pe de altă parte, bărbații sunt cantitate neglijabilă. Tatăl meu i-a selectat pe fiecare în parte. Unii dintre ei îi datorează bani. Alții au fost prinși încercând să-i fure comorile sau nu i-au respectat ordinele. Iar unii pur și simplu sunt un ghimpe-n coastă. Oricum ar fi, tatăl meu i-a adunat într-un singur echipaj, iar eu am adus nu mai mult de trei fete de pe corabia mea ca să mă ajute să-i țin la respect.

Oricum, tata știa că cei mai mulți vor fi uciși imediat ce Draxen mă va lua prizonieră. Din fericire pentru ei, am putut să-i salvez pe netrebnici. Sper că tata nu va fi prea supărat.

Însă asta nu contează acum. Ce contează e că sunt la bordul *Hoinarului Noptii*.

Bineînțeles că nu puteam să mă las capturată prea ușor. Trebuia să-mi joc rolul. Draxen și oamenii lui nu trebuie să mă suspecteze.

Nu trebuie să știe că am fost trimisă într-o misiune să le jefuiesc corabia.

Capitolul 2

ÎI INVIDIEZ CIZMELE LUI RIDEN.

Sunt lucrate cu grijă și la fel de negre ca ochiul unui rechin înfometat. Cataramele par făcute din argint pur. Pielea e zdravănă și tare. Materialul i se mulează perfect pe gambe. Pașii lui răsună pe punte. Siguri. Zgomotoși. Puternici.

Eu mă împiedic constant în timp ce Riden mă trage după el. Cizmele mele prea largi mai au puțin și-mi ies din picioare. De fiecare dată când mă opresc să mi le aranjez, Riden mă trage mai tare de braț. Am evitat de câteva ori să cad grămadă.

— Ține pasul, fato! spune el vesel, conștient de faptul că tocmai asta nu pot să fac.

În cele din urmă, îl calc pe picior.

Icnește dar, surprinzător, nu-mi dă drumul. Mă aștept să mă lovească la fel ca Draxen, dar nu o face. Doar grăbește pasul și mă târăște după el. Aș putea, desigur, să scap de el ușor dacă aș vrea, dar nu trebuie să par prea pricepută, mai ales într-o confruntare cu secundul. Și trebuie să aștept să se liniștească spiritele după scena pe care am făcut-o pe cealaltă corabie.

Aceasta e goală, cu excepția noastră. Toți oamenii lui Draxen sunt pe corabia mea, prădând-o. Tata mi-a dat suficienți bani cât să-i facă pe pirai fericiți, dar să nu le umple buzunarele prea mult. Dacă aș fi călătorit fără bani, Draxen ar fi devenit suspicios.

Riden o ia la dreapta, iar în fața noastră se află un rând de trepte ce coboară sub punte. Nu e un drum lin. De două ori ratez o treaptă și aproape mă rostogolesc pe scări. Riden mă prinde de fiecare dată, iar strânsoarea lui rămâne în continuare mai fermă decât ar fi normal. Sigur voi avea vânătăi mâine. Gândul mă înfurie.

Iar asta mă face să-i pun piedică atunci când aproape ajungem jos.

E clar că nu se aștepta la o asemenea reacție. Cade, dar nu am luat în calcul strânsoarea. Așa că bineînțeles că mă trage după el.

Impactul e dureros.

Riden se ridică repede și pe mine odată cu el. Apoi mă împinge într-un colț, ca să nu am cale de scăpare. Ochiul lui de un căprui intens mă scanează curios din cap până-n picioare. Sunt ceva nou. O provocare, poate. O sarcină venită de la căpitanul lui. Trebuie să învețe cum să se descurce cu mine.

În timp ce mă privește, mă întreb cum îmi interpretează fața și postura. Rolul meu este cel de prizonier exasperat și nervos, dar chiar și atunci când joci un rol, frânturi din adevărata ta personalitate se pot strecura printre crăpături. Cheia e să controlez ce părți din mine vreau să-i arăt. Deocamdată, acelea sunt încăpățânarea și temperamentul. La capitolul ăsta nu trebuie să mă prefac.

Pare că ajunge la o concluzie și spune:

— Ai spus că vei fi un prizonier pașnic. Văd că nu prea te ții de cuvânt.

— Nu prea cred, răspund eu. Dacă m-ai fi lăsat să merg fără ajutorul tău în loc să-mi învinețești mâna, acum nu te-ar mai fi înțepat genunchii de durere.

Nu spune nimic, dar ochii i se aprind de amuzament. Într-un final, își întinde brațul în direcția închisorii de parcă ar fi un potențial partener care m-ar invita pe ringul de dans.

O iau înainte fără el, dar îl aud din spate cum spune:

— Ai o față de înger, dar limbă de șarpe.

Sunt tentată să mă întorc și să-i trag una, dar reușesc să mă stăpânesc. O să am suficient timp să-l bat măr după ce pun mâna pe lucrul după care am venit.

Îmi îndrept spatele și merg spre celule. O analizez rapid pe fiecare și o aleg pe cea mai curată. De fapt arată la fel ca celelalte, dar încerc să mă conving că substanța întunecată din colț e doar mizerie.

Cel puțin celula are un scaun și o masă. O să am loc să-mi pun hainele. Nu mă îndoiesc că Draxen se va ține de cuvânt. Toată lumea beneficiază de pe urma onestității dintre căpitani, chiar dacă e foarte probabil să ne omorâm în somn. Lorzii rivali nu ar putea face niciun fel de înțelegeri sau negocieri dacă nu ar exista măcar un dram de încredere. Este un nou mod de viață. Tatăl meu a adus noțiunea de onestitate în piraterie. Toți cei care vor să supraviețuiască în noul regim trebuie să o adopte, altfel cine va fi prins cu înșelăciuni va fi eliminat de regele pirat.

Inspectez scaunul. Mobilierul e prea murdar pentru mine, dar trebuie să mă descurc. Îmi dau jos haina mare și maro din piele și o pun pe șezut și spătar. Abia apoi mă așez.

Riden rânjește, probabil ca răspuns la disconfortul pe care mi-l creează încăperea. Mă închide în celulă și bagă mâna în buzunar. Apoi își trage un scaun și se așază în fața zăbrelelor.

— Și acum ce? întreb eu.

— Acum vorbim.

Încerc să oftez dramatic.

— Deja m-ați luat prizonieră. Duceți-vă și luați-vă banii de răscumpărare și lăsați-mă să mă înec liniștită în amărăciune!

— Mi-e teamă că nu te vrem doar pentru banii tatălui tău.

Îmi strâng gulerul de la cămașa de bumbac de parcă aș fi îngrijorată că pirații intenționează să mă dezbrace. Asta face parte din șaradă. Ar fi nevoie de *mulți bărbați* ca să mă imobilizeze; mă descurc ușor cu trei deodată și în celula asta nu încap mai mulți.

— Nimeni nu va pune mâna pe tine acum că ești aici. O să am grijă să nu se întâmple asta.

— Și cine o să aibă grijă să nu mă atingi *tu*?

— Nu te îngrijora, nu am obligat niciodată o femeie să fie cu mine. Toate vin de bunăvoie.

— Nu prea-mi vine să cred asta.

— Pentru că încă nu te-am vrăjit.

Râd disprețuitor.

— În calitate de femeie-pirat crescută de alți pirati, a trebuit să mă apăr de cei mai dezgustători și insistenți bărbați. Nu-mi fac griji.

— Și ce o să faci, Alosa, dacă va trebui să te aperi de un bărbat care nu e dezgustător sau insistent?

— Te anunț când întâlnesc unul.

Râde. Are un râs sănătos și cristalin.

— Am înțeles. Acum să trecem la treabă. Sunt aici pentru că vreau informații.

— Ce frumos. Și eu vreau o celulă curată.

Se lasă pe spate pe scaun și se face comod. Probabil că-și dă seama că o să fie o discuție lungă.

— Unde ancorează Kalligan?

Pufnesc.

— Ești un anchetator groaznic. Crezi că o să-ți spun unde se află ascunzătoarea tatălui meu? Nu ar trebui să pui întrebările importante mai târziu? Și din moment ce este regele tău, ar trebui să folosești titlul care i se cuvine.

— Din moment ce o am pe fata lui într-o celulă, cred că pot să-i spun cum vreau.

— O să te omoare și pe tine, și pe toți ceilalți de pe corabia asta. Și nu va fi o moarte rapidă.

M-am gândit că era vremea să arunc cu vreo amenințare sau două. Așa ar face un adevărat prizonier.

Riden nu pare îngrijorat. Deloc chiar. Își poartă încrederea pe față la fel ca un articol de îmbrăcăminte.

— Va fi dificil să te dăm înapoi dacă nu știm unde se află tatăl tău.

— Nu trebuie s-o știți. Mă va găsi el.

— Suntem la zile distanță de oamenii tatălui tău. E mai mult decât suficient să mergem undeva unde nu ne va găsi niciodată.

Dau din cap dezaprobator.

— Ce naiv ești! Tatăl meu are oameni prin toată

Maneria. Nu e nevoie decât să vă vadă unul.

— Suntem conștienți de influența tatălui tău. Totuși nu văd cum i-ar da asta dreptul să se autoprocleme rege.

Acum e rândul meu să mă las pe spate.

— Glumești, nu? Tatăl meu *controlează* oceanul. Nu există om care să ridice pânzele fără să-i plătească bir. Toți piratii trebuie să-i dea o parte din prada lor. Cei care nu fac asta sunt alungați imediat de pe mare. Așa că spune-mi, bravule Riden, prim-secund al *Hoinarului Noptii*, dacă omoară oamenii doar pentru că nu i-au plătit datoriile, ce crezi că le va face oamenilor care i-au răpit fiica? Tu și echipajul tău nu sunteți nimic mai mult decât niște băieței ce vă jucați cu focul. În doar paisprezece zile, fiecare pirat mă va căuta.

Bineînțeles, intenționez să plec de pe corabia asta înainte să treacă paisprezece zile.

— Băieței? Se îndreaptă de spate. Cred că ești mai mică decât toți oamenii de pe corabia asta.

Asta e tot ce a reținut din ce am spus?

— Nu prea cred. Tu câți ani ai, cînșpe?

Îl provoc. Știu că e mai mare de atât, dar sunt curioasă câți ani are.

— Optsprezece, mă corectează.

— În fine, vârsta mea nu contează. Dețin abilități speciale care mă fac un pirat mai bun decât visează alții să devină.

Riden își înclină capul.

— Și ce fel de abilități speciale deții?

— De parcă ți-aș zice.

Începe să zâmbească la auzul spuselor mele.

— Sunt sigur că ai observat: acesta nu este un echipaj obișnuit. Poate că suntem mai tineri decât majoritatea piratilor, dar cei mai mulți dintre noi am văzut cât de crudă poate fi viața. Oamenii sunt nemiloși, toți sunt deja ucigași.

Pentru un moment se schimbă la față și un strop de tristețe îl învăluie. Își amintește de ceva din

trecut.

— Dacă ai de gând să bocești, poți să te abții până ajungi pe punte? Nu suport lacrimile.

Riden se uită în ochii mei. Pare că nu se uită la mine, ci prin mine.

— Chiar n-ai inimă, Alosa. Ucizi fără să eziti. Dobori doi bărbați deodată în luptă. Îți privești oamenii murind fără să clipești. Nu pot decât să-mi imaginez în ce mod ai fost crescută de cel mai notoriu pirat din Maneria.

— Să nu uităm de faptul că țintesc mai bine decât tine.

Râde, dezvelindu-și dinții frumoși. Impresionant pentru un pirat.

— Cred că-mi va plăcea să discutăm pe parcursul acestor lungi săptămâni. Și chiar sper să am ocazia să te văd trăgând, atâta vreme cât nu sunt eu ținta.

— Nu promit nimic.

Pe punte se aud tot mai tare țipete. Corabia tremură sub noi lovituri de tun. Presupun că e Draxen care-mi scufundă corabia. Bine, nu e chiar a mea, doar corabia pe care tata mi-a dat-o pentru misiune. Corabia mea adevărată, *Ava-lee*, și mare parte din echipajul meu sunt în siguranță în fortăreață. Chiar dacă mi-e dor de ambele, sunt încântată de provocarea ce mi se așterne în față.

Scările scârțâie, se apropie cineva. La scurt timp apare Draxen. În spatele lui, vin trei bărbați ce-mi cară bunurile.

— Era și timpul, spun eu.

Fetele celor trei brute care-mi transportă cuferele sunt roșii și toți respiră greu. Zâmbesc. Asta înseamnă că au luat tot. Niciodată nu împachetez puțin.

Fiecare răsufală de ușurare când aruncă sacii pe podea.

— Aveți grijă! mă răstesc eu.

Primul pirat e destul de înalt. Aproape că trebuie să se aplece ca să nu se lovească de tavan. Acum că a

scăpat de bagaje, bagă mâna în buzunar și caută ceva. Observ un șir de ceea ce par a fi mărgele. Un talisman, poate?

Cel de-al doilea se holbează la mine de parcă sunt o bucățică succulentă de carne. Mă trec fiorii. Decid să stau cât mai departe de el.

Ultimul e Kearan. Doamne, ce urât e! Are nasul mare, ochii prea depărtați, barba prea lungă și neîngrijită. Cireașa de pe tort e burta imensă care se lasă peste curea.

Mă gândesc că nu se poate mai rău de atât, dar apoi văd ce are în mână. Aruncă niște rochii peste mormanul de pe podea.

Strâng din dinți.

— Le-ai *târât* cumva după tine? Pe podeaua asta mizerabilă? Ai idee cât de greu mi-a fost să găsesc o fată ca mine de la care să le fur?

— Tacă-ți fleanca, Alosa! poruncește Draxen. Să fiu al naibii, aproape că vreau să arunc chestiile astea peste bord!

Kearan scoate o ploscă dintr-unul din buzunarele hainei. Trage o dușcă zdravănă.

— Așa nu se scufundă, Căp'tane.

— Mai taci! spun eu. Nu e prea târziu să te omor.

Măcar are bunul-simț să arate îngrijorat înainte să mai ia o dușcă.

Draxen se întoarce.

— Domnilor, întoarceți-vă pe punte și pregătiți corabia. Vreau să plecăm imediat. Kearan, la cârmă cu tine! Așteptați-mă.

După ce pleacă, Draxen se duce la Riden și-i dă o palmă prietenească pe spate.

— Cum a mers, frate?

Frate?

Părul lui Draxen e mai închis la culoare, dar e la fel de lat în umeri ca Riden. Au aceiași ochi căprui închis, dar Riden e mai chipeș. Nu, nu chipeș. Pirații rivali nu sunt chipeși. Sunt șobolani de canal.

— Destul de bine, răspunde Riden. Îi e foarte loială

tatălui ei. Are încredere că o va salva, din moment ce influența lui pe mare e considerabilă. Din ce mi-a spus, tind să cred că ne va vâna în larg, deci aș sugera să stăm aproape de țărm.

Mă gândesc repede la conversația noastră și-mi dau seama ce răspunsuri greșite i-am dat.

Riden e mai inteligent decât pare. Rânjește la vederea expresiei mele neliniștite sau poate la privirea amenințătoare pe care i-o arunc după. Continuă:

— Are un temperament focos care se potrivește cu părul ăla roșu al ei. E inteligentă. Cred că a avut parte de ceva educație. Cât privește felul în care se luptă, pun rămășag că a fost antrenată de însuși regele pirat, ceea ce înseamnă că ține cu adevărat la ea și va fi de acord să plătească răscumpărarea.

— Excelent, spune Draxen. Deci regele pirat cu inima-nveninată va veni cu adevărat după fiica lui.

— Probabil chiar în persoană, spune Riden.

Am grijă să nu-mi schimb expresia feței. Îi las să creadă că tata mă va căuta, când de fapt el va sta în siguranță în fortăreață, așteptându-mi raportul. Totuși, Riden are dreptate în privința antrenamentului meu. Tata i-ar fi încredințat această misiune numai cuiva pe care el însuși l-a antrenat. Și a antrenat o singură persoană.

— Altceva? întreabă Draxen.

— E periculoasă. Ar trebui închisă tot timpul. Și nici nu i-aș lăsa pe bărbați singuri cu ea, pentru binele lor.

Riden spune ultima parte mai mult în glumă, dar la scurt timp redevine serios și trage aer adânc în piept în timp ce-și adună gândurile.

— Și ascunde ceva. Ceva mai important decât secretele pe care știm deja că le ascunde. Ceva ce nu vrea sub nicio formă să aflu.

Mă ridic de pe scaun și vin în fața zăbrelelor, amețită. Nu poate să-mi știe cel mai ascuns secret. Doar tatăl meu și câțiva oameni aleși îl știu.

— De unde știi asta?

— Nu știam.

Draxen râde.

Îmi strâng pumnii. Nu vreau nimic altceva decât să-i lovesc la nesfârșit fața arogantă a lui Riden, până când zâmbetul ăla al lui rămâne fără dinți.

Din păcate, însă, nu pot ajunge la fața lui. Așa că mă mulțumesc să-l smucesc de mâneca largă. Din moment ce încă stă așezat, capul lui e pe cale să lovească zăbrelele. Își încordează brațele pe ele, astfel încât să evite un contact cu fața. Nu mă deranjează, deoarece îmi acordă suficient timp să mă folosesc de mâna liberă pentru a-i șterpeli din buzunar cheia de la celulă. Odată ce am obținut-o, o bag în buzunar și mă retrag la peretele din lemn al celulei.

Riden mormăie cât se ridică.

— Poate că nici tu nu ar trebui să fii lăsat singur cu ea, spune Draxen.

— Mă descurc cu ea. Oricum, știe că se va bucura de compania mea atâta vreme cât nu-și dezvăluie secretul.

Îmi reamintesc că am ajuns pe corabia asta intenționat. Pot să plec oricând. Trebuie doar să găsesc harta mai întâi.

Deschid singură ușa. Cei doi bărbați mă lasă să-mi duc lucrurile în celulă. Nu se obolesc să mă ajute. Așteaptă în timp ce eu fac trei drumuri. Nu că le vreau ajutorul. Sunt în stare să rup oase în momentul de față. Preferabil, pe ale lui Riden. Tata sigur mi-ar admira calmul. După ce termin, mă încui la loc în celulă.

Riden întinde mâna așteptând. Ezit pentru un scurt moment, dar după îi arunc cheia. O prinde fără efort. Pe chip i se citește suspiciunea. Pune mâna pe una din barele celulei și o zgâlțâie. Aceasta nu se mișcă.

— Nu strică să te asiguri, îi spune Riden lui Draxen. I-ai verificat lucrurile?

— Da, spune căpitanul. Nimic altceva în afară de

haine și cărți. Nimic periculos. Cred că am avut parte de suficientă distracție pe ziua de azi. Hai să mergem sus și să hotărâm cea mai bună locație să aruncăm ancora. Și ar fi bine ca fata să nu știe unde ne aflăm. Mai bine să nu-i dăm idei.

Draxen se îndreaptă spre scări. Colțul buzelor lui Riden se arcuiește puțin înainte să-l urmeze.

Odată ce au dispărut, zâmbesc. Riden nu e singurul care a adunat informații în timpul discuției. Am aflat că Riden și Draxen sunt frați, fiii lordului pirat Jeskor. Nu sunt încă lămurită ce s-a întâmplat cu Jeskor și cu echipajul lui și cum a ajuns Draxen să conducă nava, dar sunt sigură că voi afla curând. Riden trage bine și se bucură de încrederea căpitanului. Cum altfel l-ar fi convins pe Draxen să nu-mi mai omoare oamenii? Mă întreb ce i-a șoptit când ne aflam pe cealaltă corabie și de ce s-a oboșit să intervină. Riden e preocupat de soarta oamenilor de pe corabia asta și e mai mult decât preocuparea normală a unui secund pentru echipajul său. Mă gândesc la ce mi-a zis despre membrii săi, cum că sunt deja ucigași, și la tristețea cu care a spus-o. Se simte responsabil pentru ceva. Poate e legat de ce s-a întâmplat cu echipajul inițial al *Hoinarului Noptii*.

Sunt multe secrete pe corabia asta și voi avea suficient timp să le descopăr pe toate, începând cu noaptea aceasta. Îmi scutur brațul drept. Simt cum bucățica de metal îmi alunecă în mână.

E cheia de la celulă.

Capitolul 3

AM AVUT SUFICIENTE OCAZII să-i șterpelesc cheia lui Riden. Trebuia doar să-mi dau seama cum să mă încui în celulă înainte să schimb cheia cu cea pe care o adusesem de pe corabia mea. M-am gândit că cheia de la propria-mi celulă va fi cam la fel. Riden nu ar fi putut vedea diferența.

Nu e atât de deștept pe cât se crede. Iar eu sunt mult mai inteligentă decât realizează.

M-a subestimat. Mare greșeală din partea lui.

Acum că am rămas singură, caut prin bagaje niște haine potrivite. Nu mai suport costumul ăsta de marinar. Va fi nevoie de o întreagă sticlă de parfum ca să scap de duhoarea proprietarului precedent. Cine știe când îmi vor da o găleată de apă să mă spăl... Având în vedere cât de dur e căpitanul Draxen, nu cred că va fi prea curând.

Aleg un corset bleumarin cu mâneci largi care se prind cu funde negre. Mi-l pun peste o bluză albă. Corsetul se leagă în față, deci mi-l pot fixa singură. Nu am avut niciodată însoțitoare, așa cum au domnițele de viță nobilă de pe uscat. Nu sunt multe care vor să lucreze pentru pirați. Și cele care se pot descurca pe mare nu sunt irosite drept cameriste. Echipajul meu, rămas la fortăreață, e compus aproape în totalitate din femei. Sunt mândră de lucrul ăsta.

Îmbrac o pereche de colanți negri și pantaloni curați peste. Urmează cizmele mele comode care se mulează perfect pe picior și ajung până la genunchi. Termin și oftez mulțumită. Atunci când arăți bine sigur te și simți bine.

Fredonez în timp ce mă apuc de treabă. Iau o carte intitulată *Adâncurile Mării* dintr-un sac. E un compendiu cu toate creaturile care trăiesc în ocean. Le-am învățat pe de rost acum multă vreme și am petrecut atât de mult timp pe mare că am văzut

multe creaturi care nici nu sunt trecute în carte. Din acest motiv nu mi-a părut rău să golesc cotorul și să ascund acolo un mic pumnal.

Aud zgomot de pași și voci. Îmi pun repede pumnalul în cizma dreaptă și arunc cartea în sac. Mă așez într-o poziție care să pară cât mai normală în timp ce trei bărbați intră în cameră.

— Nu e cine știe ce, spune unul dintre ei.

— Dar ai văzut ce le-a făcut lui Gastol și Moll? întrebă altul. Morți de-a binelea.

Cel de-al treilea rămâne tăcut, uitându-se la mine la fel ca ceilalți doi.

— Vă mai holbați mult? îi întreb. Sau sperați să fac și tumbe?

— Nu ne băga în seamă, spune primul pirat. Nu prea avem ocazia să o vedem pe fiica regelui pirat în carne și oase.

— Și sunteți mulțumiți de ce vedeți?

— Se spune că regele pirat e mare cât o balenă și feroce ca un rechin. Nu ne așteptam să vedem o michiduță.

— Probabil că semăn cu mama, zic eu.

Nu mi-am cunoscut niciodată mama, așa că nu știu sigur, dar tata mi-a spus că am moștenit părul roșcat de la ea.

Restul zilei trece cam la fel. Pirații vin și pleacă, profitând de șansa de a o vedea pe fiica regelui pirat îndeaproape. După ce pleacă primul grup, nu mai spun multe.

Aproape s-a lăsat noaptea când ultimul vizitator își face apariția. Ceilalți pirați au venit în grupuri, dar acesta e singur.

Nu prea ai la ce să te uiți. Înălțime și construcție medii. Păr șaten, barbă brună. Arată mai matur decât majoritatea piraților de pe corabie. Nu chiar la treizeci de ani, dar e greu să-mi dau seama cu barba care îi acoperă jumătate de față. Are o monedă de aur în mâna dreaptă pe care o învârte pe degete relaxat.

— Bună, Alosa! spune el. Sunt Theris.

Până atunci mă lăsasem pe cele două picioare din spate ale scaunului, dar acum mă legăn în față și-mi îndrept spatele.

— Cred că i-am văzut pe toți bărbații de pe corabia asta perindându-se pe aici. De ce mi-aș aminti de tine? De ce mi-ar păsa cum te cheamă?

— Nu ar trebui, spune el și-și duce mâna la frunte pentru a se scărpinga.

Degetele i se mișcă repede, dar semnul e clar. Desenează litera *K*.

— Nu sunt chiar un tip interesant.

K vine de la Kalligan. Este semnalul pe care oamenii din slujba tatălui meu îl folosesc pentru a se recunoaște. Theris trebuie să fie omul de pe corabie care lucrează pentru tata. El trebuie să fi fost cel care i-a spus tatălui meu că echipajul de pe *Hoinarul Noptii* intenționa să mă răpească.

Pereții au mereu urechi, așa că-mi mențin tonul relaxat.

— Așa se pare.

— Voiam doar s-o observ pe fiica regelui pirat.

— Și să-mi permiți să te observ și eu pe tine?

— Exact. Câteodată supraviețuirea nu depinde de ce știi să faci, ci de cei pe care-i cunoști.

— Am înțeles, spun rece.

Nu mă așteptam ca omul tatălui meu să mi se dezvăluie. Avem roluri diferite pe corabie. Theris îi transmite informații tatălui meu despre corabie și echipaj. Eu joc rolul hoțului. Nu ar trebui să ne ajutăm unul pe altul. De fapt, ar trebui să acționăm fiecare pe cont propriu.

Însă tatăl meu se bazează pe mine să nu eșuez. Poate că dorința lui de a obține harta e atât de mare încât i-a poruncit lui Theris să mă țină sub supraveghere. Pe de-o parte, înțeleg de ce nu ar vrea să riște, dar pe de altă parte, sunt foarte ofensată. Mă pot descurca singură și nu am de gând să apelez la Theris pentru ajutor.

...

Trebuie să aștept să se lase noaptea înainte să încep. Îmi dau seama când apune soarele pentru că pirații se retrag sub punte. Nu-i pot vedea din celulă, dar îi pot mirosi. Nu pot fi departe. Mi-i pot imagina dormind în hamace sau pe covoare de paie. Oricum ar fi, cu siguranță va fi o opțiune mai atractivă decât podeaua murdară pe care voi dormi eu. Mă trece un fior pe șira spinării când mă gândesc.

Încep să fredonez din nou în timp ce-mi pun haina, care seamănă cu redingotele pe care le poartă bărbații, dar a mea este croită pentru o femeie. Mandsy mi-a făcut-o. Mânuieste acul la fel de bine precum o sabie, iar acesta reprezintă doar unul dintre motivele pentru care face parte din echipajul meu. Deși haina mă va ajuta să arăt ca orice alt matelot dacă sunt văzută de departe, sper că nu voi avea nevoie să mă prefac când sunt pe punte. Contez pe întuneric să mă ascundă.

Mă opresc din fredonat după ce descui celula. Mă plimb pe nivelul inferior al corabiei pentru a-mi da seama de structura lui. E compus dintr-o cămară pentru mâncare și provizii, o trezorerie pentru prada piraților, o bucătărie modestă și cabinele de dormit ale echipajului. Ușor de ținut minte.

Acum trebuie să mă asigur că pot intra în cabina căpitanului fără să fiu văzută. Încă nu mi-am dat seama ce e în capul lui Draxen, dar dacă aș ascunde ceva important, cum ar fi o hartă, aș ține-o aproape.

Există totuși o posibilitate ca Draxen să nici nu știe că harta se află la bord. I-a aparținut tatălui său, un descendent al uneia dintre cele trei familii antice de lorzi pirați. (Și eu, la rândul meu, mă trag, bineînțeles, dintr-una.) Se poate ca lordul Jeskor să nici nu le fi spus fiilor lui de existența hărții. Nu contează. Harta trebuie să fie la bord. Jeskor trebuie s-o fi lăsat aici când a murit, iar cabina lui Draxen a fost a lui. Acolo e primul loc în care ar trebui să caut.

Trag cu ochiul de după ultima scară și observ puntea. Nu pot desluși mare lucru deoarece e aproape lună nouă. Puntea întunecată a *Hoinarului Noptii* e brăzdată doar de un strop de lumină argintie. Corabia a fost odată o caravelă obișnuită, un tip de navă care era folosită pentru explorări maritime. Cei mai mulți pirați fură de pe țărm, din armada regelui. Apoi modifică nava după bunul plac. Observ că Jeskor a schimbat greementul. A înlocuit vela tradițională triunghiulară de la mastul principal cu una pătrată. O mișcare inteligentă, pentru că asta-i conferă mai multă viteză. Atunci când eram pe corabia tatălui meu și observam cum se apropie *Hoinarul Noptii* de noi, am observat că Jeskor a adăugat o statuie sub provă. Mă îndoiesc că regele de pe țărm a avut vreodată statuia uriașă a unei femei în partea din față a corăbiilor. E prea pragmatic pentru a face asta.

Sunt doar câțiva oameni pe punte. Unul la cârmă, unul în *cuibul corbului*** și încă doi care se plimbă pe punte ca să se asigure că totul este în regulă. Pot să văd exact unde sunt deoarece are fiecare câte un felinar.

** *Cuibul corbului* este un post de observație situat în vârful catargului la anumite nave (de pescuit, de război etc.), în care stă marinarul de veghe.

Draxen și Riden sunt deja probabil în cabinele lor. Dormind netulburați. Tocmai au făcut o captură importantă, or fi și sărbătorit. Acum probabil că dorm ca să le treacă beția. Anticipiez că misiunea din noaptea asta va decurge fără probleme.

La pupă, deasupra punții principale, se află încă două niveluri. Cabina lui Riden e situată mai mult ca sigur la nivelul inferior. Cea a căpitanului se află în dunetă.

Tot ce trebuie să fac este să trec de bărbatul de la cârmă. Din fericire, pare să moțăie. Se sprijină somnoros de balustradă și ține cârma cu o singură mână.

Ușile de la cabina lui Draxen sunt cel mai probabil descuiate. Nu ar avea nevoie să le țină încuiate dacă e el înăuntru. Asta dacă nu e un paranoic care-și mai și suspectează echipajul. Nu mi-a părut a fi nici una, nici alta, așa că ar trebui să pot intra fără probleme.

Mă las pe vine pe puntea din spatele scărilor care duc la al doilea etaj. Aștept până când capul bărbatului cade într-o parte. Urc încet, pe vârfuri, pe scări. Totul decurge bine până când ajung la ultima treaptă, care scârțâie atât de tare în liniștea nopții, încât am senzația că s-ar fi putut auzi și din fundul corabiei. Greșeala asta îmi înțepenește tot corpul.

Piratul de la cârmă se trezește într-un mod violent și se uită în direcția zgomotului.

— Fir-aș să fiu, m-ai speriat de moarte! Te rog spune-mi că ai venit să mă înlocuiești, Brennol.

E prea obosit, iar cerul e prea întunecat pentru a-și da seama cine sunt. Decid repede să-i fac jocul și-mi îngroș vocea cât pot de mult.

— Da, răspund scurt.

Nu am nici cea mai vagă idee cum sună Brennol și nu vreau să risc să mă dau de gol.

— Slavă stelelor! Atunci, mă duc.

Coboară sub punte în timp ce eu rămân locului. Trebuie să mă grăbesc înainte ca adevăratul Brennol să apară la datorie. În secunda următoare, mă strecor în cabina lui Draxen.

Îl zăresc imediat, întins pe pat. Fața îi e întoarsă pe cealaltă parte, dar pot să-i văd mișcările ritmice ale pieptului. Doarme dus. Lângă pat arde lent o lumânare, împrăștiind puțină lumină și căldură în cameră. Nu e murdară, dar nici chiar ordonată. O mică victorie, presupun. E mult mai greu să ascunzi un furt când distrugi o cameră curată. Proprietarul își va da seama ușor că i-a umblat cineva prin lucruri.

Mă apuc de treabă, începând cu biroul unde sunt împrăștiate hârtii și hărți.

Harta pe care o caut e diferită de celelalte. În primul rând, e mai veche. Fragilă și îngălbenită de

vreme. Mai mult de atât, nu poartă însemnele obișnuite. Limba în care e scrisă este și ea antică. Puțini o cunosc. Și nu în ultimul rând, harta nu e completă. E una dintre cele trei bucăți, separate acum mult timp și livrate celor cei trei lorzi pirăți de atunci. Cine reunește cele trei bucăți va putea găsi drumul spre legendara Isla de Canta, o insulă plină de comori nebănuite și protejată de locuitoarele sale magice, sirenele.

Nu e nicăieri pe birou sau în apropierea lui. Verific fiecare sertar, fund fals sau compartiment ascuns. Mă duc la dulapurile unde își ține hainele și răscolesc prin fiecare buzunar. Simt o nevoie disperată de a mă spăla pe mâini după, dar rezist impulsului.

În loc de asta, continui să scotocesc camera. Desprind fiecare scândură de pe podea să văd dacă e ascuns ceva dedesubt. Bat ușor pereții și-mi ciulesc urechile după sunete diferite care ar putea duce la încăperi secrete. Lovesc ultimul perete cam prea tare, iar Draxen se întoarce-n somn. Slavă Cerului că nu se trezește!

Băiatul ăsta doarme buștean.

În cele din urmă verific sub pat. Sunt mai multe lucruri aici: câteva perechi de ȳari groși, un sextant stricat, un telescop.

Îmi înghit oftatul exasperat.

Nu e aici. Nu e în camera asta, nici în baia de lângă sau în camera de zi. Și asta înseamnă că e altundeva pe corabie, dar corabia asta e *enormă*. Sunt nenumărate ascunzători, iar eu va trebui să le verific pe toate până voi găsi harta.

O să fie un calvar.

Deschid în liniște ușa cabinei și scot capul. A trecut mai mult de jumătate din noapte. Nu are rost să mai caut. Mai bine mă întorc în celulă să mă odihnesc.

Se pare că Brennol și-a făcut apariția și e treaz. Are ambele mâini țepene pe cârmă. Cum trec de el? Dacă ies pur și simplu, își va da seama că nu sunt căpitanul. Sunt prea scundă.

Probabil că nu m-ar observa dacă m-aș duce repede la scara spre punte. Dar e la trei metri distanță. Mă strecor înapoi în cabina lui Draxen și caut ceva care să-mi fie de folos.

În cele din urmă, găsesc o monedă de cupru. Perfect. Mă întorc la ușă, pun moneda pe vârful degetului mare și o arunc spre stânga, la babord. Brennol își întoarce capul în direcția sunetului, aplecându-se cu ochii mijiiți. Ajung repede, dar în liniște, la scările din dreapta și cobor, amintindu-mi să sar peste prima treaptă.

Când ajung pe punte, mă lipesc cu spatele de peretele din spatele scărilor și mă aplec ca să nu fiu văzută. Cred că am făcut ultimul pas prea apăsător, iar Brennol va fi și mai atent acum. Ar trebui să mai aștept până să mă duc sub punte.

O ușă din stânga se deschide.

Ușa de la cabina lui Riden.

Se uită în stânga, apoi în dreapta.

— Mi se părea mie că am auzit ceva. Dorm iepurește, ce să fac. Totuși, nu mă așteptam să te văd pe tine.

Am doar o secundă la dispoziție să-mi dau seama că poartă doar o pereche de pantaloni până să mă apuce.

Nu am unde să mă duc. Sunt între pereți și scări, iar singura cale e să trec de el. Și presupun că nu am încotro decât să-l las să mă prindă, deși instinctele mele urlă opusul.

Vreau să fiu aici. Am o misiune. Procedez bine dacă-l las să mă prindă.

— Cum ai scăpat din celulă? întreabă el.

Nu sună deloc somnoros, deși cred că tocmai s-a trezit.

Mă apucă de brațe și mă țintuiește locului.

— L-am oprit pe primul pirat pe care l-am văzut și l-am rugat foarte frumos, spun eu.

Chipul îi e învăluit în umbre, dar jur că-i pot auzi zâmbetul.

— Sunt singurul care are cheia.

— Atunci poate că ți-a căzut. Ar trebui să fii mai atent.

Își atinge pieptul de parcă acolo ar fi un buzunar, apoi își aduce aminte că nu poartă cămașă. Un lucru pe care eu nu l-am putut uita.

Nu ar fi așa rău dacă nu ar mirosi atât de bine. Pirații ar trebui să duhnească. De ce trebuie ca el să miroasă a sare și săpun?

Mă trage după el și-mi dau seama că probabil ar trebui să opun măcar puțină rezistență. Așa că-mi pun mâinile pe pieptul lui și-l împing. Aerul nopții e rece, dar Riden încă e cald deoarece a stat învelit în pat. Cald, solid și parfumat.

Cu mâini de fier. Dacă-mi învinețește și celălalt braț, vor fi consecințe.

Mă ia pe sus și mă duce la ușa camerei din care a ieșit. Înăuntru e întuneric ca într-o peșteră, dar Riden pare că nu are probleme să caute ceva anume. Mă trage afară din cameră și-mi ridică ceva în fața ochilor.

— Asta ar trebui să fie cheia pe care am fost suficient de neglijent s-o scap, spune el.

— Tare ciudat.

Oftează.

— Alosa, ce faci aici?

— M-ați răpit. Ce *crezi* că fac?

— Bărcile de salvare sunt acolo, zice și arată spre partea opusă a corabiei. Așa că de ce-ți pierzi vremea la ușa mea?

— Voiam să-mi omor răpitorii înainte să plec.

— Și cum a mers până acum?

— Încă lucrez la asta.

— Nici nu mă așteptam la altceva.

Coborâm pe scări, trecem pe lângă echipajul adormit și intrăm în închisoare. Riden mă aruncă în celulă. Apoi încearcă cheia.

Bineînțeles că nu se potrivește.

Riden o analizează. Fața îi e cuprinsă de uimire.

- Le-ai schimbat.
- Ce? întreb eu nevinovată.
- Intră și el în celulă.
- Dă-mi-o!
- Ce anume?
- Cheia.
- O ai în mână.
- Nu se potrivește.
- Nu e vina mea dacă ai stricat-o.

Nu mă aștept să creadă ceva din ce spun. Încep să-mi dau seama că-mi place să mă joc cu el. Îmi place surpriza și... nu neapărat respectul, dar ceva asemănător, care apare pe fața lui atunci când învață ceva nou despre mine. Însă nu-l pot lăsa să-mi afle adevărata natură. Asta ar fi periculos.

Pentru el.

Pentru că nu voi eșua. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face tata dacă aș eșua. Însă nu mi-e frică. Nu fac asta doar pentru tatăl meu, ci și pentru mine. Pentru că sunt un pirat priceput, iar misiunea e palpitantă. Pentru că vreau să ajung pe insula sirenelor la fel de mult ca orice alt pirat. Poate chiar mai mult. Sunt hotărâtă să fac *orice* ca să iau harta. Dacă Riden devine prea dificil, îl voi înlătura din drumul meu fără discuții.

— Mai ai o șansă să-mi dai cheia, prințesă.

E mai multă lumină aici, jos. În fața celulelor se află câteva felinare aprinse. Îi pot vedea clar fața. Cu ținuta pe care o are pot să văd clar mult mai mult de atât.

— Nu am nimic să-ți dau, spun din nou.

Se apropie de mine încet, ținându-mă cu privirea. Mă dau în spate până mă lovesc de perete, dar el continuă să înainteze. Fața lui e prea aproape. Pot să-i văd reflexele aurii din ochi. Sunt foarte frumoși. Aș vrea să-i studiez îndelung.

Deodată însă, mâinile lui sunt pe umerii mele.

Nu sunt sigură, dar cred că nu mai pot respira. Sunt surprinsă, asta e cert; ar trebui să-l plesnesc

peste mâini sau să rămân nemișcată?

Își mută mâinile pe stomacul meu, dar nu mă scapă din priviri. Acum știu că respir deoarece cred că tocmai ce am scos un sunet de uimire. Sunt destul de sigură că ar trebui să-i plesnesc mâinile.

Dar n-o fac. Odată ce ajunge la coaste, își mută mâinile pe brațele mele, urcând apoi spre umeri.

— Nu-mi dau seama ce porți, spune el, dar îmi place.

— Haine făcute pe comandă, spun eu.

— Și după furate?

Ridic din umeri.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac?

— Mă pipăi.

— Încerc să-mi recuperez cheia.

— Sună ca un pretext pentru a mă pipăi.

Zâmbește și se apleacă spre mine până ce-mi șoptește la ureche.

— Nu prea protestezi.

— Dacă protestam, nu mai puteam să fac asta.

Ridică brusc ochii, alarmat, dar nu are suficient timp să ghicească ce urmează să fac decât după ce am făcut-o deja.

Da, îi trag un genunchi. Fix între picioare.

Îi ia ceva timp să-și revină. Suficient cât să ies din celulă și să-l încui.

Se uită la mine calm.

— Asta a fost josnic.

— De fapt, cred că a fost o mișcare genială. Oricum, ai spus că nu vei pune mâna pe mine. Văd că nu prea te ții de cuvânt.

Îi dau aceeași replică pe care mi-a aruncat-o și el.

— Și tu ai spus că dacă-ți aducem lucrurile astea blestemate la bord, n-o să ne faci probleme.

— Dar nici n-am făcut. Am ieșit din celulă fără probleme.

— Fato, dă-mi drumul din celulă!

— Cred că ți se potrivește mai bine decât mie.

Dă cu pumnul într-una din bare.

— Dă-mi drumul! Știi că nu vei ajunge departe. Tot ce trebuie să fac e să strig și mai mult de jumătate din echipaj se va năpusti asupra ta.

— Abia aștept să le văd fețele când își vor vedea secundul închis în celulă.

— Alosa, spune el cu o urmă de amenințare în voce.

— Răspunde-mi la o întrebare și te voi scuti de rușine.

— Ce?

Se vede că e agitat. Presupun că și eu aș fi, dacă aș fi fost păcălit de niște ochi frumoși.

— Când ne-am întâlnit prima oară și încercam să-mi salvez echipajul, i-ai șoptit ceva căpitanului. Ceva care l-a făcut să nu-mi mai omoare oamenii. Ce i-ai spus?

Riden pare surprins, dar răspunde.

— I-am spus că dacă vrea să mai aibă susținerea oamenilor lui, ar fi înțelept să nu te mai încurajeze să-i omori.

— Țineai la ei? La oamenii pe care i-am ucis?

— Nu.

Hm, poate că m-am înșelat cu privire la atașamentul lui față de membrii echipajului.

— Atunci de ce te-ai obosit să-i salvezi?

— Ți-am răspuns la întrebare. Acum dă-mi drumul!

— Bine, oftez.

Totuși, mă întreb de ce nu vrea să spună mai multe. Poate că am atins un punct sensibil. Dacă nu era vorba de oamenii lui, atunci poate era vorba de fratele lui.

Ușa celulei scârțâie în timp ce se descuie, iar eu îi dau cheia lui Riden.

— Tu și căpitanul sunteți frați.

— Nu mai spune!

— Ce s-a întâmplat mai exact cu tatăl vostru?

Riden mă încuie bine de data asta. Apoi bagă cheia în buzunar fără să-și ia ochii de pe ea. Se întoarce să

pece.

— L-am omorât eu.

Capitolul 4

PODEAUA E DEZGUSTĂTOARE, dar cumva reușesc să dorm. Când mă trezesc, văd o față la câțiva milimetri de a mea.

Țip și mă rostogolesc mai încolo. Chiar dacă-mi dau seama acum că fața e de cealaltă parte a celulei, inima tot îmi bate tare.

— Nu e nevoie de scandal, spune piratul. Doar voiam o șuviță din părul tău.

Pun imediat mâna pe păr. Într-adevăr, câteva șuvițe au fost tăiate.

— Ce faci? O să te omor pentru asta!

— Cel mai bine lași fata în pace, Enwen, spune alt bărbat.

E Kearan.

— Nu suportă să fie atinsă.

— Trebuia s-o fac, spune Enwen. Îți spun eu, părul roșcat aduce noroc. Te ține departe de boli și alte lucruri rele.

Îl recunosc acum pe Enwen drept bărbatul înalt care mi-a adus lucrurile ieri.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o, zice Kearan. Sper să te îmbolnăvești mâine. Vino-ți în fire!

— Ai să vezi tu. La următoarea molimă, eu o să mângâi părul ăsta în timp ce voi tușiți și muriți.

— Tre' să beau ceva.

— Nu, Kearan. E prea devreme.

— Dacă vreau să trec și de ziua asta, tre' să încep devreme.

Își scoate plosca dintr-un buzunar.

— Ce căutați aici? întreb eu în timp ce mă ridic și-mi întind gâtul.

Simt câțiva cârcei. Și miros mai rău decât ieri. Fir-ar să fie de podea!

— Suntem paznicii tăi, domniță Alosa, spune Enwen. Secundul spune că ar fi mai bine să fie mereu

cineva cu ochii pe tine.

Îl străfulger pe Kearan cu privirea.

— Și să înțeleg că niciunul dintre voi nu s-a oferit voluntar.

— Cam așa, spune Kearan.

— O, eu m-am bucurat! exclamă Enwen. De când te-am văzut, am vrut să pun mâna pe o șuviță din părul tău. E foarte rar.

— Te asigur, nu are proprietăți magice, spun furioasă în timp ce-mi trec mâna prin șuvițele acum mai scurte.

— Nu e vorba de magie, spune Enwen. Poartă noroc.

— Mă îmbolnăvesc la fel de des ca toată lumea.

— Ce?

— Ai spus că părul roșcat alungă bolile. Am capul plin de el și tot mă îmbolnăvesc.

— Aha.

Pe moment, Enwen pare încurcat. Se cocoșează, holbându-se la șuvița de păr.

— Păi, nu funcționează la tine pentru că e părul tău. Trebuie să-l iei de la cineva ca să aducă noroc.

— Deci dacă-l fur înapoi de la tine, o să meargă? zic eu sarcastic.

Kearan râde, înecându-se cu romul. Tușește și câteva picături cad pe podea. Oftează.

— A naibii risipă.

Stau pe scaun, conștientă că fiecare părticică din celula asta e acoperită de mizerie, inclusiv eu. Trebuie să mă schimb și am nevoie de niște apă să mă spăl. Sunt pe cale să întreb dacă mi se poate aduce niște apă când aud pe cineva venind.

E Riden, bineînțeles. Vine cu o tavă cu mâncare și un zâmbet periculos. Când îl văd, îmi simt stomacul revoltându-se. Sunt destul de sigură că e de la mâncare, nu de la zâmbetul lui.

— Enwen, Kearan, aveți liber cât timp interoghez prizoniera. Dar vă întoarceți la post după ce termin.

— S' trăiți, Domnu' Riden, spune Enwen.

Kearan aprobă din cap, părând plictisit. Cei doi pleacă.

— Înfometată? întreabă Riden.

— Lihnită.

— Bun. Am reușit să-ți iau niște ouă.

Riden descuie ușa de la celulă și pune tava pe masă, urmărindu-mi atent picioarele. Sunt sigură că e prevăzător, la gândul că l-aș putea lovi din nou, nu că vrea doar să se holbeze. Mă încuie iar, stând în siguranță de cealaltă parte.

Încep să mănânc imediat. Sparg oul fiert și pun puțină sare deasupra înainte să-l mănânc. După fiecare ou, iau câte o gură de apă din paharul de pe tavă.

— Așadar, ce mai urmează azi? întreb eu. Alte întrebări despre tatăl meu?

— Da.

— Sperând că voi dezvălui din greșeală locația fortăreței? Te chinui degeaba.

— Ce dezvălui din greșeală e treaba ta. Ce vreau eu să discut e reputația tatălui tău.

— Tot ce ai auzit e probabil adevărat.

— Chiar și așa, tot aș vrea să discutăm despre asta.

— Vreau apă, spun eu, ștergând o pată de murdărie de pe braț.

— Îți voi umple paharul după ce terminăm.

— Nu, vreau o găleată de apă să mă spăl. Și un prosop. Și săpun.

— Nu crezi că ceri prea multe pentru un prizonier?

— Și, adaug eu aproape ciripind, vreau câte una din fiecare săptămână.

Pufnește mai întâi, apoi se gândește.

— Vedem cum decurge discuția. Dacă-mi place ce aud, îți voi îndeplini cerințele.

Mă așez picior peste picior și mă dau pe spate în scaun.

— Bine. Hai să vorbim.

Riden își trage un scaun și se așază. Astăzi poartă o pălărie. Un tricorn fără pană. Părul îi e prins la

baza gâtului. Cămașa și pantalonii îi stau bine. Alb în partea de sus, negru jos.

— Am auzit zvonuri despre faptele îngrozitoare ale lui Kalligan. Se spune că poate să învingă douăzeci de oameni deodată. Cunoaște fiecare colțișor al mării, s-a luptat cu tot felul de demoni marini, inclusiv un rechin pe care l-a răpus sub apă cu mâinile goale. Face pacturi cu diavolul și-l scoate la suprafață din alții.

— Până acum totul e corect, spun eu.

— Se mai spune chiar că e singurul bărbat care a supraviețuit întâlnirii cu o sirenă.

Asta mă face să pufnesc.

— Și chiar s-a culcat cu ea, continuă Riden. I-a plătit cu aceeași monedă. Mie-mi pare că dragul nostru rege este cel mult un manipulator și un povestitor cu imaginația exagerat de bogată. Poate că nu e la fel de onest cum cer noile lui legi.

— Nu poate influența ce spun alții despre el.

— Dar tu ce ai spune despre el?

— E tatăl meu. Ce mai e de zis?

— Sunt multe tipuri de tați. Cei care iubesc necondiționat, cei care iubesc cu condiții și cei care nu iubesc deloc. Care dintre ei ai spune că e el?

Pentru prima dată, simt că Riden se apropie de ceva ce vreau să rămână îngropat.

— Nu-mi dau seama la ce te ajută conversația asta.

— Hm. Eviți întrebarea. Atunci, trebuie să fie varianta cu condițiile, căci dacă nu te-ar fi iubit niciodată, nu l-ai respecta atât de mult. Așa că spune-mi, Alosa: ce fel de lucruri a trebuit să faci ca să obții afecțiunea tatălui tău?

— Chestiile obișnuite: să înșel, să fur, săucid.

Îi arunc fiecare cuvânt relaxată. Sper că nu observă cât de agitată sunt.

— Te-a transformat în ceva. Te-a antrenat pentru a deveni ceva ce nicio femeie nu ar trebui să fie. Tu...

— Sunt ce aleg să fiu. Nu știi despre ce vorbești. Cred că discuția s-a terminat.

Riden se ridică și vine mai aproape de bare. Apoi, gândindu-se la binele lui, se retrage.

— N-am vrut să te jignesc, Alosa. Ești norocoasă. E mai bine să ai puțină dragoste decât să ai un tată care nu te-a iubit deloc.

Știu că Riden vorbește despre el acum, dar încă sunt deranjată. Simt că trebuie să-i spun cum stau lucrurile.

— Tot ce a făcut tatăl meu, a făcut din dragoste. M-a crescut să fiu o persoană puternică. M-a crescut astfel încât să pot supraviețui în lumea lui. Nu contează ce mi-a făcut ca să devin așa. Sunt o luptătoare. Cea mai bună.

Nu e nevoie să-mi reprim amintirile. Asta-i tot ce sunt: amintiri. Nu mă pot răni. Au trecut. Nu mai contează că în copilărie tata mă pune să mă lupt cu băieți mai mari și mai puternici. Acum îi pot înfrânge pe toți. Nu mai contează că m-a împușcat odată ca să-mi arate cum se simte o rană de glonț și să fiu nevoită să lupt rănită. Pentru că acum o pot face. Nu mai contează că mă înfometa ca să devin slăbită și apoi îmi dădea de lucru. M-a învățat ce înseamnă rezistența. Acum pot înfrunța orice.

— Dar tu, Riden? întreb eu. Cum ai ajuns aici? Spui că tu ești cel care l-a ucis pe tatăl tău, însă Draxen e cel care a ajuns căpitan. A fost oare Draxen fiul favorit? Sau doar mai mare? Oricum ar fi, de ce l-ai lăsat să ia ceva ce tu ai câștigat?

Fața lui Riden se înăsprește.

— Draxen e mai mare. Și a fost favoritul tatei. Nu că ar mai conta acum. Ai avut dreptate mai devreme. Ar fi trebuit să ne oprim. Nu cred că-mi vei spune unde se află fortăreața tatălui tău, nu?

— Nu.

Aprobă din cap, netulburat.

— Vine furtuna, iar noi încă nu am ajuns la destinație. Pregătește-te pentru o noapte zbuciumată.

— Întotdeauna sunt.

Mai bine îmi limpezesc mintea, decât să mă gândesc la conversația noastră. Sunt epuizată deoarece am stat până târziu, așa că mă așez din nou pe podea să dorm. Nu că aș avea ceva mai bun de făcut.

Mă trezește un zăngănit puternic, iar inima mi-o ia la goană a doua oară pe ziua de azi. Cineva a dat cu șutul în zăbrelele celulei.

După ce mă dezmeticesc, îl văd pe Draxen stând în fața mea, cu mâinile pe curea și pălăria cu pană pe cap. Se uită la mine de parcă sunt un premiu pe care l-a câștigat. Sau o armă pe care a primit-o. Presupun că sunt ambele. Însă nu-mi pasă. În cele din urmă, eu voi fi arma care-i va aduce sfârșitul.

Tata nu putea să ia pur și simplu *Hoinarul Noptii* prin forță brută. Harta ar fi putut fi distrusă în timpul luptei. Trebuia să trimită o persoană la bord pentru a o căuta. Însă, după ce o găsesc, îi voi conduce direct la tatăl meu, ca să-i poată ucide pe toți. Regele pirat nu vrea competitori în cursa către Isla de Canta.

— Cum ți se pare cazarea, Alosa?

— Podeaua e dură și celula duhnește.

— Perfectă pentru prințesa pungășilor și ucigașilor, nu crezi?

— Totuși nu ar strica un pat.

— Ești liberă să împarți unul cu un membru al echipajului. Sunt sigur că toți s-ar oferi să te ajute.

— Dacă ar fi să dorm în patul cuiva, aș face-o numai după ce l-am ucis pe ocupant și mi-am însușit obiectul ca fiind al meu. Nu ai pierdut suficienți pirati, Draxen?

— Ești prea sigură pe tine. Cred că ar fi cazul să-i ordon lui Riden să introducă și niște bătăi în timpul interogatoriului. Ți-ar face bine. Crede-mă, și lui la fel.

Din moment ce sigur nu-mi voi putea termina somnul, mă ridic și mă așez pe scaun, deși confruntarea asta mă plictisește de moarte. Draxen

nu are nimic interesant de spus. Se așteaptă să mă vadă speriată din cale-afară. E un bărbat care se hrănește din durerea celorlalți. Până acum, niciuna dintre strategiile lui nu a funcționat.

— I-am permis lui Riden să te interogheze, dar dacă vei continua să fii încăpățânată, voi trimite pe cineva mai puțin șarmant să te ia la întrebări. Ține minte asta.

— Mai bine ai spera să nu se înmoaie. Nu ar fi tocmai bine să-ți întorc unul din propriii oameni împotriva ta.

— Prințesă, Riden a fost deja cu sute de femei. Nu i-a fost niciodată greu să le părăsească. Tu nu ești mai specială.

Cizmele lui răsună în camera goală când pleacă.

Draxen e greu de deslușit. Și Riden la fel. Au abordări diferite, dar au același țel, ceea ce-i face la fel de proști. Cât de fraier să fii să crezi că poți fura de la regele pirat? Mai ales fără să-ți verifici cu atenție echipajul de spioni. A fost ușor să aranjăm „răpirea” mea după ce Theris ne-a dat informațiile de care aveam nevoie.

Sunt surprinsă când Riden vine să mă viziteze din nou, de data asta aducând cu el o găleată cu apă, un săpun și câteva prosoape curate.

Eram sigură că-l înfuriasem atât de mult că nu va mai fi amabil. Aproape că-mi pare rău de toate lucrurile rele pe care le-am gândit despre el.

Aproape.

— Ai la dispoziție zece minute înainte să-i trimit pe oameni să stea de pază.

— Voi avea nevoie doar de nouă, spun, doar ca să-l enervez.

Dă din cap și pleacă.

Corabia începe să se legene mai tare. Chiar vine furtuna. De regulă, mă țin bine pe picioare pe mare. Mă simt mai bine pe mare decât pe uscat. M-am obișnuit cu mișcările ei, cu limbajul ei. Dacă ascuți cu atenție, îți va spune ce are de gând să facă.

Sunt curată și schimbată într-un nou corset, de data asta unul roșu, când îi văd pe Kearan și Enwen că se întorc.

— Îți spun eu, dacă răsucești spre stânga e ghinion. Întotdeauna să înfigi și după să întorci spre dreapta. Asta aduce noroc.

— Enwen, dacă înjunghii un om în inimă, nu mai contează dacă răsucesc cuțitul spre stânga sau dreapta. Oricum ar fi, l-am ras pe nemernic. De ce aș avea nevoie de noroc?

— Pentru următorul om pe care-l omori. Poate că data viitoare ratezi inima și atunci îți vei dori să fi depus puțin efort pentru a răsuci cuțitul spre dreapta. Nu omori ca lumea dacă ratezi inima.

— Încep să cred că „data viitoare” e foarte aproape.

— Termină cu prostiile, Kearan! Știi că sunt singurul tău prieten de pe corabia asta.

— Cred că am greșit cu ceva, atunci.

Kearan deja și-a scos plosca și după ce o duce la gură, se încruntă. E goală. Așa că bagă mâna într-un buzunar și scoate alta. Acum înțeleg de ce are atâtea. Aș fi crezut că sunt pentru comorile pe care le fură. Se pare că nu. Sunt pentru sticlute cu rom. Mă întreb câte are în haină.

— Ce mai faci, domniță Alosa? întreabă Enwen, întorcându-se spre mine și ignorând replica lui Kearan.

— Pe toate stelele, Enwen! exclamă Kearan. Femeia asta e prizonieră. Ce crezi că face? Mai tacă-ți fleanca odată!

— Femeia asta poate să răspundă singură, spun eu.

— Nici tu nu ar trebui să mai vorbești, spune Kearan. Nu am chef să vă aud pălăvrăgind.

Enwen își masează tâmpla.

— Domnu' Riden a spus că nu „ar trebui” să vorbesc cu ea deoarece femeile frumoase se joacă mereu cu mințile bărbaților. Dar nu a fost un ordin direct.

— A spus că sunt frumoasă?

Rânjesc imaginându-mi asta. Enwen pare încurcat.

— Probabil nu ar fi trebuit să spun asta.

Corabia se leagănă din ce în ce mai tare pe măsură ce trece timpul. O furtună maritimă e la fel ca o ceartă. Vine pe nepregătite. Simți cum spiritele se încing, dar apoi vine un salt. Furtuna te lovește înainte să fii pregătit. Și apoi te înghite și nu mai ai ce să faci decât să navighezi prin ea.

Zgomotul e asurzitor. Nu auzi decât vântul și valurile. Nu simți decât frigul mușcător. Îmi pun cea mai groasă haină ca să mă apăr de ghearele lui. Din când în când, mi se pare că aud un strigăt de deasupra, dar poate fi doar șuierul vântului.

Nu am ce să fac decât să stau pe podea. Scaunul meu se poate răsturna în orice moment. Enwen stă și el pe jos. Scoate ceva din buzunar: un șir de mărgele. Poate perle.

Kearan începe să sforăie. Știu deja că are sinusurile afectate pentru că acoperă furtuna cu sforăielile sale. Deodată, tresare și se trezește.

— Dă-mi-o înapoi!

Enwen vede privirea uimită pe care i-o arunc lui Kearan.

— Vorbește-n somn, îmi explică el.

Kearan se freacă la ochi.

— Urâtă furtună. Poate ne doboară corabia.

Enwen îi arată perlele.

— Ba nu. Protecția noastră e aici.

— Mă simt mult mai bine.

— Ar trebui. E periculos să călătorești pe furtună. Unii spun că e momentul în care locuitorii neplăcuți ai mării apar din ținuturile lor din adâncuri.

— Adică vrei să spui sirenele, zic eu.

— Exact asta vreau să spun. Le place să se ascundă în valuri. Nu le poți vedea când marea e agitată și învolburată, dar sunt acolo. Lovesc corabia și ajută furtuna să ne tragă dedesubt. Ne vor. Vor să se

înfrupte din carnea noastră, să facă lăntișoare din dinții noștri și să ne transforme oasele în instrumentele cu care-și cântă imnurile.

— Al naibii de poetic! mormăie Kearan. Și o grămadă de aiureli. Nu ți-a spus nimeni că nu poți fi rănit de ceva în care nu crezi?

Ochii lui Enwen se aprind într-o revelație.

— De asta toți și toate vor să-mi vină de hac!

Îmi pun mâna la gură ca să-mi ascund zâmbetul, iar Kearan scoate o ploscă.

Sirenele și-au construit o reputație de temut de-a lungul timpului. Sunt considerate cele mai periculoase creaturi cunoscute de om. Povestitorii din taverne spun istorii despre femei extrem de frumoase care trăiesc în mare, căutând corăbii pe care să le facă bucăți, bărbați pe care să-i mănânce și aur pe care să-l fure. Cântețul unei sirene poate vrăji un bărbat și-l poate determina să-i facă pe plac. Creaturile le cântă marinarilor promițându-le plăceri și comori dacă sar peste bord. Însă cei care o fac nu găsesc nici una, nici alta.

Odată ce ești prins de o sirenă, nu mai ai scăpare. Aceasta îl trage pe marinar după ea până la fundul mării, unde-i face felul. Apoi îi fură avuția și-l lase să plutească în adâncuri.

Există multe mituri legate de sirene. Dar nimeni nu știe care sunt adevărate și care nu. Un lucru știu sigur: de-a lungul secolelor, toate sirenele și-au dus comorile furate pe o insulă, Isla de Canta. Acolo găsești bogății nemaivăzute, comori la care nici nu îndrăznești să visezi.

Asta caută tatăl meu. De asta sunt aici. Pentru asta am fost antrenată: să fur o altă bucată din hartă.

Toate cele trei bucăți au fost transmise din tată-n fiu, generații de-a rândul. Una a fost transmisă în familia Allemos, apoi a căzut în mâinile lui Jeskor și probabil în ale lui Draxen. Alta în familia Kalligan, acum în siguranță la tatăl meu. Și ultima aparține familiei Serad, deci Vordan o va avea.

Cel ce reface harta va putea găsi legendara Isla de Canta. Insula Cântului. Numită și Ținutul Femeilor Cântătoare.

— Nu sunt sirene pe lângă corabie, îi spun lui Enwen. Dacă ar fi fost, erai deja fermecat să sari peste bord. Auzi vreo muzică?

— Nu, pentru că o acoperă furtuna.

— Deci furtuna e un lucru bun?

— Da... nu. Adică...

Enwen dezbate un moment acest fapt.

Enwen și chiar și Kearan sunt prea agitați pentru a dormi în noaptea asta. Până și oamenii care și-au petrecut toată viața pe mare se tem de ea atunci când e furioasă.

Dar eu nu. Dorm fără grijă. Ascultându-i muzica. Marea mă veghează.

Își protejează copiii.

Capitolul 5

ZILELE ȘI NOPTILE URMĂTOARE trec cam la fel. În timpul zilei, Riden coboară să mă interogheze. Ne înțepăm unul pe altul, încercând să aflăm mai multe. Rareori iese ceva din asta. De asemenea, îmi aduce și mesele, dar în afară de asta, sunt întotdeauna lăsată singură în celulă, cu paznici la ușă. Deși se schimbă de mai multe ori, Kearan și Enwen sunt de departe cei mai amuzanți.

Din nefericire pentru Riden, paznicii nu mă intimidază așa cum spera el. Chiar și ei trebuie să doarmă și odată ce-o fac, mă strecur afară din celulă și explorez corabia. Din moment ce harta nu a fost găsită în cabinele lui Draxen, hotărâsc să-mi continui căutările de jos în sus, de la pupă la proră. Am ales ordinea asta deoarece am presupus că voi începe cu cele mai ușoare locuri, trecând apoi la cele mai grele.

Însă nimic nu se dovedește a fi simplu și ușor.

Când ai aproape patruzeci de bărbați adormiți în cabine, vei descoperi că în fiecare oră din noapte există cel puțin unul care trebuie să se ușureze, fără îndoială de la prea multă băutură, înainte de culcare. Îmi petrec mare parte din noapte ascunzându-mă, strecurându-mă în spații mici sau stând nemișcată în timp ce se grăbesc spre marginea corabiei și înapoi în pat.

Căutările mele sunt obositoare și inutile, iar în fiecare noapte reușesc să explorez doar o mică parte din corabie.

În a cincea noapte, Kearan sforăie zgomotos în timp ce Enwen numără niște monede de aur dintr-o punguță.

— Ai pariat? îl întreb.

— Nu, domniță Alosa, nu-mi place să pariez.

— Atunci de unde ai banii?

— Poți păstra un secret?

Mă uit cu subînțeleș prin celulă.

— Cui aș putea spune?

Enwen dă din cap gânditor.

— Presupun că ai dreptate.

Se uită din nou la monede.

— Păi, pe asta am luat-o de la Honis. Pe asta de la Issen. Pe asta de la Eridale. Pe asta de la...

— Le furi, îi spun și zâmbesc.

— Da, domniță. Dar numai câte una de la fiecare. Dacă se trezesc deodată cu punga goală, o să știe că cineva le-a luat, dar dacă le lipsește doar una...

— Se vor gândi că au pierdut-o, spun eu.

— Da, exact așa.

— Genial, Enwen!

— Mulțumesc!

— Ești mult mai deștept decât lași să se vadă. Te prefaci și că ești un superstițios prostănac pentru ca echipajul să nu-și dea seama?

— Aa, nu. Chiar sunt superstițios.

— Dar prostănac?

— Poate că la partea asta exagerez un pic.

Chicotesc. Țsta e tipul de bărbat pe care l-aș accepta pe corabia mea, dacă ar putea să se limiteze cu furatul de la oameni care nu fac parte din echipaj.

— Dar Kearan? întreb eu. Care e povestea lui?

Enwen se uită la companionul lui sforăitor.

— Nu se știu prea multe despre Kearan. Nu vorbește despre el, dar am aflat câteva chestii când vorbește în somn.

— Ce ai aflat?

— De ce întrebi?

— Din simplă curiozitate și plictiseală.

— Cre' că n-are nimic dacă-ți spun. Doar să nu-i spui lui Kearan că ai aflat de la mine.

— Promit!

Enwen își varsă monedele înapoi în punguță.

— Kearan a fost prin toată lumea. Cunoaște cele Șaptesprezece Insule mai bine decât oricine. S-a întâlnit cu tot felul de oameni și a lucrat prin multe locuri. A fost un aventurier.

Așadar Kearan nu știe să se descurce doar pe mare, ci și pe uscat. Neobișnuit pentru un pirat. Insulițele noastre sunt atât de apropiate că toată lumea merge de colo colo. Fiecare oferă diferite tipuri de provizii. Comerțul e frecvent și necesar. Deci, cine controlează marea, controlează banii care circulă în ținut.

Tata tolerează existența unui monarh pe uscat pentru că nu dorește să domnească peste cei „împământeniți”. Preferă compania brutelor de mare. Regele de pe uscat îi plătește tribut tatei anual, iar în schimb tata îi lasă pe exploratorii regelui să caute noi teritorii.

Nimeni nu reușise asemenea monopol peste ocean până să vină tatăl meu, iar într-o zi, acest monopol îmi va reveni mie. De aceea simt nevoia să-i dovedesc mereu și mereu tatălui meu de ce sunt în stare. Provocarea aceasta este una dintr-o listă lungă de misiuni pe care le-am îndeplinit pentru el.

Mă uit la corpul gras al lui Kearan, la fața urâtă și înfățișarea neîngrijită.

— Ești sigur că nu pleacă în aventuri în somn?

— Sunt sigur. Poate că nu arată a aventurier, dar asta pentru că s-a transformat într-un bărbat care a pierdut multe. Imaginează-ți că nu ai fost niciodată mulțumită de viața ta, domniță Alosa. Imaginează-ți că ai bătut lumea-n lung și-n lat, căutând fericire și extaz. Imaginează-ți că ai văzut tot și tot nu ai găsit fericirea. Ei bine, asta ți-ar da o perspectivă cam sumbră asupra vieții, nu?

— Cred că da.

— Nu prea mai ai ce să faci după ce ai trecut prin atâtea. Kearan își câștigă existența pe corabia asta. E un bețiv urât pentru că alcoolul îi ia din durere. Nu-și dorește să mai trăiască, dar nici să moară. E prins la mijloc.

— Și totuși îi ești prieten. De ce?

— Pentru că oricine are nevoie de un prieten. Și încă nu mi-am pierdut speranța. Cred că își va reveni într-o zi, la momentul potrivit. Și cu motivația

necesară.

Chiar mă îndoiesc de asta, dar îi țin isonul.

— De ce spui că a pierdut atât de multe? îl întreb eu.

— Îl aud mereu strigând un nume de femeie noaptea. Mereu aceeași femeie. Parina.

— Cine e?

— Nu știu și nici n-am de gând să-l întreb.

Enwen se întinde pe podea, încheind conversația. Mi-a dat de gândit în timp ce aștept să adoarmă ca să-mi încep căutările nocturne.

Fiecare are un trecut întunecat. Mă gândesc că e responsabilitatea noastră să-l depășim. Și dacă nu putem, atunci nu ne rămâne decât să încercăm să profităm de pe urma lui.

...

— Ce zici de o plimbare?

Riden stă în fața celulei, aruncând cheia în aer și prinzând-o. Sunt la bordul *Hoinarului Noptii* de șase zile. Asta e prima oară când s-a oferit să mă scoată din celulă.

— Îți place să-mi fluturi libertatea pe la nas? îl întreb cu ochii pe cheie.

— Poate sună ciudat, dar chiar mă distrează, să știi.

— Nu poate fi prea amuzant, când știi că pot ieși de una singură.

Mă refer bineînțeles la noaptea când m-a prins, nu la toate celelalte în care m-am furișat prin corabie.

Riden se apropie și își îngroașă vocea:

— Am avut nespusă grijă de această cheie de atunci. Și dacă aș fi în locul tău, nu aș mai spune nimănui despre întâmplarea aceea. Căpitanului i-ar veni idei dacă ar auzi. Și nu ți-ar plăcea ideile lui.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Vrei să-mi spui că nu i-ai zis despre evadarea mea?

Cel mai bine e să întăresc faptul. Cu cât amână Riden mai mult să-i destăinuie mica mea escapadă căpitanului său, cu atât bag mai multă răcă între Draxen și echipajul lui. Poate voi putea folosi răca asta mai târziu. Cine știe ce se va mai întâmpla cât timp sunt „captive” pe mare.

Adaug:

— Poate că tu ar trebui să intri la idei despre ce ți-ar face ție în caz că află.

— Presupun că mă bazez pe faptul că o să fi mult mai preocupată de soarta ta decât de a mea. Așadar, îți ofer șansa de a petrece puțin timp afară din celulă. O vrei sau nu?

Apreciez gestul, dar nu pot spune că am încredere.

— Unde mergem?

— Am dat peste o corabie care se pare că a fost abandonată după furtună. E cam devastată, dar poate mai putem găsi câteva lucruri în stare bună. Suntem în larg și nu ai unde să te duci în caz că vrei să scapi. Căpitanul mi-a acordat permisiunea de a te duce la bordul navei.

Îmi dau seama că, deși îmi spune că suntem în larg, am putea fi la o zi distanță de uscat. Oricum ar fi, nu contează. Însă tot aș vrea să știu unde sunt. Incertitudinea mă cam neliniștește.

— Niciodată nu spun nu hoției, zic eu.

— Cumva am știut că vei spune asta.

Mă lasă să ies. Apoi bagă cheia în buzunar, de data asta în pantaloni, nu în cămașă.

— O să fiu foarte atent la ea, așa că să nu-ți vină vreo idee.

— Nu știu despre ce vorbești.

Mă ia de braț și mă conduce spre scări.

— E necesar? îl întreb eu. Deja mi-ai spus că nu am unde să mă duc. Nu pot să merg fără ajutorul tău?

Și nu mă pot abține să nu adaug:

— Sau pur și simplu nu-ți poți lua mâinile de pe mine? Enwen mi-a dat de înțeles că ai cedat în fața șarmului meu feminin.

Riden nu pare îngrijorat.

— Fata mea, dacă ai vorbit cu Enwen, sunt sigur că ți-ai dat seama că jumătate din ceea ce zice valorează cât un creier de calamar.

Zâmbesc și mă aplec spre el.

— Poate.

— Nu mai zâmbi atâta și mișcă-ți fundul pe scări!

— Nici nu m-aș gândi să-ți ofer o asemenea priveliște.

Acum e rândul lui să zâmbească pișicher.

— Nu vei merge în urma mea. Nu am încredere în tine. Hopa sus!

Pe punte, oamenii leagă funii, își iau armele și își fac de lucru. Entuziasmul pentru expediție care se simte în aer e aproape tangibil. Și eu simt febra anticipării. Nu sunt imună la distracție. Niciun pirat nu e. De aceea am ales viața asta. Pentru că știm s-o trăim.

Și suntem lipsiți de principii.

— Ah, Majestatea Sa a decis să ne onoreze cu prezența, spune Draxen. Ce ziceți, domnii mei? S-o lăsăm pe domnișorică să meargă prima?

Se aud câțiva de „da” și multe râsete. Mă uit în jur la oameni și-l văd pe Theris printre ei. Se uită cu coada ochiului la mine, dar nu mai mult. Își joacă foarte bine rolul.

Riden nu zice nimic. Nu pare deloc deranjat. Nu că ar trebui să fie. Nu e aici ca să aibă grijă de mine și nu am nevoie să facă asta. E aici să se asigure că nu scap și uneori face o treabă prea bună. Nu mă îngrijorez. Mai am câțiva ași în mânecă.

— Dacă oamenii tăi sunt prea lași să se aventureze primii, spun eu, atunci desigur, ar fi plăcerea mea să-i învăț cum să lege o corabie cum trebuie.

Specialitatea mea: o provocare și o insultă, în același timp.

— Mai degrabă îți risc ție viața decât pe a lor. Dă-i drumul! Riden, du-te cu ea!

E ciudat că Draxen mi-ar risca viața când știe că

are nevoie de mine. Până la urmă, sunt asul din mâneca lui. Suspectez că vrea să se revanșeze pentru ce s-a întâmplat pe corabia mea. Atunci, prioritatea lui a fost să învăț eu o lecție, nu să aibă grijă de propriii oameni. Acum le arată că viața lor e mai importantă decât a mea. O mișcare inteligentă. Mai ales că cel mai probabil corabia este părăsită. Și, pentru orice eventualitate, îl trimite pe Riden cu mine.

Fixăm scândura între cele două corăbii. Cea naufragiată pare a fi o corabie de mărfuri. Probabil că vom găsi multă apă și mâncare la bord. Acestea sunt și ele comori.

Scândura e destul de mare pentru a merge fără să fie nevoie să-mi mențin echilibrul. O pot face și cu ochii închiși. Totuși, e suficient de îngustă ca să fiu tentată să-i dau lui Riden un mic brânci.

— Nici să nu-ți treacă prin cap! spune el de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Deja mi-a trecut.

— Meriți să fii împușcată pe loc.

— Pistolul tău ar fi prea ud pentru așa ceva.

— Nu am zis că eu o voi face.

— Hai să recunoaștem, ți-ai dori să faci asta cu mâna ta.

Zâmbește.

Catargul principal al corabiei s-a rupt de la mijloc. Zace într-o parte pe navă, sprijinit de balustrada de la tribord. Astfel, corabia sigur nu se va mișca. Toate bărcile de salvare lipsesc, ceea ce mă face să mă întreb cât de departe am putea fi de uscat. Corabia încă plutește. I-ar fi putut ține pe oameni până când li se terminau proviziile, așa că de ce să plece dacă nu ar fi putut ajunge nicăieri înainte să piară?

Puntea e vreaște. Frânghii peste tot, înnodate sau încolăcite. Pe ici pe colo se văd haine aruncate, de parcă ar fi căzut din bagajele proprietarilor în timpul agitației. Lemnul e încă umed. Totul e umed. Suntem foarte atenți să nu alunecăm.

— Lucrurile de valoare sunt sigur sub punte, spune Riden.

— Da, știu.

— Atunci ce mai aștepti?

Ridic din sprâncene.

— Vrei să mă pui pe mine la înaintare?

— Nu vreau să risc să mă ataci pe la spate.

— Dar nu sunt înarmată.

— Nu cred că a fost vreun impediment pentru tine până acum.

Nu mă pot abține și zâmbesc.

— Totuși, cum crezi că mă voi duce eu prima fără să fiu înarmată?

— O să fiu în spatele tău.

— În caz că nu știi, asta nu mă consolează cu nimic.

— Știu.

Ochii lui căprui sunt plini de veselie. Cred că-i plac micile noastre ciondăneli. Eu consider că fac parte din rolul pe care-l joc. Dacă-mi ascund prea mult adevărata personalitate, va suspecta că plănuiesc ceva. Așa că-i ofer sfidarea pe care o așteaptă. Satisfacția pe care o obțin din jocurile noastre sunt doar un bonus. Aș fi putut avea de-a face cu cineva mai rău. N-am să înțeleg niciodată de ce nu e el căpitanul *Hoinarului Noptii*.

— Hai, Alosa! îmi spune.

De peste tot se scurge apă. Astăzi este prima zi de când a început furtuna când ploaia a decis să se oprească. E întuneric sub punte, ceea ce întărește faptul că nu e nimeni aici.

Riden, mereu pregătit, a adus un felinar. Îl aprinde. Apoi mi-l dă.

— După tine.

Găsim bucătăria, unde descoperim carne uscată, apă îmbuteliată, biscuiți sărați, murături și alte alimente ambalate pentru călătorii pe mare, bine depozitate în dulăpioare. Toate vor fi duse pe *Hoinarul Noptii*.

Trecem prin cabinele de dormit, unde au mai rămas niște pături. Aici miroase mult mai bine decât la bordul *Hoinarului Noptii*. De ce oamenii lui Draxen nu pot să fie și ei mai curați? Serios acum, toată lumea ar beneficia de pe urma acestui fapt.

Suntem pe cale să intrăm în următoarea cameră când lumina felinarului surprinde ceva pe podea.

E o sabie. Bine de știut că se află acolo. Dacă-ș putea s-o iau fără să observe Riden! Dar e imposibil. O sabie e mult mai greu de ascuns decât un pumnal.

Nu mai găsim nimic interesant pe corabie. Cel puțin nu ceva care să ne atragă imediat atenția. Sigur au mai rămas niște colțuri și unghere neexplorate, dar este la fel de verosimil ca membrii echipajului să fi luat tot ce era de valoare. Am învățat pe propria piele că atunci când lovește năpasta, primul lucru la care se gândesc bărbații e să ia toate lucrurile de preț. Soarta prietenilor sau a mateloților vine pe locul doi sau deloc.

— Totul pare în regulă, spune Riden. O să cobor mai mult să investighez. Te rog să te duci sus și să chemi restul echipajului.

— Ah da, sigur, mă voi duce să chem restul echipajului. Chiar îmi place să-i ajut pe oamenii care m-au răpit.

— Nu pot să te las singură aici și să mă duc eu. Ai prefera să te trag după mine pe punte? Știu cât îți place când am mâinile pe tine.

Pufnesc și o pornesc pe scări. Băiatul ăsta e greu de descifrat. Acum pare că vrea să se distanțeze de mine, în secunda următoare jur că-mi face ochi dulci. Probabil că îi place să mă țină în gardă, așa cum procedez și eu cu el. Jocul ăsta de-a șoarecele și pisica poate fi amuzant. Când ești pisica, bineînțeles. E distractiv să-i fluturi victoria pe la nas prizonierului tău. L-ai învins. L-ai capturat. E dreptul tău. Tata a spus odată că atunci când capturezi un om, viața lui îți aparține, poți face ce vrei cu ea. Filosofia lui este că dacă ai puterea de a face ceva, atunci *ar trebui* s-o faci.

Ajunsă pe punte, le fac cu mâna piraților, semnalând că totul este în regulă.

Neavând nimic altceva de făcut, mă întorc sub punte. Cel mai bine ar fi să continui să mă mai dezmoțesc înainte să fiu aruncată înapoi în celulă. Nu că nu mi-aș petrece nopțile explorând corabia.

— Vin acum, spun eu în timp ce intru în camera pe care Riden o verifica atunci când am plecat: o magazie.

Și atunci cineva mă înșfacă.

Riden are fața lipită de perete, iar vârful unei săbii îi înțepă mijlocul spatelui, în timp ce mâna liberă a atacatorului îi împinge umărul. Acum văd că din perete au fost rupte câteva scânduri. O cameră secretă. În afară de mine și de Riden, în odaie se află trei bărbați: unul îl țintuiește pe Riden în loc și doi mă țin pe mine.

— Fir-ar! spun eu. Nu puteai să mă avertizezi?

— Cu o sabie în spate? întrebă Riden. Nu prea cred.

— Tacă-ți fleanca! spune bărbatul care-l amenință pe Riden. Câți oameni ai? Câți vor veni?

— Șaizeci, spune Riden, umflând numărul cu douăzeci.

— Pe toate stelele! exclamă cel care-l ține pe Riden. Nu putem să le ținem piept! Și nu cred că ceilalți se vor întoarce la timp.

— Atunci îi luăm prizonieri, spune cel de-al treilea bărbat. O să le spunem că-i omorâm dacă nu stau la distanță. Câștigăm timp.

— Dar o să fie suficient?

— Trebuie să fie.

— Dar de ce avem nevoie de amândoi? Băiatul pare o bătaie de cap. Eu zic să terminăm cu el și să păstrăm doar fata.

Întotdeauna a fost în avantajul meu să fiu subestimată, dar uneori mă simt jignită. Iar asta mă face deseori violentă. Mă face să mă întreb dacă nu ar trebui să-i las să-l omoare pe Riden doar ca să-i bat

măr după aceea, fără ca el să fie martor. Nu pot să-l las să vadă de ce sunt în stare și urăsc că trebuie să mă abțin.

Bărbații continuă să se certe între ei în timp ce eu mă gândesc ce e de făcut.

Riden îmi întrerupe firul gândirii:

— Acum, Alosa, ar fi un moment bun să aplici tactica pe care ai folosit-o când ne-am întâlnit prima dată.

— Ești sigur că nu vrei să te ocupi singur de problema asta? Eu sunt „doar o fată”.

— Tăceți din gură! strigă unul dintre oameni.

Dar nu mai sunt atentă la ei. Privirea mea e fixată pe Riden. Ochii i se măresc cu subînțeleș, din frustrare. Apoi se relaxează.

— Te rog!

— Am spus...

Poate e datorită faptului că Riden și-a amintit cu exactitate ce le-am făcut celor doi membri ai echipajului când m-au răpit de pe corabia mea. Sau poate îmi place s-o fac. Sau poate vreau să le demonstrez oamenilor ăștora de ce sunt în stare.

Dar sinceră să fiu... e pentru că a spus „te rog”.

Asta, în mod inexplicabil, mă face să acționez.

Îmi împing călcâiul cu toată forța în piciorul marinarului din dreapta. Apoi mâna mea liberă se înfige în gâtul celuilalt. Îi iau de ceafă pe amândoi. Când unul se îneacă, iar celălalt șchioapătă, nu e prea greu să-i dau cap în cap. Cu sete.

Figura asta n-am făcut-o pe corabia mea, dar puțină improvizație nu strică niciodată. Situația în care ne aflăm acum e puțin mai gravă. În primul rând, nu e una pe care am plănuțit-o.

Mai rămâne doar bărbatul cu sabia. Stă locului, dar ochii i s-au mărit considerabil.

— Nu te apropia, altfel îl omor!

Îmi dau ochii peste cap.

— N-ai decât. Mă scapi de-o povară.

Nu știu dacă să râd sau nu când îl văd așa confuz.

— Ce?

— Sunt prizoniera acestor piraiți. Dacă spui că oamenii tăi sunt pe drum, atunci mă poți ajuta. Îl putem folosi la negocieri exact așa cum ai sugerat.

Se uită la colegii lui de pe jos.

— Îmi pare rău pentru asta. Nu-mi place să fiu ținută împotriva voinței mele. Acum, spune-mi, te rog, că mă poți ajuta.

Marinarul se uită la Riden, ceea ce-mi acordă timpul de care am nevoie pentru a băga mâna în cizmă.

— E adevărat ce spune fata?

— Crede-mă pe cuvânt când zic că fata asta e o mare bătaie de cap și nu trebuie să crezi o iotă din ce spune. Mai bine ai scăpa de ea chiar acum.

Pe fața marinarului se scurg broboane de sudoare. Mâna care ține sabia tremură.

— Destul!

Se întoarce spre mine, dar sabia o ține în continuare spre Riden.

— O să...

Pumnalul își atinge ținta, înfigându-se în pieptul marinarului.

Slavă stelelor că încă-l aveam cu mine! Nu voi mai lua în derâdere trucul cu pumnalul-în-cotorul-cărții în caz că mă mai las răpită pe viitor. Și mă mir că Riden nu m-a percheziționat în noaptea aia când m-a prins furișându-mă pe corabie.

Riden se îndreaptă de spate. Are gura ușor întredeschisă și ochii mari.

— Am crezut că... că tu...

— Că te-am dat pe mâna lor. Probabil că ar fi trebuit să o fac, dar, ei, asta este. Prea târziu acum.

Mă îndrept spre Riden când ceilalți intră în magazie.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă Draxen.

Nu pare îngrijorat sau supărat la vederea bărbaților de pe podea.

Mă aștept ca Riden să dea vina pe mine ca să-și

salveze pielea. Îi poate spune fără probleme lui Draxen că l-am lăsat să moară, chemând pirații la bord cât avea loc o ambuscadă. Motivul ar fi un pic tras de păr, având în vedere că erau doar trei oameni la bord, dar plauzibil.

— A fost vina mea, spune Riden. Credeam că nava e sigură. I-am spus fetei să urce și să vă aducă la bord. Apoi au ieșit dintr-o cameră ascunsă. I-am aranjat.

— Ce-ai făcut? zic eu.

Să *nu* îndrăznească să-și asume meritul pentru victimele mele. Doar că Draxen nu ar trebui să știe de ce sunt în stare. De fapt, e mai bine ca Draxen să creadă că nu sunt în stare de nimic.

Riden îmi ignoră replica.

— Cred că vei fi foarte mulțumit de ce se află în camera ascunsă.

Asta mă distrage. Mă uit peste umărul lui Riden și văd trei cufere pline cu monede. Sigur mai sunt și altele după pereții de lemn.

Draxen fixează cuferele, iar ochii îi sclipesc. Se duce singur la ele, însușindu-și comoara.

— Sunt contrabandiști, continuă Riden. Se pare că tocmai ce și-au livrat încărcătura, oricare ar fi fost asta. Suspectez că după furtună, cea mai mare parte a echipajului a plecat să ia o altă corabie și o să se întoarcă. Nu aveau de gând să lase comoara în urmă. Acești bărbați au rămas s-o păzească. Probabil că nu i-aș fi găsit dacă nu l-aș fi auzit pe unul din ei mișcându-se dincolo de perete.

— Da, da, spune Draxen.

Nu cred că a auzit vreun cuvânt din ce a zis Riden. Încă fixează peretele de lemn.

— Du fata înapoi pe corabie! Eu și restul ne descurcăm. Trebuie să terminăm rapid, înainte să vină restul echipajului lor.

Apoi ca și cum ar fi uitat ceva, adaugă:

— Bravo, frate!

Riden aprobă din cap.

Și uite așa, înapoi în celulă cu mine.

...

Riden deschide celula și mă aruncă înăuntru.

— Ce naiba faci? îl întreb.

— Îndeplinesc ordine.

— Credeam că am trecut peste violența brută. Nu am stabilit cumva că pot să merg și singură?

Riden stă la ușa celulei. Nu m-a închis încă, dar nu se uită la mine. Se uită în pământ.

— De ce ai făcut-o?

— Ce să fac?

— M-ai salvat.

— Da, și după tu ai cules laurii. Ce fel de mulțumire mai e și asta? M-am simțit de-a dreptul insultată. Ar trebui să...

— A fost pentru binele tău.

Sunt prea plină de energie ca să stau jos. Așa sunt de obicei după o luptă, asta dacă nu mă epuizez până în punctul în care îmi vine să leșin. Tatăl meu m-a adus în starea asta de câteva ori ca să simt cum e să fii la capătul puterilor și să învăț să-mi dozez forțele. E important să știu câtă energie am, în caz că fuga se dovedește a fi o opțiune mai bună. Însă doar tata a reușit până acum să mă aducă în pragul leșinului.

— Și cum exact a fost spre binele meu?

Riden devine foarte serios.

— Nu știu ce plănuiești. Știu că ai avut șansa să scapi și nu ai profitat de ea. Și mi-ai salvat viața când nu aveai niciun motiv s-o faci. Asta mă pune pe gânduri: ori nu ești chiar așa de josnică și de lipsită de inimă cum dau de înțeles acțiunile tale trecute, ori ai un motiv ascuns pentru care m-ai lăsat în viață și ai rămas pe corabia asta.

— Tot nu-mi dau seama cum mă ajută faptul că ai cules laurii mei.

Riden crede că pun ceva la cale, nu? Atunci se pare că trebuie să mă prefac mai bine. Trebuie să-i scot ideea asta din cap.

— Nu-l cunoști pe fratele meu, așa că permite-mi să-ți spun ceva: dacă el crede că pui ceva la cale, o să te omoare. Acum îți datorez viața, așa că poți considera tăcerea mea drept o parte din plată.

— Nu trebuie să ții niciun secret. Uți de a treia opțiune, Riden.

— Și care e aia?

— Am acționat în interesul meu. Nu eram sigură că puteam avea încredere în oamenii ăia. Dacă aflau cine sunt, mă puteau folosi ca bun de negociere la fel ca tine, mai ales dacă erau contrabandiști, așa cum credem. Și dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, atunci Draxen ar fi găsit pe altcineva care să mă interogheze și sunt aproape sigură că l-aș fi urât mai mult decât pe tine.

Riden mă privește. Nu se amuză. Nu-mi mulțumește. Nu schițează nimic.

La ce se gândește?

Într-un final, spune:

— Poate că nu m-am gândit la asta. Bineînțeles că ar fi trebuit să iau în considerare că te-ai gândit doar la tine.

— Sunt pirat, îi reamintesc eu.

— Da. Doar că nu-mi dau seama dacă ești un pirat bun sau unul *foarte* bun.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Să știi că până la urmă tot *voi* afla ce-mi ascunzi.

Se aude un zăngănit ritmic de metal. Nu sunt săbii, ci lanțuri. Știu bine sunetul pentru că am petrecut mult timp exersând cum să scap din ele.

Riden mă încuie repede în celulă. A decis să încheie discuția sau nu vrea ca Draxen să-l vadă vorbind cu mine față-n față?

Draxen și doi pirați, unul pe care nu l-am mai văzut niciodată și cel de-al treilea pirat care i-a ajutat pe Enwen și Kearan să-mi care bunurile, îi aduc pe doi dintre contrabandiști în lanțuri. Se pare că loviturile pe care le-am administrat nu au fost suficiente încât să-i omoare. Păcat, pentru că moartea ar fi fost o

opțiune mai bună decât ceea ce le vor face pirații.

Și eu sunt prizonier, dar trebuie să mă țină în viață și-n puteri dacă vor banii tatălui meu. Acești doi contrabandiști, pe de altă parte, nu trebuie să fie răscumparați și nici interogați deoarece aurul a fost găsit. Așadar, dacă au fost aduși la bord în viață, sigur vor avea parte de o soartă cruntă.

— Ce înseamnă asta? întreabă Riden.

— Ulgin devine cam agitat, spune Draxen. M-am gândit că-i poate folosi.

Riden aprobă din cap, dar nu pare prea fericit, fiindcă știe ce e pe cale să se întâmple. Totuși, deschide o celulă depărtată de a mea. Piratul pe care probabil îl cheamă Ulgin îi conduce pe contrabandiști înăuntru.

— Și am venit ca să te iau, continuă căpitanul. Având în vedere că a dat norocul peste noi, cred că e cazul să le dăm oamenilor o zi pe uscat. Avem mult aur de cheltuit. Vreau să supraveghezi împărțirea prăzii. Ar trebui să ajungem pe uscat la lăsarea serii.

Știam că suntem aproape de uscat, chiar dacă toți au încercat să mă inducă în eroare. Ar fi durat ceva până ce contrabandiștii care și-au lăsat colegii în urmă ar fi găsit o corabie nouă și s-ar fi întors pentru a căuta locul unde naufragiase corabia. Nu-i de mirare că nu s-au întors încă. Și o coincidență fericită că Draxen și echipajul lui au găsit-o.

— Ce facem cu prințesa?

— Nimic. De asta l-am adus pe Sheck aici. O va păzi până ajungem pe uscat.

— Chiar crezi că e o idee bună...?

— Cred că până acum s-a distrat cam prea bine, Riden. E timpul să-i reamintim cine suntem. Nu știu de ce dintre toți oamenii i-ai ales pe Kearan și pe Enwen s-o păzească cel mai mult. Dacă nu ar fi avut talentele lor, i-aș fi aruncat peste bord de mult. Sunt aproape inutili.

Riden pare că vrea să se certe. Rău de tot. Dar nu o face.

— Hai să vedem aurul, atunci! spune el.

Pentru prima oară, îmi îndrept privirea spre Sheck. Și aproape sar cât colo.

E lipit de zăbrele, devorându-mă din priviri. Mă simt de parcă mi se plimbă șobolani pe tot corpul. De fapt, aș prefera șobolani.

Când eram mică și primeam provocări noi în fiecare zi, îi ceream ajutorul tatălui meu. Mă instruia și după aceea mă arunca în foc, la figurat. Mereu mă ardeam. Și am învățat repede că degeaba îi ceream ajutorul. Nu-l primeam niciodată. Ori câștigam, ori sufeream consecințele eșecului. Nu-mi înlesnea nimeni povara. După mult timp, poate că primeam sfaturi și încurajări. Câteodată chiar alinare, dar în timpul încercărilor nu primeam ajutor. Nu a durat mult până când am învățat să nu mai cer ajutorul nimănui. Nu e niciodată o opțiune, așa că nici nu mă mai gândesc la asta.

De aceea, când sunt pusă față în față cu piratul ăsta înfierbântat, primul meu instinct e să nu mă uit la Riden. Sau să-l rog pe Draxen să-mi trimită alt paznic. Nu, mă descurc singură pentru că așa e viața.

— Nicio problemă, nu, Alosa? întreabă Draxen.

Rânjetul lui e plin de venin.

— Nu am avut niciodată o problemă pe care să n-o pot rezolva.

Capitolul 6

CELE CÂTEVA ORE PETRECUTE cu Sheck și Ulgin au părut o veșnicie.

Mai întâi Sheck a început să se plimbe prin fața celulei, cu ochii fixați pe mine. Din când în când își întindea brațele printre zăbrele parcă vrând să mă apuce. Încerca să obțină o reacție de la mine. Să mă vadă speriată. Nu i-am făcut pe plac. Am stat în colțul cel mai îndepărtat al celulei. Deși eram obosită și ar fi trebuit să mă odihnesc înainte să mă furișez afară, în noapte, nu am adormit. Nu puteam risca să mă rostogolesc în somn, aproape de mâinile amenințătoare ale lui Sheck.

Însă nu doar asta m-a împiedicat să adorm. Mai erau și țipetele. Ulgin, la fel ca Sheck, nu e greu de citit. Fiecare pirat are viciul lui. Pentru unii e băutura, pentru alții pariurile, pentru cei ca Sheck este obținerea plăcerii cu forța de la o femeie neputincioasă.

Iar lui Ulgin îi place să-i vadă pe alții cum suferă. Așa că m-am întors pe cealaltă parte, în timp ce Ulgin i-a torturat pe contrabandiști până la moarte.

Draxen se înconjoară de oameni oribili, dar nu sunt nici surprinsă și nici foarte deranjată de asta. Tatăl meu are oameni și mai răi pe lângă el. Din ce știu eu, câtorva le place gustul cărnii de om luată de pe victima încă în viață.

Nu am asemenea specimene în echipajul meu. Eu prețuiesc alte talente, nu plăcerea de a tortura și exercitarea puterii asupra celor mai slabi. Prețuiesc mințile agere, sinceritatea și anduranța. Leg prietenii bazate pe respect și încredere, nu pe frică și manipulare.

Empatia a fost trăsătura pe care tatăl meu a încercat să o scoată cu forța din mine. El crede că a reușit. Majoritatea îi împărtășesc părerea. Chiar dacă pot să omor oameni răi fără remușcări, suferința

celorlalti mă doare la fel de mult cum îi doare pe ei. Sufăr, dar pot trece peste ea. Deseori, nenorocirile se abat asupra oamenilor care nu merită. Viața merge mai departe. La fel și eu. Pentru că înainte de toate, sunt o supraviețuitoare.

Așa că văd moartea contrabandiștilor morți ca pe o eliberare. Suferința lor s-a sfârșit.

La scurt timp după asta, Riden coboară cu doi piraiți pe care nu i-am întâlnit niciodată.

— Ești liber, Sheck. Du-te pe uscat cu ceilalți! Și tu Ulgin, după ce faci curățenie.

Are o postură rigidă și se uită la Sheck cu asemenea dezgust, încât mă mir că tonul lui nu-i trădează sentimentele.

Sheck nu a scos niciun cuvânt de când a venit aici. Mă întreb dacă știe să vorbească. Mă mai măsoară odată din priviri, de parcă ar vrea să-mi memoreze fiecare bucățică din corp. Apoi dispare.

Riden se întoarce spre mine, fără expresie.

— Aceștia sunt Azek și Jolek. Ei te vor păzi, cât timp mă duc și eu pe uscat.

Riden se apropie de zăbrele, ca să nu-l audă nimeni.

— Mă aștept să încerci să scapi, mai ales că majoritatea suntem pe uscat. Așa că hai să-ți spun cum stă treaba: sunt cinci oameni pe punte care păzesc corabia. Știu să se uite după tine dacă va fi cazul.

Cineva târșâie ceva pe jos; eu și Riden ne întoarcem și-l vedem pe Ulgin târând un cearșaf cu contrabandiștii morți spre scări.

Riden se uită la mine și, poate din cauza luminilor slabe, dar pot să jur că ochii lui sunt mai umezi decât de obicei. E departe de a lăcrima, dar poate că simte... ceva.

— Îmi pare rău! șoptește el.

Apoi pleacă.

Își cere scuze de parcă e vina lui că Sheck și Ulgin s-au comportat așa. Sau poate îi pare rău din alt

motiv. Niciodată nu-mi dau seama când vine vorba de Riden. Câteodată simt că încearcă să mă ajute. Alteori, clar face opusul. M-a lăsat cu Sheck și Ulgin, dar nu mi-a ordonat să-i dau pumnalul. Știu că m-a văzut când l-am smuls din trupul contrabandistului mort. A uitat de el? Sau a vrut să-l am cât timp stăteam cu cei doi?

Oricum ar fi, încă nu știu ce să zic de Riden.

Dar nu asta contează acum. Am o problemă mai importantă pe cap. Riden crede că, într-un fel sau altul, voi încerca să evadez. Deja mă suspectează că pun ceva la cale. Că sunt mai mult decât un prizonier normal pe corabia asta. Știe că ascund ceva.

Ceea ce înseamnă că trebuie să evadez, dacă vreau să păstrez aparențele.

Apoi să mă las din nou prinsă.

Of, ce lucruri ridicole trebuie să facă un pirat uneori!

Cei doi pirai care-mi sunt paznici se postează în fața celulei și joacă barbut. Presupun că nu le rămâne decât să-și piardă timpul cu jocuri de noroc, dacă nu li s-a permis să meargă pe uscat. Și mie îmi place să joc la noroc, dar nu pe bani.

— Șesarii bat șeptarii, nu? întrebă Azek.

— Așa-i, dar nouarii bat tot, spune Jolek.

— Atunci cum de ai mai multe puncte decât mine?

— Pentru că știu mai bine să număr.

Sinceră să fiu, niciunul nu pare că știe să numere prea bine, dar de fiecare dată când unul i-o ia înaintea celuilalt, începe aceeași ceartă.

Sunt amândoi atât de concentrați pe joc încât nu sunt atenți la mine, iar asta mă avantajează de minune.

Mă întorc la unul dintre saci, cel care conține cărțile, și iau un volum despre navigație, alt subiect pe care-l știu pe de rost. Cotorul cărții conține șperacle.

Pe scurt, de fiecare dată când evadez din celulă, Riden va fi determinat să afle cum am reușit. Trucul

cu schimbarea cheii ar fi mers doar până când Riden ar fi încercat cheia falsă. Acum am o altă metodă pe care o folosesc de câteva zile. A fost destul de ușor până acum, din moment ce Kearan și Enwen adorm repede, iar sforăielile lui Kearan acoperă zgomotul încuietorii.

Azek și Jolek nu-și ridică privirile decât când aud ușa deschizându-se cu un scârțâit. Se ridică de pe scaune și se holbează la mine.

— Nu m-am gândit că poa' să facă așa ceva! zice Azek.

— Tu nu gândești, spune Jolek. Doar te prefaci.

În loc să-i las să facă prima mișcare, îi iau pe fiecare de guler, de la ceafă. *Mai bine lovești decât să te ferești*, spunea tata. Folosesc aceeași tehnică de dat cap în cap pe care am aplicat-o pe corabia contrabandiștilor. Am grijă să nu le rup gâtul, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nu s-au holbat la mine la fel cum a făcut-o Sheck.

Urc pe punte și văd că e aproape goală. Sunt vreo doi bărbați care se sprijină de balustrada de la provă. Mă întreb dacă Riden a exagerat numărul de oameni care păzesc corabia sau unii dintre ei și-au părăsit postul. Pirații niciodată nu aleg să rămână în urmă când e vorba de cheltuit aur.

Văd țărmul. Nu e departe, dar tot am nevoie de o barcă.

— Abandonezi misiunea? întrebă o voce din spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Theris stând relaxat, cu o monedă între degete. Trag cu ochiul spre provă și observ că ceilalți nu m-au observat.

— Am treabă pe uscat, spun repede.

— Să înțeleg că ți-ai îndeplinit sarcina?

Mă chinui să-mi păstrez tonul calm când tot ce vreau e să urlu la el.

— Nu, și oricum nu e treaba ta. O să mă întorc repede.

— Am ordinele mele și unul dintre ele e că ce faci tu

e treaba mea.

Fir-ar, tată! Chiar nu are încredere în mine că pot face asta singură?

— Frumos din partea ta, dar nu am nevoie și nici nu vreau ajutorul tău, așa că pleacă din calea mea!

— O să fac ceva mai bun de-atât. O să-i distrag pe băieți ca să te poți duce pe țărm neobservată.

— Chiar nu e nevoie să...

— O s-o fac oricum.

Mă uit spre cer. Apoi trag de scripete ca să cobor o barcă.

— Nu ai de gând să înoți? întrebă Theris.

Mă uit peste umăr și mă încrunt.

— De ce aș înota?

— Mă gândeam că ți-ar fi mai ușor, nu?

Ce naiba știe sau crede că știe despre mine? Cât de mult i-a spus tata?

— Credeam că le distragi atenția băieților.

— Și eu credeam că nu ai nevoie de ajutorul meu.

Îl ignor odată ce aud plescăitul ușor al apei la contactul cu barca. Pașii i se pierd în sfârșit în timp ce mă cobor cu ajutorul altui scripete. Îl alung pe Theris din minte și încep să vâslesc. Nu e activitatea mea preferată. Când merg la țărm cu echipajul meu, mereu pun pe altcineva s-o facă.

Unul dintre privilegiile de a fi căpitan.

Nu trec mai mult de câteva minute și ajung pe uscat. E noapte și nimeni nu patrulează docul. Asta e bine, pentru că nu am bani la mine.

Nu că n-aș putea să fac rost. Însă asta durează și necesită un plan.

Îmi închei haina. Aerul nopții e rece, așa cum e de regulă toamna. Pe insulele sudice ale Maneriei se înregistrează temperaturi calde tot anul, dar aici ne aflăm în nord-est, iar vânturile și apa sunt mereu reci, exceptând miezul verii.

Merg înainte, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Știu că atunci când am fost luată prizonieră, eram la peste două zile distanță de navigat de partea

de sud a Naulei. Suntem pe mare de aproape șapte zile. Poate că doar am călătorit spre cealaltă parte a insulei. Bună strategie. Mulți ar presupune că după o misiune reușită, răpitorii ar vrea să plece cât mai departe de locul în care a avut loc infracțiunea.

Tata trebuie să fi aflat până acum că am ajuns la bordul *Hoinarului Noptii*. Sunt sigură că va vrea un raport curând. Cel mai bine ar fi să-i scriu acum, că tot sunt pe uscat. Cine știe când mai prind șansa asta? Oricum, ar fi bine să mai aștept până când îi las pe pirai să mă captureze în timp ce „evadez”. Nu trebuie să pară că am scăpat prea ușor.

Nu am vrut să-l las pe Theris să le dea celorlalți de știre. Știu că scopul acestei mici escapade este să fiu prinsă, dar ar părea că-l las să mă ajute dacă-i permit asta. Și nu am de gând s-o fac.

Continui să mă îndrept spre inima insulei. Sigur voi găsi pe cineva care lucrează pentru tatăl meu în cartierul piraiilor. Întotdeauna e cineva. Tata are câte un om în fiecare oraș-port mare din cele Șaptesprezece Insule. Problema e să-mi dau seama cine e. Aș putea recurge la semnul pe care-l folosesc angajații tatălui meu, dar partea complicată este să fac asta fără să fiu prinsă de oamenii lui Draxen, care cel mai probabil vor fi și ei acolo.

În timp ce merg pe străzile orașului, încep să simt furnicături la ceafă.

Sunt urmărită.

E unul dintre oamenii lui Draxen? Ar fi enervant să fiu prinsă atât de repede, dar nu ar fi chiar o tragedie dacă tata nu ar primi o scrisoare de la mine.

Sper doar să nu fie Theris care-mi poartă de grijă. Voi reacționa violent dacă devine prea băgăcios.

Întorc capul relaxată, ca și cum m-aș uita la cerul înstelat sau după vreun alt lucru frumos. Sigur este o siluetă în umbră. Poate-s chiar mai multe.

M-am oprit undeva, între două case. Nu sunt pe stradă, ci pe o porțiune cu iarbă care separă cele două clădiri. Iarba e udă și moale de la ploile din ultimele

zile. Nu sunt înarmată, am doar pumnalul în cizmă.

Nu cred că sunt prea mulți, altfel i-aș fi observat mai devreme. Probabil că-i pot dovedi. Hai să risc.

Îmi ating buzunarele, ca și cum tocmai am realizat că am uitat ceva. Mă răsucesc pe călcâie, iar tocurile scârțâie ușor pe iarba umedă. Asta scoate în evidență calmul meu. Nu încerc să fiu tăcută. Următorii mei nu vor crede că i-am prins.

O iau înapoi pe unde am venit. Când ajung la colțurile ambelor case, sar în umbrele din stânga. Chiar în locul unde lumina lunii e blocată de acoperiș.

— Ah! strigă o voce de femeie.

Îi pun mâinile la gură ca să înăbuș țipătul. Nu trebuie să-i facem pe toți vecinii să se trezească și să ne vadă.

— Mandsy, tu ești? întreb eu.

— Salut, căpitane!

Oftez și mă uit spre cer, dar nimeni nu vede gestul.

— Bine. Ieșiți din ascunzătoare! Toate.

Sunt trei, cele trei membre din echipajul meu pe care le-am văzut nu de mult: Mandsy Zimah și Sorinda. Mă simt ușurată că au ajuns în siguranță pe uscat, dar nu arăt asta.

— Ți-am spus că o să te vadă, îi spune Zimah lui Mandsy. Nu te pricepi deloc să te ascunzi. Și să taci din gură.

Îmi întâlnește privirea un moment, apoi și-o îndreaptă spre pământ, rușinată că au fost prinse pe uscat când trebuiau să fie pe corabie.

— Ce faceți aici? le întreb eu.

— Te-am urmărit, spune Mandsy zâmbind larg. Dinții îi strălucesc acum că a ieșit în lumina lunii. Zimah te-a supravegheat. Eram îngrijorate, căpitane. Am vrut doar să ne asigurăm că ești bine. Nu suport gândul că ești închisă pe corabie cu brutele alea.

— După cum vedeți, sunt bine, spun eu. Serios, ați fost nesăbuite. Dacă vă vedeau oamenii lui Draxen? M-ați fi putut da de gol!

— Am avut grijă. Nimeni nu ne-a văzut, datorită lui Zimah.

— *Eu* v-am văzut.

— Asta pentru că nu ne străduiam prea mult să ne ascundem de *tine*, se apără Zimah, de parcă aptitudinile ei erau puse la îndoială. Voiam să vorbim cu tine. Ne simțim singure fără căpitanul nostru.

Nu mă pot abține să zâmbesc.

— Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la asta de la voi două, dar, Sorinda, în numele tuturor mărilor din Maneria, ce cauți aici?

Sorinda cea veșnic tăcută vorbește într-un sfârșit.

— Nirinda mi-a ordonat să vin cu ele.

Sorinda e cea mai bună spadasină din echipajul meu. E o ucigașă excelentă. Și de când face parte din echipajul meu, e și o protectoare excelentă.

— Asta înseamnă că Niridia și corabia sunt aproape?

Niridia e primul meu secund și confidenta mea. Am numit-o căpitan temporar cât timp eu sunt în misiune la bordul *Hoinarului Noptii*.

— Da.

Îmi pun capul în mâini.

— Sunt foarte bine. Vă riscați viețile degeaba pentru mine.

— Cum e, căpitane? întrebă Mandsy. Să fii pe corabia lordului pirat? Se poartă frumos? Nu te-a atins nimeni, nu?

— Nu, mint eu. Și o să avem destul timp să stăm la povești. Deocamdată, duceți-vă înapoi la *Ava-lee* și dați raportul! Îi spuneți Niridiei că i-am ordonat să mergeti la punctul de întâlnire și să mă așteptați acolo. Nu mă mai urmăriți! Vorbesc serios.

Le străfulger pe toate cu privirea. Mandsy dă din cap ușor, iar Zimah pare dezamăgită. Sorindei pare că nu-i pasă oricum ar fi, însă ea mereu are expresia asta.

— Să trăiți, căpitane, oftează Mandsy, dar ce faci aici? De ce nu ești pe corabie? Putem să te ajutăm cu

ceva?

Nu-și poate ascunde entuziasmul și nerăbdarea din voce. Așa e Mandsy. Mereu optimistă și gata să sară-n ajutor. Câteodată ne scoate din sărite pe toate din echipaj.

— Nu, sunt b... Stați. De fapt, mă puteți ajuta cu ceva. Trebuie să-i trimit un mesaj tatălui meu.

— Ce mesaj? întrebă Zimah.

Are o memorie brici. Îmi poate recita minute de conversații ascultate pe furiș.

— Spuneți-i că planul de a urca la bordul *Hoinarului Noptii* a mers perfect. Am început să caut harta. Nimeni nu mă suspectează. Am ajuns la concluzia că Draxen nici măcar nu știe că harta e la bordul navei din moment ce nu o ascunde în camera lui. Nu mai durează mult și voi fi acoperit tot vasul. Fiți gata la punctul de întâlnire. Îi voi aduce corabia curând.

— Am înțeles, spune Zimah. Ceva ce să transmitem echipajului?

— Spuneți-le că mi-e dor de ele și că nu mai durează mult și vin acasă.

— Ne bucurăm să auzim asta, spune Mandsy.

— Da, da, acum plecați! Repede.

— Da, spun toate deodată și se grăbesc spre țarm.

O parte din mine și-ar dori să meargă cu ele, dar cealaltă e încă dornică de vânătoare, de jocul de a găsi harta. Tânjesc după triumful de a găsi lucrul acesta care este atât de important pentru tatăl meu. Va fi mulțumit când mă voi întoarce.

Și eu sunt mulțumită că mesajul către tatăl meu a fost mai ușor de transmis decât mă așteptam.

Acum pot să sar direct la partea în care sunt prinsă. Ar trebui să fie destul de simplu să-i găsesc pe oamenii lui Draxen. Partea dificilă e să o fac să pară o greșeală. Sigur vor fi suspicioși dacă mă predau pur și simplu. Ultimul lucru de care am nevoie e să-l fac pe Riden și mai curios în legătură cu intențiile mele. Nu sunt prea îngrijorată, dar nici nu

sunt neglijentă. Poate că l-am mințit pe tata când am zis că nimeni nu mă suspectează, dar cu Riden mă descurc. Tata nu trebuie să știe de el.

Trec pe lângă vilele enorme ale bogaților și mă abțin cu greu să nu le șterpelesc averile. Pe de-o parte, sigur au mulți oameni care le păzesc comorile de toți pirații care se află acum în acest oraș-port. (Mulțumită regimului tatălui meu, mereu se află câteva echipaje în orașele-port pentru a-și cheltui prada.) Asta nu mă descurajează, doar că furturile necesită timp de planificare, pe care eu nu-l am.

Pe de altă parte, nu aș avea unde să ascund bunurile. Riden sigur ar observa și nu ar ezita să-mi smulgă o nouă nestemată de la gât.

Într-un sfârșit, ajung în partea zgomotoasă a orașului, cea care se trezește atunci când locuitorii se duc la culcare. Îți poți da seama ce fel de oameni o frecventează, deoarece e foarte mare gălăgie. Muzica se revarsă pe fiecare fereastră. Se aud împușcături. Râsete de femei și bărbați. Mese răsturnate. Străzile sunt inundate de lumina felinarelor.

Aici se poate comite orice infracțiune, iar legile pământești nu ne pot atinge. Asta face parte din înțelegerea pe care tata a încheiat-o cu monarhul de uscat. Pirații primesc un cartier pe uscat, unde legile nu se aplică, iar tata are grijă să nu arunce în aer corăbiile-excavatoare.

Știu precis când am ajuns în locul potrivit. Într-o parte se află o tavernă, iar vizavi un bordel. Cei mai mulți pirați vin aici să-și dea toți banii. Sunt oameni cu plăceri simple. Și eu apreciez o dușcă de rom bun din când în când, dar mai apreciez și recompensele de lungă durată. Îmi cheltui câștigurile pe haine bune și produse de înfrumusețare. Contează cum arăți. Cumpăr informații despre adversari importanți de pe diferite insule. Îmi place să întâlnesc oameni noi și să le aud poveștile. Cei mai interesanți devin membri ai echipajului meu, dar mai presus de toate, încerc să-l mulțumesc pe tatăl meu, să-mi câștig titlul de

moștenitoare și să devin regina pungășilor mării. Nu-mi pot imagina ceva mai distractiv decât să-i umilesc pe nobilii scorțoși de uscat în timp ce trec oceanul. Oceanul *meu*.

Mă îndrept mai întâi spre tavernă, din moment ce bărbații din bordel probabil că nu mă vor observa deoarece sunt ocupați cu alte treburi. Și acum, cum să mă las prinsă fără să fie prea evident?

Cotesc și mă uit atentă printr-o fereastră murdară de pe laterala tavernei. E plină și-i pot vedea pe câțiva din echipajul lui Draxen. Stau la mese, beau și pariază. Observ că Draxen nu e aici. Probabil e la bordel. Sigur e și Riden acolo. Nu stai, Riden e aici.

Îl văd în spate, la o masă, cu niște bărbați. Cu o mână ține cărțile de joc, iar cealaltă e în jurul taliei unei femei care-i stă în poală.

Pufnesc fără să vreau. Și zicea că nu a plătit niciodată pentru compania unei femei. Deși... mijesc ochii și mă apropii de fereastră, fără să o ating. Nu e îmbrăcată ca o prostituată. Nu e machiată excesiv...

Ușile tavernei scârțâie în timp ce se deschid larg. Pe toate stelele, de ce nu am fost atentă la ușă?

Cineva cotește și vine în partea laterală a tavernei, unde stau eu. După câteva momente, îmi dau seama că e Kearan.

Bine, când am spus că *vine*, voiam să spun că mai degrabă se *împleticește*. Prostănacul merge în zigzag și trece de mine. Apoi se oprește și se sprijină de zid.

E vremea să trec la treabă.

Îmi ciupesc obrazii ca să-i îmbujorez. Îmi scutur capul și-mi ciufulesc părul. Aaug și un ușor tremurat și mă grăbesc spre el, sprijinindu-mă și eu de zid lângă el.

— Kearan, ajută-mă! Te rog! Ajută-mă să scap de aici!

Își întoarce puțin capul spre mine, dar nu spune nimic.

— Te rog! repet. Știu că în adâncul sufletului ești un om bun. Te rog, scoate-mă de aici!

Intenția mea e să-l păcălesc că m-am încrezut în cine nu trebuie. Ar trebui să mă ia pe sus și să mă ducă pe corabie.

În loc de asta, vomită și leșină.

De ce nu mă miră?

Și atunci cineva mă apucă de la spate. Ah, excelent! Îmi făceam griji că o să trebuiască să...

Simt o respirație fierbinte la ureche. Miroase a rom. Pieptul pe care-l simt în spate se ridică și se lasă cu repeziciune. Și apoi, părul de pe ceafă mi se ridică în timp ce o limbă umedă începe să mă lingă de la bărbie la obraz.

Stelele să mă ajute, e Sheck!

De ce trebuie să fie el cel care mă prinde?

M-a apucat cu ambele mâini și-mi ține brațele lipite de corp. Aștept să mă întoarcă și să mă ducă la Riden și Draxen, dar nu face asta.

Mă împinge la perete. Simt pe spate o mână care începe să coboare.

Sheck nu are niciun gând să mă ducă la Riden, cel puțin nu imediat, iar eu nu am niciun gând să aștept până decide s-o facă.

— Te sfătuiesc să-mi dai drumul, îi spun, dându-i șansa să plece, deși n-o merită.

Nu spune nimic. Și de ce ar face-o? E mai mult bestie decât om.

Sar și mă sprijin cu picioarele de zid, apoi mă împing în spate. Sheck încearcă să se ferească, dar opțiunile lui sunt ori să-mi dea drumul, ori să cadă în fund.

Surprinzător, o alege pe a doua.

Corpul meu nu e suficient de greu încât să-i taie respirația, dar sunt sigură că l-a durut căzătura. Mă consolez cu asta.

Încerc să mă rostogolesc, dar strânsoarea lui e puternică. Îmi dau seama că a făcut asta de foarte multe ori.

Gândul ăsta îmi dă un impuls. Îmi ridic capul și-mi întind gâtul cât de mult pot. Apoi, îl dau pe spate

cu putere. Îi simt nasul făcând contact cu spatele capului meu cu un trosnet zgomotos.

Abia atunci își slăbește strânsoarea.

Mă ridic imediat, dar înainte să pot face un pas înainte, Sheck își încleștează mâna în jurul încheieturii de la picior. Mă întorc și-i trag un șut în față cu piciorul liber.

Fața îi e plină de sânge. Nu reușesc să-i întrezăresc nasul, gura sau ochii. Nu cred că mai e înfierbântat în starea în care e acum, nu? Sper că nu, dar trebuie mereu să mă gândesc la ce e mai rău când vine vorba de dușmani. Oricum, sunt bărbați cărora le place durerea. Cred că Sheck se numără printre ei.

Kearan geme de pe jos, leșinat în propria vomă. Miroase mai urât decât Sheck. Nu trebuie să-l ating, doar să-i apuc sabia. Aș putea să iau pumnalul din cizmă, dar asta ar însemna să mă apropii de el și nu vreau să mă mai apropii de Sheck niciodată.

Aud un răget din spate. E primul sunet pe care l-am auzit de la Sheck până acum. E un sunet urât și dezgustător, care mă face să vreau să fug, dar am înfruntat acest impuls toată viața mea. A trebuit s-o fac. A fost și este singurul mod prin care-mi pot impresiona tatăl.

Oricum, omul ăsta merită să moară și mă bucur să fiu eu cea care face asta. Iau spada și mă întorc. Sheck nu și-a scos sabia. Probabil că nu e obișnuit ca femeile să lupte, doar să fugă.

Nici nu cred că observă că sunt înarmată până când îl înjunghii în stomac. Urlă, zvârcolindu-se. Nu e nici măcar jumătate din durerea pe care ar merita-o pentru faptele pe care le-a săvârșit, dar e suficient cât să mă facă să mă simt un pic mai bine. Nu aștept mai mult de câteva momente înainte să îmi scot arma și-l înjunghii mai sus, în inimă. Încearcă să se miște sub greutatea ei, dar gestul îi provoacă o sângerare mai abundentă. După câteva secunde, moare.

Inspir adânc de câteva ori, apoi las sabia lângă Kearan. Un monstru mai puțin pe lume.

Dar tot trebuie să mă las prinsă. Să fi prizonier pe o navă de pirați nu ar trebui să fie atât de dificil. E a doua oară când sunt nevoită să-mi regizez propria capturare. Ridicol.

Mă întorc spre tavernă, întrebându-mă cum voi convinge pe cineva dinăuntru să mă prindă fără să fie prea evident, când văd pe cineva stând în gangul dintre tavernă și clădirea de lângă ea.

E Riden.

Capitolul 7

STĂ CU MÂINILE-N SÂN, cu un picior încrucișat peste celălalt.

Poate că ar trebui să fug ca să pară că încerc să scap, dar ce rost are?

În schimb, îl întreb:

— Cât de mult ai văzut?

— Tot.

Nu știu cum ar trebui să mă simt la auzul spuselor lui. Să fiu furioasă că l-a lăsat pe Sheck să mă atace? Confuză că m-a lăsat să-i omor omul fără să-i sară în ajutor? Îngrijorată că mi-a văzut schema pe care am încercat-o cu Kearan? Știe că vreau să fiu prinsă? Nu îmi dau seama. Strada luminată nu-i dezvăluie nimic pe chip.

Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau aici și să-l las să mă prindă. Nu s-ar potrivi cu personajul pe care l-am jucat pentru el până acum. Așa că iau din nou spada lui Kearan de pe jos.

— Vrei să ne batem? mă întreabă el.

— Nu mă întorc pe corabia aia, spun eu.

— Îmi pare rău, Alosa, dar trebuie.

Își scoate sabia din teacă.

Fie. O să-l iau ușor. Îi permit să mă dezarmeze repede și termin cu șarada pe noaptea asta.

— Chiar vrei să ne luptăm? întreabă el. Aveam niște treabă înăuntru și am auzit zgomote afară. M-ai aprins. Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău.

Pufnesc.

— Am văzut-o pe prietena ta. Părea că erai deja aprins.

— Am și eu parte de o noapte pe uscat după luni întregi pe mare și deja mi-ai stricat-o.

— Și eu ce să mai zic? Aveam de îndeplinit o misiune foarte importantă pentru tatăl meu când m-ai răpit. Mi-ai stricat toată săptămâna. Ar trebui să-ți tai urechea pentru asta.

— Nu mi-ai tăia urechea. Mi-ar fi greu să te aud cum te plângi. Și știu cât de mult îți place să faci asta.

M-am răzgândit. Nu-l iau ușor. Vreau să-l rănesc mai întâi.

Mă arunc înainte, încercând să-l tai pe stomac. Riden parează lovitura și-și îndreaptă sabia spre picioarele mele, dar eu sar înapoi.

— De ce nu m-ai oprit? îl întreb, trimitând o ploaie de lovituri spre el.

— Să te opresc din ce?

Le parează rapid pe fiecare în parte, dar continui să-l atac în timp ce vorbim.

— M-ai văzut când m-am luptat cu el. Căpitanul tău mă vrea nevătămată, știi asta, și totuși îl lași să mă atace. Ai stat și te-ai uitat. Și, ah!

Se adună și trece în ofensivă. Îmi place să-i văd mișcările. Asta-mi permite să învăț cum să-l înving. Mai târziu, bineînțeles. Astăzi trebuie să-l las să câștige.

— Ai vrut să-l omor, spun eu. Desigur. Îl urăști pentru ceea ce face. Pentru că tu ții la *onoare* și chestii de genul, dar nu poți să-l omori tu pentru că din nu știu ce motiv îi ești loial fratelui tău și nu poți fi văzut omorând un membru al echipajului său. Nu înțeleg această loialitate; pare că urăști tot ce face Draxen.

Îl tai pe braț. Riden nu depune prea mult efort pentru că nu vrea cu adevărat să mă rănească. Asta cu siguranță mă avantajează. Bineînțeles că nici eu nu vreau să-l omor, dar vreau să-l rănesc. O parte din ce i-am spus zilele trecute e adevărat. Nu vreau să-l omor pe Riden pentru că este cel mai bun anchetator dintre toți. Draxen ar pune pe cineva și mai rău să mă supravegheze dacă Riden ar fi scos din peisaj.

— De asta erai furios în ziua când m-ați capturat, spun eu și totul devine clar. Am scos la suprafață latura întunecată a fratelui tău atunci când l-am provocat omorându-i membrii echipajului. A trebuit să intervii și să-i amintești să fie uman. Dar mereu

pare că se chinuie să-și găsească latura asta, nu-i așa? Seamănă mai mult cu tatăl vostru din punctul ăsta de vedere.

Scot un strigăt de uimire în timp ce piciorul mi-e cuprins de durere. Chiar m-a tăiat pe picior! Cred că am atins o coardă sensibilă.

— Mi-ai distrus pantalonii?

— Fato, ia gata cu vorbăria! spune Riden.

— Dar de ce faci asta? întreb eu, uitând de haine. Se vede că nu-ți place deloc să faci parte din echipaj. Probabil că nici nu-ți place să fii pirat! De ce nu pleci?

Reușesc să-l tai iarăși, de data asta la coaste, într-o parte. Mă asigur că e o rană superficială. Colțurile gurii mi se arcuiesc într-un zâmbet victorios, dar apoi Riden face ceva neașteptat. În loc să se îndepărteze de sabia mea, se apleacă spre ea, îmi apucă încheietura cu mâna liberă și duce lama la gâtul meu. Înainte să apuc să clilesc, mâna cu care m-a luat de încheietură apucă sabia mea și mă amenință cu amândouă.

Mă holbez la el, uimită. M-a lăsat să-l tai ca să mă dezarmeze. E o mișcare îndrăzneată și stupidă.

Îmi place.

Sunt atât de impresionată, că nici nu pot să fiu furioasă. L-am subestimat pe Riden.

Își bagă sabia în teacă, o aruncă pe cea a lui Kearan lângă silueta lui adormită și apoi mă ia de braț.

— Rămân pentru că e fratele meu. Pentru că este singurul din familia mea care mă iubește necondiționat. Ceva ce tu nu vei înțelege niciodată.

Vreau să neg, să-mi apăr relația cu tatăl meu. Dar nu-mi vine nicio replică în minte. Așa că îl lovesc unde l-am tăiat adineauri cu sabia. Geme de durere, apoi mă trage în cealaltă parte.

— Se pare că amândoi am scos la iveală lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse. Acum hai să te ducem înapoi pe corabie.

În timp ce mergem, piciorul îmi pulsează de durere, dar asta nu se compară nici pe departe cu

focul pe care cuvintele lui mi l-au aprins în piept. Mereu reușește să mă înfurie. Să mă înfurie la culme. Vreau să-l mai lovesc de câteva ori. E nevoie de toată cumpătarea mea ca să-l las să mă ducă înapoi pe corabia aia blestemată.

Încerc să ies din barcă o dată, dar Riden mă împinge și mă prefac că impactul m-a lăsat fără suflare. Atunci când ni se coboară o scară din lemn pentru a ne urca la bordul *Hoinarului Noptii*, îi trag un pumn în față și încerc să sar în apă, dar el mă prinde și mă cară pe scară. E mai puternic decât pare.

Aceste încercări false de a evada sunt singura satisfacție pe care mi-o permit după ceea ce mi-a spus.

Riden mă duce înapoi în celulă. Îi ignoră pe Azek și Jolek în timp ce aceștia încearcă să-i explice cum de am evadat. Le ordonă pur și simplu să plece.

Riden iese doar pentru un moment. Apoi se întoarce. Sunt surprinsă când îl văd că se încuie cu mine în celulă.

— Ai hotărât că meriți și tu să fi în spatele gratiilor? îl întreb.

— Am hotărât asta acum mult timp, dar nu de asta sunt aici.

Acum observ prosoapele și bandajele curate. Puțin mai târziu, alt pirat intră și aduce o găleată cu apă fierbinte, apoi dispare.

— Vrei să-ți curăț rănilor? îl întreb eu pufnind.

— Bineînțeles că nu; eu ți le voi curăța pe ale tale.

— Nu înțeleg.

— Căpitanului nu i-ar plăcea dacă ar ști că te-am tăiat.

— Te-am întărâtat.

— Nu contează. Trebuia să mă controlez.

— Ești pirat, îi reamintesc eu.

— Tot nu contează. Așa...

Mă ridică și mă așază pe masă, așa că acum stau cu piciorul rănit întins.

— Puteam să fac asta și singură, spun eu, luată

prin surprindere de ușurința cu care m-a ridicat.

— Știu, dar așa a fost mai distractiv. Acum dă-ți jos pantalonii!

— Ha. N-ai să vezi!

— Am mai văzut lucruri de genul.

— Nu m-ai văzut pe *mine*. Și nici nu mă vei vedea.

Riden îmi aruncă un zâmbet pișicher. Cât de repede apare pe fața lui.

— Am o idee mai bună, spun și mă aplec.

Bag mâna în gaura însângerată din pantaloni și trag. Materialul se rupe și-mi lasă coapsa descoperită. Tresar.

— Și eu care aproape am crezut că nu simți durere.

— Mai taci din gură, Riden!

Tace, dar nu pentru că m-a ascultat. Observ că se holbează la piciorul meu. Nu, nu la picior. La cicatrici. Am brațele și picioarele pline.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Sunt fiica regelui pirat.

Întinde mâna, vrând să traseze cu degetul una din multele linii albe și subțiri.

— Nu! spun eu. Tocmai ce a trebuit să mă apăr de Sheck. Nu mai vreau să mă atingă nimeni.

— Desigur, spune el grăbit. Iartă-mă! Nu aveam oricum de gând să...

Se oprește și încheie momentul stânjenitor.

Apoi se apleacă să ia un unguent și un prosop curat.

— Dă-mi-le mie! spun eu. Mai bine o fac singură.

— Și de asta o să o fac eu. Ești prizonieră și ai încercat să scapi. Nu mai ai dreptul să ceri nimic.

— Aș putea pur și simplu să te lovesc.

— Iar eu aș putea să-ți provoc mai multă durere decât e nevoie curățând rana asta.

Stau nemișcată, dar nu mă uit la el cât timp masează substanța scârboasă pe piciorul meu. Rana face spumă, iar eu simt cum mă arde. Îl apuc pe Riden de braț și-l strâng ca să nu țip.

— E-n regulă, Alosa. Aproape am terminat.

Tonul lui liniștitor mă surprinde. Seamănă destul de mult cu cel al lui Mandsy atunci când mă bandajează. E ciudat să-l aud la un bărbat.

Șterge excesul de unguent de pe rană. Prosopul prinde o nuanță de roz. Cu mâini dibace, taie o fâșie de bandaj și mi-o înfășoară în jurul piciorului. În celula asta friguroasă, mâinile îi sunt calde.

— Gata! spune el. Ar trebui să se vindece repede. E o tăietură mică.

— Da, știu. După cum vezi, nu e prima mea rană.

— De ce trebuie să fi mereu așa defensivă? Te-am ajutat.

— Da, mare sacrificiu! Sunt sigură că nu ai savurat fiecare moment.

Zâmbește și se apleacă spre mine.

— Ești de departe cel mai simpatic prizonier pe care l-am avut pe corabia asta.

— Te asigur, nu încerc să fiu.

Zâmbetul îi dispare. Deodată, mă privește cu intensitate.

— Știu.

Mâna lui Riden rămâne pe piciorul meu. Îmi surprinde privirea. Înghit și-mi umezesc buzele care dintr-odată par uscate.

Riden mă atinge pe obraz.

— Alosa.

— Da?

O umbră de îndoială îi străfulgeră chipul. Își lasă mâna să cadă.

— Cum ai ieșit din celulă?

În loc să răspund, ridic din umeri, mai mult pentru că îmi ia ceva să-mi găsesc cuvintele.

Riden face un pas în spate și mă analizează atent.

— Ești inteligentă, Alosa, într-un fel care e neobișnuit pentru un pirat. Și ești îndemânică, nu încape îndoiala. Și mereu am știut că ascunzi ceva, dar acum încep să cred că vrei să fi pe corabia asta mai mult decât mine.

— Vreau să fiu aici? îl întreb eu, luându-l peste

picioar. Dacă asta crezi, atunci te rog, dă-mi drumul!

— Atunci de ce te-ai dus în cartierul piraților? Știi că suntem acolo.

— Glumești, nu? M-ai închis aici cu Sheck și Ulgin. Știi ce a trebuit să îndur? Am pornit să-i găsesc pe amândoi și să-i omor înainte să fug. Nu sunt oameni. Nu merită să trăiască.

— Știu. De asta te-am lăsat să-l omori pe Sheck. Pentru că nu puteam s-o fac eu însumi. Dar de ce ți-ai asuma riscul ăsta? Puteai să scapi foarte ușor dacă pur și simplu ai fi plecat.

— Nu prea-mi place să las lucrurile neterminate. Nu puteam să plec până nu terminam treaba.

Nu știu dacă mă crede sau nu. Încă încearcă să-mi descifreze expresia feței.

Dar apoi ochii i se mută la bagajele mele.

Mă pun în fața lor, într-o manieră protectoare.

— La ce te uiți?

— Îți dai seama că va trebui să-ți caut prin lucruri. Asta dacă nu vrei să-mi spui cum ai evadat din celulă, bineînțeles.

— Pur și simplu am evadat, da? Lasă-mi lucrurile în pace! De fapt, lasă-mă și pe mine în pace!

— Nu pot să fac asta. Dă-te la o parte!

— Nu.

Face un pas spre mine și-și întinde mâinile, vrând să mă dea la o parte.

Îi trag un șut direct în piept cu piciorul sănătos. Forța loviturii îl aruncă pe spate. O, nu! Am fost mult prea convingătoare. Mai am puțin și-i dezvălui toate mișcărilor secrete. El e cel mai suspicios dintre toți. Trebuie să o iau mai ușor. Dar mi-a amenințat hainele! Sunt tot ce am pe corabia asta și sunt atașată de ele. Nu vreau să-l văd cum le răvășește cu degetele lui lipicioase. Și mă gândesc că nu ar fi prea bine dacă s-ar uita prea atent la cărțile mele.

Când se ridică, Riden se uită la mine de parcă a descoperit ceva nou.

— Te-ai abținut până acum.

— A fost o lovitură bunicică, nu? spun eu încercând să pară că am avut noroc, dar nu știu dacă mă crede.

— Nu vreau să te rănesc, dar o să o fac dacă trebuie.

Ha! De parcă ar putea dacă chiar aș arăta tot ce pot. Gândirea asta e periculoasă, totuși. Îmi relaxez fața și încerc să adaug un strop de teamă. Și deși întreaga mea ființă strigă opusul, mă retrag.

Riden se apleacă și se uită la haine în așa fel încât să arunce un ochi și în direcția mea. Nu vrea să am șansa să-l atac pe la spate. Învață din greșeli.

Îmi caută prin haine. Îl observ analizând rapid lenjeria intimă, atent să nu o atingă. Interesant. Percheziționează cel mai atent hainele cu buzunare mari.

Așa cum era de așteptat, nu găsește nimic în afară de niște agrafe destul de ascuțite pe care le bagă în buzunar. Trece destul de repede prin colecția de cărți.

Până când ajunge la o carte intitulată: *Bunele Maniere: Un Ghid pentru Domnișoarele Adevărate*. Am golit fără probleme cotorul cărții ăleia. Conceptul e ridicol. Din păcate, Riden e de aceeași părere.

— Ce e asta? întrebă el.

— O carte, răspund eu sarcastic.

— Ar trebui să cred că ai citi cu adevărat o carte ca asta? Ești pirat.

— Și o domnișoară.

— Mă îndoiesc.

Frunzărește cartea. Când nu găsește nimic, o rupe și separă cotorul de legătură.

Cerule!

În mâna îi cade o mică fiolă cu un lichid mov.

— Ce avem noi aici?

— E un tonic pentru răul de mare.

— Și de ce l-ai ascunde?

— Mi-e rușine.

— Interesant, pentru că lichidul are aceeași culoare ca tonicul care îi ajută pe oameni să doarmă. Odată inhalat, substanța îi lasă inconștienți aproape instant.

— Ce coincidență, spun eu.

— Da, sunt sigur.

Începe să rupă și celelalte cărți și găsește tot felul de arme. Cuțite mici de aruncat, sârme pentru sufocat, mai multe otrăvuri și tot așa.

Cu buzunarele pline, Riden se ridică și se duce spre ușă.

— Unde le duci? îl întreb.

— Într-un loc sigur.

— Care se mai numește și fundul oceanului?

Rânjește și dispare pe ușă.

Încep să-l urăsc pe băiatul ăsta.

Capitolul 8

ENWEN ȘI UN ALT PIRAT COBOARĂ la închisoare nu mult după ce Riden pleacă. Sunt sigură că acest schimb e necesar deoarece Kearan e încă leșinat pe undeva.

— El este Belor, spune Enwen. A venit să mă ajute să te păzesc. E un pirat desăvârșit, care înțelege că e important să crezi, cu măsură, în superstiții.

— Sunt convinsă, spun eu, deși Belor pare mai interesat de punguța cu bani care atârnă de cureaua lui Enwen.

Noaptea nu se va sfârși prea curând. Majoritatea sunt încă în oraș, dormind ca să le dispară beția, așa că momentul e perfect pentru explorare. Trebuie să găsesc harta. Abia aștept să plec de pe corabia asta și de lângă arogantul ei secund. Încă nu-mi vine să cred că m-a tăiat. Cel mai mult a fost o tăietură în orgoliul meu.

— Singurul noroc pe care poți să-l găsești e aurul pur, spune Belor. Dacă ai aur, atunci îți poți cumpăra tot norocul de care ai nevoie.

— De aceea mi-am luat aceste perle, spune Enwen scoțându-și șiragul.

Enwen începe să povestească de unde a luat perlele. Mă îndoiesc că Belor e atent la ce spune, nu face altceva decât să urmărească punguța lui Enwen. Niciunul dintre ei nu e atent la mine. Îmi fac treaba foarte ușoară. Nimeni din echipajul meu nu ar fi atât de neglijent. Nici măcar micuța Roslyn, care e cea mai tânără membră din echipajul meu, la doar șase ani. Desigur, nu aș lăsa-o niciodată să păzească prizonieri. Cel mai mult stă pe greement, unde se cațără mai bine decât o maimuță.

În cea mai mare liniște, întorc masa și mă uit la piciorul din colțul stâng dinspre mine. L-am scobit cu pumnalul și am băgat acolo restul de șperacle

după ce i-am atacat pe Azek și pe Jolek. Ce păcat că Riden nu s-a gândit să verifice și aici!

— Enwen, cred că am ceva ce ți-ar plăcea.

Belor scoate din buzunar ceva ce seamănă cu o bucată de piele.

— Omul care mi-a dat-o spune că a fost pe mâna unei sirene. Se zice că cine o poartă e protejat pe mare.

Enwen se uită cu fascinație la ea, dar sunt sigură că Belor și-a scos-o din cizmă când nu se uita nimeni.

— Ți-o dau pe trei monede de aur, spune Belor.

Deja am deschis ușa celulei. Stau în fața celor doi piraiți.

— E o afacere proastă, Enwen. Omul minte. Îți vrea doar banii.

— Și dacă nu vrea asta? Cum să refuz un asemenea obiect? Domniță Alosa, protecție pe mare!

— Atunci de ce ar vinde-o doar pe trei monede?

— Ai dreptate. Ar trebui să-i dau cinci pe ea.

Belor își dezlipește în sfârșit privirea de pe punga cu bani, cu ochii sclipindu-i de bucurie la auzul acestora.

— Hei! Ce faci afară din celulă?

— Mă asigur că nu-l înșeli pe bietul Enwen aici de față. Deși, acum că mă gândesc mai bine, Enwen probabil că intenționează să fure înapoi aurul puțin câte puțin în următoarele zile.

— Apreciez, domniță, dar mai bine ai trece înapoi în celulă, spune el și întinde mâna după sabie.

— Nu pot face asta. Îmi pare rău, Enwen! Îmi ești simpatic.

Un moment mai târziu, sunt amândoi leșinați. Enwen o să vrea să bea la fel de mult precum Kearan ca să scape de durerea de cap când se va trezi. Chiar mă simt prost, dar nu am timp să aștept să adoarmă. Asta ar putea dura și trebuie să profit de corabia aproape goală.

Odată ajunsă sus, mă uit cu atenție în jur. Cei doi piraiți rămași de pază pe punte au dispărut, la fel și

Theris. Probabil că li s-a permis să se ducă pe uscat, acum că Riden e la bord. Păcat. Cel mai bine ar fi să-l evit. Probabil e în una din camerele lui. Trec de ele în liniște și mă îndrept spre balustradă, unde mi-am încetat căutările data trecută. Îmi trec mâinile peste ea și bat din picioare ușor pe scândurile de lemn pentru a căuta locuri ascunse.

— Bună, Alosa!

Oftez și mă uit la ceruri înainte să mă întorc spre el.

— Bună, Riden!

— Te așteptam. Mă bucur că nu mă dezamăgești.

Riden iese din umbra scărilor care duc spre al doilea etaj. Nu-i de mirare că nu l-am văzut.

— Știi că o să încerc să evadez din nou?

— Sunt doar trei pirați pe nava asta, în caz că i-ai lăsat în viață pe Enwen și pe Belor. Suntem aproape de uscat. Și nu am reușit să găsesc instrumentele cu care ai reușit să scapi data trecută. Așa că da, m-am gândit că vei încerca să evadezi din nou.

— Deci nu mai ești convins că pun la cale lucruri necurate?

— Aș fi continuat să am suspiciuni dacă nu te duceai direct la marginea corabiei.

Mulțumesc stelelor că m-am dus direct acolo. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi prins cercetând corabia?

— Ei bine, Riden, nu ai motive să nu mă lași să plec. Îi poți comunica dragului tău căpitan că am scăpat din cauza incompetenței tale.

— Mi-e teamă că nu, Alosa.

— Te rog nu mă duce înapoi în celulă! Urăsc locul ăla! Miroase îngrozitor.

— Atunci poate ar trebui să te cazăm altundeva.

Nu-mi place cum sună asta.

— Ce vrei să spui?

— Permiteți-mi să vă conduc, prințesă.

Mă ridică și mă pune pe umărul lui.

— Ce crezi că faci? Lasă-mă jos acum!

Mă împing în sus și-l apuc de păr, care e prins la spate, ca de obicei, într-o coadă frumoasă și lungă.

Perfectă pentru a trage de ea.

— Au!

Deschide o ușă. Sunt prea atentă la el ca să-mi dau seama unde suntem, dar o secundă mai târziu mă aruncă pe un pat. Apoi îmi imobilizează încheietura forțându-mă să-i dau drumul la păr.

Nu știu de ce, dar e foarte dificil să joci rolul prizonierului învins. Nu suport să cedez atât de ușor, nu contează de câte ori încerc să-mi reamintesc că trebuie să pară că nu vreau să fiu pe corabia asta.

De aceea nu rămân de bunăvoie pe pat. Riden e aplecat peste mine, cu mâna încă încheștată pe încheietura mea. Îl lovesc cu genunchiul în stomac, ceea ce-l face să se încovoiaie și mai tare. Îl apuc de cealaltă încheietură, îl trag deasupra mea și apoi îl arunc pe pat. Mă rostogolesc și mă ridic așa că acum eu conduc.

Dar o clipă mai târziu țâșnește. Nu mă aștept să-și revină atât de repede, așa că are timp să mă apuce de talie și să mă țintuiască de pat. Asta e ultima poziție în care aș vrea să fiu.

— Ești mai puternică decât ar trebui, spune el.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Păi nu ești o femeie corpolentă și totuși m-ai ridicat de la pământ.

Iar cuvintele astea sunt singurul motiv pentru care nu-l împing de pe mine. Trebuie să-mi amintesc să mă abțin, dar e *al naibii* de greu! După ce termin misiunea, o să-l omor numai de ciudă.

— Ar trebui să mulțumesc regimului riguros de ridicat greutatei impus de tatăl meu.

— Te cred.

— Dă-te jos!

Se uită în jos la mine, iar ochii i se plimbă de la ochi spre buze. Foarte, foarte lent.

— Ești sigură că vrei asta?

— Sunt sigură, spun eu, dar cuvintele nu ies la fel

de hotărâte cum aş fi vrut.

Se apleacă și mai mult spre mine, atingându-și nasul de al meu.

— Dar acum? șoptește el.

E din cale-afară de arogant, dar trebuie să recunosc că e chipeș. Și-mi face sângele să fiarbă, dar mai mult de nervi. În realitate, e un tip destul de decent. Dar alege să nu arate acest lucru. Ce spune asta despre el?

Sunt pe cale să-i spun să dispară, dar apoi îi simt buzele pe obraz. Nu pot să zic că mă sărută, doar mi-l atinge cu buzele. Apoi coboară spre bărbie.

Mă chinui să-mi mențin respirația normală. Regulată. Să nu par entuziasmată. Nu e cazul să mă înmoi. Am o sarcină de îndeplinit.

Dar buzele lui! Mi le pot imagina în detaliu când îmi închid ochii. Sunt de un roz închis. Pline și perfecte. Și acum aflu că sunt și imposibil de moi pentru un pirat.

Când mă sărută în sfârșit, o face după ureche, în punctul acela sensibil.

Își plimbă buzele mai jos, pe gâtul meu, mai întâi pe o parte, apoi în sus, pe mijloc. Îmi sărută colțul bărbiei și se oprește deasupra gurii mele. Mă așteaptă, în mod clar nerăbdător.

Vrea să-l sărut eu, să fie eu cea care se întinde spre el și preia inițiativa.

Bineînțeles că asta vrea. Bărbații ca Riden iubesc senzația incitantă a victoriei.

Din nefericire pentru el, și eu la fel.

Și-a slăbit strânsoarea, deci îmi e ușor să-l întorc și să mă aplec asupra lui. Mă apucă strâns de brațe. E îngrijorat că o să-l lovesc sau strangulez. Probabil că ar trebui s-o fac.

În loc de asta, îmi duc buzele la urechea lui. Îmi trec ușor dinții peste lobul urechii lui, iar mâinile i se încordează într-un mod diferit. Se mută pe spatele meu și mă apasă acolo, încercând să mă aducă mai aproape.

Când îl sărut pe gât, mâinile lui mi se strecoară în păr, mângâindu-mi șuvițele.

— Ești atât de frumoasă! îmi spune. Ca o zeiță născută din mare.

Replica asta evident de exagerată e cea care mă trezește la realitate. Vrea de la mine niște răspunsuri. Ar face și ar spune orice ca să obțină informații. Pentru el sunt doar o bucățică apetisantă. Și tot asta e și el pentru mine. Nu am timp pentru distracții neînsemnate. Trebuie să-mi joc rolul. Asta nu va face decât să-mi îngreuneze treaba. În plus, îmi amintesc prea bine cum l-am găsit pe Riden când m-am uitat pe fereastra tavernei. Mi-a spus cu gura lui că a petrecut luni întregi pe mare și că i-am stricat singura noapte pe uscat. Acum se așteaptă să mă revanșez.

Un pirat prost. Nu mă las vrăjită de bărbați care vor doar să mă adauge pe lista lor de cuceriri. Îmi închipui că aș fi una specială, fiind fiica celui mai periculos pirat din toate timpurile.

Mă ridic și mă dau jos din pat.

— Vreau să merg în celulă.

Riden pare confuz pentru o clipă. Își revine imediat.

— Nu mai stai în celulă. Escapadele tale continue mă obligă să te mut.

— Unde?

— În camera mea.

Și cu asta, pleacă și închide ușa după el. Aud cum se întoarce o cheie și clicul unei încuietori.

Observ că încă e de cealaltă parte a ușii. Îi văd silueta prin fanta de jos. Îmi lipesc obrazul de ușă, îmi țin respirația și aștept.

Oftează.

— Ce naiba faci? își spune.

Apoi pleacă.

Interesant.

Mă întorc și analizez camera. Nu am putut până acum pentru că, ei bine, mă gândeam la alte lucruri,

dar acum îmi doresc să mă fi uitat mai devreme. Numai ca să-l pot tachina pe Riden.

Deoarece camera asta e curată. Imaculată. Acum că mă uit la pat, văd că a fost făcut. Biroul e ordonat, cu un teanc perfect aranjat de pergamente. Lângă el stau niște pene de scris, așezate la o distanță egală. Are o mică bibliotecă și, da, cărțile sunt aranjate în ordine alfabetică. Covoarele de pe podea nu sunt prăfuite sau murdare, ceea ce înseamnă că sunt bătute regulat. Cizmele sunt lustruite și aranjate pe perechi, iar hainele sunt întinse ca să nu se șifoneze.

Va fi într-adevăr dificil să răscolesc camera fără ca Riden să observe, dar asta trebuie să fac. E clar că Draxen are încredere în el mai mult decât în oricine, așa că de ce nu i-ar da lui harta? Dacă harta nu e în camera lui Draxen, atunci camera lui Riden ar fi al doilea în loc în care ar trebui să caut. Din moment ce știu cât de iepurește doarme Riden, va fi greu să-i cercetez camera noaptea. Însă acum pot profita la maximum de faptul că sunt închisă aici. Oricum, nu am cum să ies fără să sparg ușa. Mi-am pus restul de șperacle înapoi în piciorul mesei după ce i-am atacat pe Enwen și pe Belor.

Mă apuc de treabă, deschizând rafturi și căutând prin buzunare. E greu să-mi amintesc unde m-am uitat deja pentru că trebuie să las fiecare lucru așa cum l-am găsit înainte să caut în alt loc. Încerc să încep dintr-un punct și apoi să mă mut prin cameră în sensul acelor de ceasornic.

Cred că a trecut mai mult de o oră, iar eu nu am găsit nimic.

Unde ai ascuns-o, Jeskor? Cui i-ai dat-o dacă niciunul dintre fiii tăi nu o are?

Trebuie să fie undeva pe corabia asta.

De ce am crezut că e la Riden? Cu siguranță s-a descris ca fiind ultimul dintre fiii favoriți ai lordului Jeskor. Nici eu nu sunt sigură care dintre ei mă enervează mai mult în momentul de față.

Riden e un fraier și jumătate. Mă încuie aici,

încearcă să mă seducă și mă folosește ca săucid un pirat pe care nu l-a putut ucide singur. Câteodată cred că e un laș, dar nu un laș din cauza fricii. Un laș din proprie voință. Ce e mai rău?

M-am concentrat în timpul căutărilor, dar acum că am terminat, gândurile încep să-mi zboare. Și zboară direct la ceea ce am făcut cu Riden acum o oră.

Uneori sunt cam proastă. Îmi încleștez mâna și dau cu pumnul în masă.

Simt presiunea loviturii, apoi aud zdrăngănitul biroului și un zgomot de sticlă spartă.

Cerule!

Pe masă, printre hărți, compasuri și alte instrumente de navigație, Riden are o clepsidră.

A avut o clepsidră pe masă.

Acum zace spartă la picioarele mele.

Sper că nu avea valoare sentimentală.

De fapt, nu. Sper că *a avut* valoare sentimentală. Multă. Așa-i trebuie. De fapt, de ce să distrug doar clepsidra?

Riden vrea să mă țină închisă în camera lui. Bine, atunci sper că e pregătit pentru consecințe. Îi schimb perechile de cizme între ele, în așa fel încât stângul să nu meargă cu dreptul. Îi arunc toate hainele unele peste altele pe podea. Nu e suficient. Nu mă pot abține și sar pe ele. Sper că am suficientă mizerie pe talpă.

Îi rearanjez biblioteca. Îi mototolesc hârtiile. Trântesc tot ce stă pe verticală.

O să fiu cel mai mare ghimpe-n coasta lui Riden. Asta o să-l învețe minte.

Când ușa se deschide mai târziu, stau la biroul lui Riden și desenez animale marine pe toate hărțile lui, folosind o pană înmuiată în cerneală.

— Ce mama naibii!

— Mă plictiseam, spun eu și nici nu mă obolesc să mă uit la el.

— Ce ai făcut?

— Uite, ți-am făcut ceva. Uită-te! Am desenat un

calamar cu fața ta.

Face o pauză și apoi spune:

— Alosa, te omor!

— O să fie destul de greu să luați răscumpărarea de la tatăl meu dacă sunt moartă.

— Ești sigură că nu vrea să scape de tine? Nu am primit încă nicio veste de la el. Încep să cred că i-am făcut o mare favoare. Pierderea lui a fost blestemul nostru.

Pun jos pana și mă ridic.

— Nu mai am pergament. A mai rămas ceva pe navă?

Riden strânge din pumni. Cred că ochii stau să-iasă din orbite. Fața îi e roșie ca un crab.

— Nu arăți bine, îi spun eu.

— Aș vrea să știi că e nevoie de fiecare strop de autocontrol pe care-l am în mine ca să nu te distrug în momentul ăsta.

— Mă întreb atunci de ce e nevoie ca să cedezi. Spune-mi, Riden, te furnică pielea când îți vezi camera atât de murdară?

— O să mă culc. Mâine dimineață, o să regreti că ai făcut asta.

— Hmm. Ai grijă la pat! Cred că am văzut niște cioburi prin el mai devreme. Ar trebui să ai grijă ce faci pe acolo.

Riden smulge cearșafurile și scutură păturile. Pe podea cad cioburi de sticlă. Are grijă să măture tot și apoi le aruncă peste bord. Sau asta presupun că face. Nu pot fi sigură din moment ce sunt sechestrată în cameră în timp ce el e afară.

Când se întoarce, îl întreb:

— Eu unde voi dormi?

Pentru prima dată de când a venit, zâmbește.

— Eu o să dorm în pat. Poți să mi te alături dacă vrei, dar ceva îmi spune că vei prefera podeaua. Ce păcat că nu prea ai loc, acum că e plină de lucrurile mele.

Riden închide ușa pe dinăuntru. Apoi pune cheia în

buzunar. Își dă jos cizmele și cămașa și se așază pe pat.

— Chiar ai de gând să dormi cu mine în cameră? Nu ți-e teamă că o să te omor?

— Deja m-am asigurat că nu sunt arme în cameră și, pe deasupra, *chiar* dorm iepurește. Nu vei putea să faci un pas fără să mă trezesc.

— Chiar așa? întreb eu veselă.

Riden se schimbă la față când îmi aude tonul. Știe că nu-i a bună.

Noaptea asta e deja cea mai bună din ultima vreme. Mai întâi i-am distrus camera lui Riden, ceea ce l-a făcut să-și iasă din pepeni. Acum am șansa să-l înnebunesc cât încercă să adoarmă.

I se închid ochii. Aștept câteva minute. Apoi lovesc cu piciorul în podea. Riden îi deschide buimac. Se ridică și se asigură că nu pun nimic la cale. Apoi adoarme la loc.

După ce fac asta de trei ori, Riden se ridică în sfârșit din pat. Se repede la mine și stă la câțiva centimetri de fața mea.

— Dacă mai faci asta o dată, te las inconștientă.

Mă opresc din lovit și încep să fredonez.

Asta nu pare să-l deranjeze. Rămâne cu ochii închiși. Ba chiar se ghemuiește și mai mult în pat. Fredonatul se transformă în cântat. Nu cuvinte, ci mai degrabă diferite note. O melodie oarecare.

După câteva momente, Riden sforăie ușor.

Mă gândisem deja că dacă îl țin treaz mai mult, va dormi mai profund.

Fac un pas timid în față. Riden nu se mișcă. Ajung la pat și-mi bag mâna în buzunarele lui, încercând să găsesc cheia. Tot nu se mișcă. O găsesc repede. Apoi deschid ușa, ies afară și o închid în urma mea.

Asta e prima noapte când pot explora nava fără să fiu deranjată. Toți bărbații sunt pe uscat, cu excepția celor trei. Iar pe doi dintre ei i-am lăsat leșinați. Abandonez căutările obișnuite pentru a investiga puntea. De obicei e plină de oameni care stau de

veghe, iar noaptea asta poate fi singura în care o pot cerceta fără probleme. Caut toată noaptea până când aud stropi de apă și bărbați râzând. Câțiva s-au întors pentru a se odihni după ce au petrecut.

Deși ochii mă dor și abia îi țin deschiși, sunt dezamăgită că nu voi găsi harta în noaptea asta.

Însă mă apropii tot mai mult, iar asta e suficient deocamdată.

Capitolul 9

DUPĂ CE MĂ ÎNTORC, încerc să dorm pe podea. Chiar încerc. Dar după atâtea nopți petrecute pe podeaua rece a celulei mele, patul lui Riden e irezistibil. Chiar dacă e și el acolo.

Oricum, e adormit. A dormit pe întreaga durată a căutărilor mele pe punte. Nu se va trezi dacă mă strecor și eu la margine.

Abia încap pe pat. Simt cum căldura degajată de spatele lui Riden se revarsă asupra mea. E prea cald. Nu cred că are nevoie de pătura de pe el.

Așa că o înșfac și îi pun cheia înapoi în pantaloni înainte să adorm și eu.

...

Primul meu gând când mă trezesc este că sunt atât de fierbinte. Sunt învăluită în căldură, de parcă sunt prinsă înăuntrul unui cocon mare și încălzit. Senzația e minunată și stau întinsă cu ochii închiși. Nu-mi pasă unde sunt sau ce fac. Mă simt mult prea bine ca să stric totul prin simplul act de a mă mișca.

Simt atingerea unor buze pe frunte. Apoi, cineva își freacă nasul de gâtul meu.

— Mi-ai furat pătura, Alosa, îmi șoptește o voce în ureche.

Ar trebui să știu vocea, dar încă sunt pe tărâmul viselor.

— Nu-i nimic. Nu mă deranjează să împart. Mi-ai ținut tu de cald azi-noapte.

„Mmm” e tot ce răspund.

— Știu că e distractiv, dar trebuie să ne trezim. Ai de lucru astăzi.

— Mai taci!

Chicotește. O mână îmi dă părul de pe față.

— Îmi place părul tău. Roșu-aprins. La fel ca spiritul tău.

Ochii mi se deschid într-un sfârșit. Riden e pe jumătate deasupra mea, cu capul sprijinit de mâna stângă. Cea dreaptă încă se joacă în părul meu.

Mă rostogolesc din pat și aterizez pe podea.

— Au! Mă ridic imediat. Ce naiba faci?

— Ei bine, eu dormeam în patul meu. Nu știi tu ce făceai. Cum ai reușit să te urci în pat fără să mă trezești?

— Cred că am mers în somn.

— Sigur.

Mă frec la ochi și-mi întind hainele cu mâinile.

— Nu e nevoie să faci asta, spune el. Sunt sigur că nimeni nu se va gândi la ceva anume când te vor vedea ieșind de aici.

— Cu siguranță, spun eu printre dinți, dar în timp ce mă uit prin cameră, mă înveselesc. Să le arătăm ce am făcut în cameră?

Riden se strâmbă și se ridică din pat.

— Apropo de asta. M-am gândit că ți-am irosit potențialul ținându-te închisă în celulă în tot acest timp. Ai prea multă energie pe care o consumi evadând și distrugându-mi camera. E timpul să-ți punem abilitățile la încercare.

— Ce înseamnă asta?

— O să vezi.

Își ia o cămașă, se încalță cu o pereche de cizme și pleacă. Când deschide ușa, un val de aer rece intră în cameră. Asta mă trezește de tot.

Mă întind puțin, mă încalț și încerc să nu fiu descurajată de faptul că încă nu am găsit harta. Mai trebuie să verific duneta și cuibul de cioară. Apoi mai sunt multe locuri sub punte care trebuie investigate. Nu cred că Draxen ar ascunde harta într-un loc în care ar putea fi găsită de membrii echipajului, dar îmi amintesc de camerele secrete de pe nava contrabandiștilor și trebuie să recunosc că ar putea fi ascunzători foarte bune sub punte.

Riden îmi întrerupe gândurile pentru că se întoarce aproape imediat în cameră, nu cu mâna

goală, ci cu o pereche de cătușe.

— Mă vei încătușa? întreb eu. De ce?

— Deoarece ai încercat de nenumărate ori să evadezi, rănindu-i în timpul ăsta pe secund și pe alți membri ai echipajului, ai omorât un pirat și... ca să te umilesc.

— Apropo de asta, mă întreb ce-o să zică Draxen când va afla că m-ai lăsat să-l omor pe unul din oamenii lui.

— Fato, tu chiar crezi că o să te creadă pe tine și nu pe mine?

— Asta depinde de cât de laș crede Draxen că ești. Fața lui Riden se înăsprește.

— Destul!

Închide cătușele. Observ că e prea încântat de asta. Are dreptate: umilința va fi groaznică. Nu vreau să ies pe punte să dau ochi cu tot echipajul.

Mă întorc cu fața spre el.

— Când voi scăpa, eu și echipajul meu vă vom vâna pe toți. Nu mă voi opri până când nu vă omor pe toți.

— Tremurăm de frică.

— Ar trebui. Pe nava mea se află cei mai pricepuți urmăritori.

Inima îmi tresaltă și mă gândesc la Zimah.

— Tot așa cu părul roșu ca focul?

— Nu.

— Păcat. Hai, să mergem! Nu vrei să întârzii.

— Pentru ce?

Riden mă conduce afară. Naula e acum departe, doar un punct în zare. Mă întreb care ar putea fi următoarea noastră destinație.

Bărbații sunt peste tot. Dau cu mopul și freacă puntea. Mută încărcătură. Au grijă de vele. Draxen stă lângă cârmă și supraveghează cursul. Are mâinile pe curea, picioarele depărtate și veșnicul rânjet arogant pe față. Se uită în jos.

— Ah, *prințesă*, vă place la noi?

Sunt tentată să scuip pe podea, dar nu o fac. E prea scârbos.

— E frumos, căpitane, dar sunt mult mai entuziasmată de ce va urma după ce plec de la voi.

— Da, sunt sigur că vom mai auzi destule amenințări cu moartea de la tine azi. Deocamdată, treci la treabă.

— Treabă? întreb și mă uit când la el când la Riden.

— Te vei alătura echipajului la curățarea punții, spune Riden.

— Ha! Nu prea cred.

— Ne-ai demonstrat că nu poți fi lăsată singură. Din diferite motive.

Îmi dau seama că se gândește la camera lui devastată.

— Și nu o să te car după mine pentru că o să fi o bătaie de cap. O să te faci utilă.

— Și cum intenționezi să mă obligi să fac asta?

— Liomen?

— Da, Domnu' Riden? se aude o voce.

— Adu-mi o frânghie și un cârlig!

— Da, să trăiți! răspunde vocea cu veselie.

Știu precis ce înseamnă asta, dar perspectiva nu mă îngrijorează. Asemenea cârlige pot fi atârnate în multe locuri pe catarge și se atașează bine pe lanțul de la cătușe.

După ceva timp, coboară un cârlig. Riden îl agață de una dintre zalele de la mijlocul cătușelor.

Ezită pentru un moment, de parcă așteaptă să cedeze. Să aprob ca să poată să ia cârligul.

Dar nu spun nimic. Nici măcar nu mă uit la el, de parcă nici nu am chef s-o fac.

— Ridicați-o! spune Riden într-un final, cu o notă de entuziasm în voce.

Pare că toată ezitarea i-a dispărut.

Nu-mi dau seama unde se preface: în ezitarea pentru mine sau în entuziasmul care îi e destinat lui Draxen? Poate amândouă sunt reale. Poate niciuna. Nu-l pot citi. Pare că uneori vrea una, uneori alta, de parcă nici el nu e sigur ce vrea. Încearcă să-și impresioneze fratele în vreun fel? Dar de ce ar face

asta? Mai ales dacă fratele lui îl iubește necondiționat, așa cum pretinde Riden.

Poate că se minte singur.

Apuc lanțurile cu ambele mâini, chiar deasupra cătușelor. Dacă-mi las toată greutatea corpului să atârne de încheieturi, metalul îmi va intra în piele și mă va dura. Rău. Cel mai bine e să nu pun o asemenea presiune pe pumnii strânși.

Riden nu clipește. Draxen privește spectacolul cu interes. Ceilalți pirăți sunt nerăbdători. Vor vreun fel de spectacol? O să le ofer eu unul.

În loc să-l las pe acest Liomen să mă ridice în aer, trag sănătos de frânghie înainte ca picioarele mele să părăsească podeaua.

Liomen, care ori nu se aștepta, ori e prea târziu să facă altceva, cade de pe catargul principal. Câțiva pirăți se dau la o parte chiar înainte ca Liomen să se lovească de punte. Țipetele se opresc.

Geme. Probabil și-a rupt unul sau ambele brațe. Poate un picior. Greu de știut când cineva cade atât de repede.

Unii râd. Alții, probabil prietenii lui, îl înconjoară.

Gemetele lui se transformă repede într-un șuvoi de înjurături îndreptate asupra mea.

Nu-l învinovățesc pe băiat. Și eu aș înjura dacă aș fi în locul lui.

Draxen coboară de pe puntea superioară și ajunge în fața mea. Mă privește cu atenție, apoi strigă numele a trei pirăți.

— Mișcați-vă pe catarg! O vreau suspendată. Acum!

Cei trei urcă repede, grăbindu-se să urmeze ordinele. Aștept, plictisită. Dacă ar fi să le găsesc un defect acestor pirăți, ar fi prostia lor.

Cei trei bărbați ajung sus. Au foarte mare grijă să-și înfășoare frânghia de câteva ori în jurul încheieturilor de la mâini înainte de a mă ridica de la sol. Nu mă obolesc să-i arunc și pe ei. Ar însemna să fac mai multe scheme.

Nu că nu mi-ar plăcea schemele. Doar că am ceva mai bun pregătit.

Se opresc când mă aflu la un metru și jumătate distanță de punte. Apoi leagă frânghia, iar eu stau suspendată în aer, cu mâinile pe lanțuri. Un spectacol pentru pirați. Ei m-au răpit. Sunt premiul lor, pus la loc de cinste.

Însă sunt mai puternică decât bănuiesc ei.

Draxen se apropie ca să-mi vadă bine fața.

— Mi-ai omorât unul dintre cei mai buni oameni ieri. Ar trebui să te dau pe mâna lui Ulgin, dar nu se cade ca regele pirat să-și primească fiica mutilată când te vom da la schimb pentru răscumpărare. Ne mulțumim cu asta.

Îl ignor și mă concentrez pe cei trei pirați care coboară. Aștept până se pierd în mulțime ca să fiu sigură că nu mă pot întrece până sus.

M-am îngrijorat degeaba. Toți sunt prea uimiți să facă ceva odată ce încep să mă cațăr.

— Hei, cum de face asta? exclamă un pirat.

Nu mă obolesc să mă uit la ei; mă concentrez pe mișcările brațelor. O mână în fața celeilalte, relaxează-te, trage. Cealaltă mână, relaxează-te, trage. Lungimea lanțului nu-mi permite să apuc prea multă frânghie, dar e suficient. Mă pot cățăra.

Și o fac, până la capăt. Mă agăț cu un picior de verga de sub velă. Apoi mă așez pe ea. Nici măcar nu gâfâi. Acum îmi rămâne să mă gândesc la o metodă genială prin care să scap de cătușe, dar nu am ce să folosesc aici sus.

— Aduceți-o jos! strigă Draxen roșu la față.

Nu că l-aș vedea de aici, dar e amuzant să mi-l imaginez cu fața roșie, fumegând de nervi.

Tot mai mulți oameni încep să se cațere pe catarg, dar nu am de gând să-l las pe vreunul să mă atingă. Așa că încep să mă cobor pe frânghie.

Mă opresc când ajung la jumătatea ei. Pirații ezită sus, nimeni nu pare că vrea să coboare pe frânghie după mine.

Riden vine lângă Draxen și-i pune o mână consolatoare pe umăr.

— Alosa! strigă Riden. Vino jos sau le spun să taie frânghia!

Oftez și-mi dau ochii peste cap. Riden, Riden. Chiar e trist să-i văd cât de mult încearcă să mă îmblânzească.

Totuși, fac ce zice. Nici nu mă gândesc să-mi rup ceva sau să mă învinețesc.

Odată ajunsă la capătul frânghiei, aștept. E ultimul truc pe care îl mai am. Situații ca astea mă fac să-i fiu îndatorată tatălui meu și testelor lui de anduranță. M-au făcut puternică. M-au învățat să apreciez cât de mult pot duce.

Și nimeni nu a putut vreodată să-și țină greutatea la fel de mult ca mine.

Minutele trec și eu tot atârn. Toată lumea se uită, așteptând să cad epuizată. Curioși să vadă cât de mult voi rezista.

Riden tușește.

— Căpitane, poate că oamenii ar trebui să se întoarcă la treabă în timp ce prințesa își ispășește pedeapsa.

— Da, spune Draxen.

— L-ați auzit pe căpitan. Înapoi la treabă! Haideti! Cine știe, poate o să mai fie conștientă când terminați.

Pirații râd în timp ce se împrăstie în diferite părți ale corabiei. Mușchii brațelor și ai stomacului încep să mă înțepe.

Măcar nu mai am un public numeros. Au mai rămas doar Riden și Draxen. Draxen se uită cu satisfacție, iar Riden, Riden se uită... nu știu cum. Pur și simplu se uită.

Soarele se mișcă pe cer. Vântul își schimbă direcția. Corpul meu începe să tremure. Mi-e greu să respir.

Nu mai pot. Îmi dau drumul. Fierul taie în carne. Mă doare ca naiba, dar nu voi scoate un sunet. Chiar

dacă aş fi fost de acord să fac curat, căpitanul ar continua să mă țină suspendată. Vrea să plătesc pentru ce s-a întâmplat cu Sheck. O văd în ochii lui. Nu voi scăpa prea curând.

Într-un sfârșit, Riden și căpitanul pleacă. Au sarcini de îndeplinit. Cred că se consultă în cabina lui Draxen. Nu știu sigur. Întoarcerea capului necesită prea mult efort.

— Domniță Alosa, șoptește o voce.

— Da, Enwen? Te pot ajuta cu ceva?

Zâmbește, știind prea bine că nu am cu ce să-l ajut în momentul de față.

— Doar un uragan te-ar putea doborî, fata mea. Am ceva pentru tine.

— Ce?

— Brățara sirenei. Am cumpărat-o de la Belor după ce ne-am trezit de pe urma loviturii tale.

— Chiar îmi pare rău.

— Deja ți-ai cerut scuze, domniță. Îți aduci aminte? Totul e permis când încerci să-ți recapeți libertatea. E o cauză nobilă. Nu te pot învinovăți. Și eu aş fi făcut la fel. Uite!

Îmi leagă bucata de piele de încheietura de la picior.

— E un șiret, Enwen.

— Poate da, poate nu. Ce contează e că îl ai.

— De ce mi-ai dat ceva ce ai cumpărat pentru tine?

— Ți-am furat o șuviță de păr și a trebuit să-ți fiu și paznic. Nu am devenit pirat ca să răpesc și să rănesc femei. Sunt un hoț bun și mă descurc cu cuțitul. Nimic mai mult. Nu-mi place cum ne comportăm cu Majestatea Ta. Și oricum, o să fur banii înapoi de la Belor în noaptea asta.

Se apropie și mai mult și șoptește atât de ușor că abia îl aud.

— Și, ca să ți-o spun pe aia dreapta, oamenii au râs de mine ceva de speriat. Singurul lucru pe care mi l-a adus brățara asta e batjocură.

— Hmm. Cred că am simțit puterile ei înainte să

mi-o legi.

— Nu, nu, domniță. M-am gândit deja la asta. Talismanul ăsta e o brățară. Brățările sunt pentru femei. O să-ți aducă protecție pe mare ție, nu mie.

Chicotesc ușor.

— Atunci mersi, Enwen!

— E plăcerea mea, domniță. Ne mai vedem.

Sângele începe să mi se scurgă pe brațe. Fir-ar, acum mi-am pătat și hainele!

Din când în când, îmi recapăt forța suficient de mult încât să-mi ridic greutatea de pe încheieturi pentru câteva secunde, dar până la urmă cedez și sfârșesc tot cum eram, atârnată deasupra unei corăbii pline de barbari. Cu excepția lui Enwen.

Poate și Kearan. Ridică plosca în aer, întinzând-o spre mine. Privirea mea probabil spune *Cum aș putea să beau de aici de sus?*

Ridică din umeri și dă pe gât romul. Presupun că intenția contează.

La un moment dat, îl surprind pe Theris în mulțimea de pirăți care muncesc. Înălță privirea spre mine de câteva ori. Nu zăresc compătimire sau îngrijorare pe chipul lui, ci numai curiozitate. La fel ca ceilalți pirăți, se întreabă probabil ce lucru nebunesc urmează să fac.

Eu nu mă întreb decât când o să scap de durere.

Cel mai greu de suportat este de fapt gândul că aș putea să mă eliberez. Dacă nu aș fi nevoită să-mi ascund abilitățile, aș putea scăpa cât ai zice pește, dar trebuie să rămân pe nava asta cât mai mult posibil. Nu pot să mă dau de gol.

După ceva timp, nu mai pot gândi. Nu mai pot vedea. Nu mai pot înghiți. Privirea mi se înceteșează. Oamenii devin niște siluete fără contur. Încerc din răspuțeri să mă uit dincolo de corabie, în depărtare. La fel cum ne așteaptă următoarea destinație, așa mă așteaptă și pe mine momente mai bune, fără durere, doar amintirea ei. În timp ce încerc să-mi păstrez gândul ăsta în minte, mi se pare că văd ceva

negru în zare. O corabie. Însă, după ce clilesc, dispare.

Mi se dă drumul abia când toată lumea trebuie să se ducă la culcare.

— Tăiați frânghia! ordonă Draxen.

După o zi fără mâncare, apă sau pământ sub picioare, corpul îmi este slăbit. Nici picioarele nu mă mai susțin. Așa că mă prăbușesc pe spate.

— La următoarea greșală, vei atârna de picioare, prințesă. O să vedem cât de mult durează să-ți vină sângele în cap și să explodeze. Riden, ia-o din fața mea!

— Să trăiți, căpitane!

— Încearcă să nu te distrezi prea mult cu ea cât timp stă la tine în cameră. Trebuie să fie în stare bună când ne întâlnim cu regele pirat.

— O să fie în siguranță cu mine.

— Atunci du-te!

Riden mă ridică îndemânatic și repede. Cumva reușește să nu-mi provoace mai multă durere decât simt deja. E foarte blând cu mine, ținându-mă la pieptul lui. Aș prefera să mă târască pe jos, dar nu am puterea să mă mișc.

Mă duce în camera lui, închide ușa și mă așază pe pat. O secundă mai târziu îmi dă cătușele jos și gem la durerea pe care mi-o provoacă scoaterea lor.

— Șșșt, mă alină Riden. Știu, Alosa. Imediat. O să pun ceva pe răni. Rămâi aici.

Unde să mă duc? Nu mă pot mișca.

Umblă prin cameră, căutând ceva.

— Ar fi fost mai ușor dacă nu mutai și stricai tot.

Deschid gura, dar cred că scot ceva ce seamănă mai degrabă a croncănit decât a cuvinte.

— Ce ai spus? întreabă Riden.

Tușesc și încerc din nou.

— Cred că îmi amintesc că am aruncat ceva sub pat.

Oftează și cade în genunchi.

— Am găsit ceva, spune el.

Patul se afundă când se așază. Își pune mâinile sub brațele mele și mă ridică.

Șuier printre dinți.

— Îmi pare rău! Imediat.

Stau la el în poală, cu spatele lipit de pieptul lui. Capul lui este pe umărul meu pentru a-mi vedea mâinile în timp ce le dă cu un fel de unguent.

— Ah! oftez ușurată.

— Cred și eu că e mai bine.

Lasă unguentul să-mi intre în piele, apoi mai pune un strat și-mi bandajează pielea roșie și sfâșiată.

Încerc să mă concentrez la respirație. Nu pe durere sau amorțeală. Doar pe respirație. Riden a terminat, însă continuă să mă țină în brațe. Nimeni nu spune nimic o vreme.

— Îmi pare rău! Nu știam că te vor lăsa să atârni atât de mult.

— Dacă îmi aduc bine aminte, tu ești cel care a sugerat asta.

— Am crezut că așa te voi convinge să faci ce a spus căpitanul. Mă așteptam să fii de acord să speli pe jos înainte ca frânghia să fie măcar legată. Nu m-am gândit că ești atât de încăpățânată.

— Trebuia să te gândești mai bine, spun eu.

— Da, trebuia. Chiar îmi pare rău.

Nu știu de ce, dar scuzele lui mă enervează. Îi spun calm:

— Dacă îți pare rău, înseamnă că vrei să te iert. Asta-mi ceri?

Tace. Vorbesc din nou înainte să răspundă:

— Dacă vrei iertare, asta înseamnă că îți dorești să faci ce trebuie. Dacă vrei să faci ce trebuie, atunci înțeleg că nu mai vrei să-mi faci rău. Așa că, nu cred că înțelegi ce înseamnă să spui îmi pare rău.

— Nu am avut de ales, spune el.

— Bineînțeles că ai avut de ales, Riden. Doar că a fost o alegere grea. Și ai ales calea ușoară, adică să nu faci nimic.

— Ușoară? Crezi că mi-a fost ușor să te văd așa?

Văzându-te acolo sus, știind cât de mult suferi, m-a făcut să... să simt că aș fi suferit mai puțin dacă aș fi fost eu cel care atârna. M-am urât pentru ce s-a întâmplat. Și singurul mod prin care puteam să mă pedepsesc a fost să mă forțez să te privesc cum suferi. Asta a fost pedeapsa mea.

Riden începe să-mi mângâie părul. Sunt tentată să termin discuția, să mă las purtată de brațele lui și să dorm, însă, deși acum are grijă de mine, tot sunt furioasă pe el.

— Ce emoționant, spun eu, dar cuvintele au însemnătate doar dacă sunt însoțite de fapte. Chiar dacă ce spui e adevărat, ești prea laș ca să faci ce-ți dorești cu adevărat. Și cred că nu vei putea face nimic până nu pleci de lângă fratele tău.

Mâna din părul meu se oprește din mângâiat.

— Tocmai tu spui asta. Tu slujești un tiran, un om care practic controlează toată lumea. Suntem pirati, nu politicieni. Breasla noastră nu a fost menită să conducă. Trebuie să existe ordine ca noi s-o dăm peste cap. Dacă nu există nicio ordine, atunci care e scopul nostru? Lumea s-a schimbat în ultimii ani, iar tu ai ales să contribui la asta. Și nu s-a schimbat în bine. Avem de ales între a muri și a ne alătura regelui pirat. De ce-l slujești pe Kalligan? Ca tătucul să te iubească?

— Nu știi nimic despre mine sau tatăl meu. Nu mai pretinde că știi. Acum, dă-mi drunul!

Încerc să mă smulg din brațele lui, dar mă strânge și mai tare.

— Nu.

— Dă-mi drumul! Nu vreau să mă atingi. Mă dezgusti!

— Fato, ești prea slăbită să-mi faci ceva. Lasă-mă să am grijă de tine. Măcar atât să fac. Poate crezi că mă cunoști, dar nu e așa. Am motivele mele pentru care vreau ca Draxen să câștige. Avem nevoie de tine. E pentru binele tuturor. Nu trebuia să te las să atârni deasupra punții. O să fac ce pot ca să te protejez,

dacă-mi promiți că nu vei mai fi atât de încăpățânată.

Nu mai vreau să vorbesc cu el, așa că mă prefac că dorm.

Pufnește încet.

— Mai ușor convingi un pește să nu înoate.

Capitolul 10

PENTRU A DOUA OARĂ, mă trezesc în brațele lui Riden.

Încă doarme și-mi place că mă pot holba la fața lui cât vreau. Buze pline, un nas drept, o cicatrice pornește în partea stângă a feței și se pierde în păr. Cred că a fost o lovitură sănătoasă. Mă întreb dacă tatăl lui i-a făcut-o. Riden nu vrea niciodată să vorbească despre tatăl lui. Poate că e din cauza modului în care l-a tratat acesta sau poate din cauză că l-a omorât. Sau poate amândouă.

Tresare. Îmi cobor repede privirea spre bandaje ca să nu mă prindă uitându-mă la el. Deodată, îmi vine să le rup.

Mâna lui Riden mă prinde instant de braț, chiar sub rana de la mâna dreaptă.

— Încă nu. Nu-ți da jos bandajele. Trebuie să-ți ții rănilor curate o vreme.

— Mă mănâncă îngrozitor.

— Știu și o să fie și mai rău, dar nu trebuie să te scarpini.

— Să înțeleg că ai mai fost în cătușe până acum?

— Toți de pe corabie am fost.

— În același timp? adaug eu.

Răspunsul lui e neașteptat, plin de amărăciune și regret.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna lui Riden e încă pe brațul meu. Acum îmi mângâie pielea cu degetele. Nu-l opresc pentru că face ca mâncărimea să fie mai suportabilă.

— Îți propun un schimb, Alosa. O poveste pentru o poveste.

— Ce vrei să știi?

— De unde ai cicatricile.

— Prea multe povești.

— Sunt sigur că-mi poți spune ceva despre ele.

— Presupun că da, dar tu începi.

Riden se gândește un moment. Își sprijină capul cu mâna liberă, cealaltă încă mângâindu-mă.

— Bine. Am încredere în tine. Încep eu.

Are încredere în mine? Ce înseamnă mai exact asta? E fraier? Nu i-am dat niciun motiv să aibă încredere în mine. Mai degrabă cred că se simte vinovat pentru ce s-a întâmplat ieri.

Există multe tipuri de pirăți, dar Riden e primul care se simte vinovat pentru actele sale de piraterie. Poate că de asta îl consider atât de interesant. Sunt sigură că mă tratează mai bine decât își tratează un pirat obișnuit prizonierul.

— Acum un an, începe Riden, tatăl meu, lordul Jeskor, încă era căpitanul acestei nave. Eu și Draxen am trăit la bordul *Hoinarului Noptii* toată viața. Sunt sigură că înțelegi. Lorzii pirăți au nevoie de fiii lor ca să le predea ștăfeta. În cazul tău, de o fică. Un caz ciudat. O să trebuiască să-mi explici odată cum s-a întâmplat asta.

— Nu, nu trebuie, spun eu.

Zâmbește.

— Nu, presupun că nu, dar sunt curios să aflu.

— Continui?

— Da. Ei bine, cei mai mulți dintre noi suntem fiii echipajului inițial. Ceilalți sunt hoți și ucigași tineri pe care i-am luat după. Am format un echipaj după ce am câștigat corabia.

— Și cum ați făcut asta? Când vine rândul cătușelor?

Îmi duce un deget la buze.

— Șșt. Ajung și la asta. Ești foarte nerăbdătoare câteodată.

Mă încrunt sub presiunea degetului său. Îl ia de pe buze și-și pune mâna pe pat.

— Tata a început să fie neglijent. El și oamenii lui petreceau prea mult timp pe uscat și prea puțin pe mare, asumându-și rolul de pirăți. Erau leneși, bețivi,

urlau, tot timpul. Noi, fiii lor și restul membrilor echipajului, eram uitați. Așa că am încercat să ne răsculăm.

Ridic, neîncrezătoare, o sprânceană.

— Te aștepti să cred că tatăl tău, un lord pirat, a devenit leneș și asta v-a motivat să cuceriți corabia?

— Știi cum e să fii crescut de pirați. Ți-am văzut cicatricile. Ale noastre nu sunt așa vizibile. Abia ne hrăneau. Ne dădeau cele mai periculoase misiuni când furam și prăduiam. Ne băteau când se plictiseau, iar asta se întâmpla destul de des. Într-un final, ne-am săturat. Și am încercat să ne răzvrătim.

— Și ați eșuat.

— Da, am eșuat. Ne-au pus în lanțuri și ne-au aruncat în închisoare, apoi au decis să ne omoare rând pe rând pentru că ne-am răsculat.

— Evident că nu au reușit.

Riden scutură din cap.

— Nu, dar aproape au făcut-o. Tata a vrut să înceapă cu mine. Eram... o dezamăgire pentru el. Nu crescusem cum voia el. Nu arătam suficient de mult ca el. Nu vorbeam, umblam, beam ca el. Cred că tata a pus-o pe seama faptului că noi doi nu avem aceeași mamă, dar, indiferent care e motivul, Draxen mereu i-a semănat mai mult. Tu ai frați sau surori, Alosa?

— Îmi imaginez că sunt aproape o sută. Tata are un apetit... sănătos. Dar sunt singura pe care a recunoscut-o. Dacă mai sunt și alții, nu știu de ei.

— Înțeleg. Eu am fost crescut cu Draxen. Făceam totul împreună. Ne jucam și ne luptam. Obişnuia să aibă grijă de mine, fiindcă era mai mare. Când tata țipa la mine, Draxen îmi lua apărarea. Mă proteja când eram mai mici, când el era mai dezvoltat decât mine. După ce am crescut, am putut să am și eu grijă de el.

În mod normal, aici aş arunca o replică sarcastică. Povestea lui Riden e cam siropoasă, dar, nu știu de ce, simt că trebuie să stau liniștită. Și să ascult.

— Avem o legătură puternică. Asta contează cel

mai mult pentru mine. Și nu aș face nimic pentru a o rupe pentru că întreaga mea viață a fost construită în jurul ei. Așa că, fără ea, nu știu unde m-aș duce. În niciun caz, pe drumul cel bun.

Mă întreb cum ar fi să ai așa ceva. Pe cineva în care să te încrezi și să-l poți numi prieten din copilărie. Am multe fete capabile la bordul navei mele în care am încredere și pe care le pot numi prietene, dar pe toate le-am găsit recent. În ultimii cinci ani. Nu am avut pe nimeni din copilărie.

În afară de tata, desigur.

— Tatăl meu era pe cale să mă omoare pentru ceea ce bănuia el că a fost ultima dezamăgire, dar Draxen era și el acolo. Scăpase de oamenii care-l țineau captiv și a venit să mă salveze. Din nou. Asta mi-a salvat viața. Când a contat cel mai mult, Draxen m-a ales pe mine în detrimentul tatălui nostru. Îi datorez viața și îi sunt loial. Țin la el mai mult decât la oricine și nu aș face nimic ca să-l rănesc sau să-l trădez. Draxen l-a provocat apoi la duel pe tatăl nostru, dar tata era un spadasin excelent, chiar așa, bețiv și leneș. L-a dezarmat pe Draxen și voia să-l omoare. Însă eu am ridicat sabia căzută a fratelui meu și l-am omorât.

— Și ce s-a întâmplat după? întreb eu.

— Eu și Draxen ne-am simțit ciudat după ce l-am omorât pe tatăl nostru. Ne simțeam mai liberi fără el, mai puternici. Ne-am luptat și am scăpat din închisoare. I-am eliberat pe toți. Și am cucerit corabia.

— Pur și simplu?

— Ei bine, am omis partea cu luptele, dar sunt sigur că știi cum arată și cum sună o bătălie.

Și cum miroase și ce gust are.

— Acum spune-mi despre cicatricile tale, zice Riden.

Promisiunea-i promisiune. Așa că-i spun, dar nu vreau să mă compăttimească. Îi spun deci totul pe un ton neutru. Fără sentimentalisme. Fără remușcări. Îi

povestesc despre testele mele de anduranță. Despre antrenamentele mele dure. Despre încercările dureroase la care am fost supusă de tatăl meu. Nu intru prea mult în detaliu. Îi ofer doar o viziune generală a vieții alături de tatăl meu, ca să fie satisfăcut că mi-am ținut promisiunea.

La sfârșit, Riden întreabă:

— Și toți oamenii tatălui tău sunt antrenați la fel?

— Ei bine, eu sunt singura pe care a antrenat-o personal, dar...

Mă opresc brusc.

— Ce?

— De ce vrei să știi despre antrenamentele lor? Mă interoghezi cumva?

Sar din pat și-l arunc pe Riden de pe mine în timp ce o fac.

— Nu-mi vine să cred. Ce naiba e asta, Riden? Ești bun cu mine și apoi te aștepti să mă deschid în fața ta, despre asta e vorba, nu?

Riden ridică din umeri.

— Ești femeie și pe deasupra ești și fiica regelui pirat. Ceva îmi spune că nu ai ceda sub tortură. Trebuia să te abordăm în alt mod.

— La naiba cu tine! Și cu echipajul tău blestemat. A fost ceva din toate astea real?

Riden se ridică și mă privește cu seriozitate.

— Ce să fie real?

— Povestea ta. Asta, zic și gesticulez spre cameră. Toate gesturile frumoase. Au fost ca să mă facă să vorbesc?

Se ridică și-mi pune mâinile pe umeri.

— Aproape totul este adevărat, Alosa, deși nu ar trebui să fie.

Îl împing, iar rănilor de ieri mă fac să scâncesc de durere.

— Ce naiba înseamnă asta? Joci un rol. Secundul ros de îndoieli. Ești un mincinos.

— Și tu la fel. De ce nu vrei să-mi spui ce cauți de fapt pe corabie?

— Nu caut nimic! urlu eu. Dă-mi drumul! Vreau să plec!

E greu să mențin aparențele când sunt atât de furioasă, dar n-am de ales.

— Nu pot face asta decât dacă-mi spui unde e ascunzătoarea tatălui tău. Atunci o să te ducem direct la el.

Îmi simt tot corpul încordat. O să explodez dacă nu lovesc ceva.

— Ah, spune Riden. Am învățat expresia asta. O să te las singură o vreme.

Pleacă exact înainte ca piciorul meu să lovească ușa.

...

Încerc să-mi spun că nu contează. Ce-mi pasă mie dacă Riden a încercat de la bun început să extragă informații? Deja știam că vrea să facă asta. Doar că nu m-am așteptat să folosească abordarea sentimentală.

Nimic nu s-a schimbat. Încă încerc să găsesc harta. Și pot continua să o caut atâta vreme cât păstrez secret locul ascunzătorii tatălui meu. Și ce dacă Riden face pe deșteptul din când în când? Nu mă poate răni.

Stau pe marginea patului lui Riden și aștept să treacă ziua, când se deschide ușa. Cer prea mult dacă vreau să nu fie Riden?

Mă ia de braț.

— Căpitanul dorește să te vadă.

Încerc să-i trag una în stomac, dar se așteaptă la asta. Îmi prinde pumnul.

— Hai, Alosa! Să vedem ce vrea.

— Nu vreau să văd ce vrea. De fiecare dată când îl văd pe Draxen, ceva cumplit se întâmplă. Vreau să fiu lăsată în pace. Nu mai vreau să am de-a face cu tine și cu nimeni de pe corabia asta.

— Hai!

Mă trage spre ușă.

— Nu se va întâmpla nimic cumplit.

Mă uit la el sugestiv.

— *Probabil* că nu se va întâmpla nimic cumplit.
Doar dă-i lui Draxen ce vrea.

— Ce zici, să-i dau lui Draxen ceea ce merită?

Râde în timp ce mă trage după el tot restul drumului. Pe scări. În cabina lui Draxen.

— Ah, bine ai venit! spune Draxen.

Alături de el mai sunt doi oameni: Kearan și Ulgin.
Aproape că mă trece un fior.

— Cred că prințesa ar trebui să fie în lanțuri când nu e închisă. Îi face semn lui Ulgin, care scoate o pereche de cătușe de la curea.

— Căpitane, încă e slăbită de ieri, spune Riden, făcând semn spre încheieturile mele. Nu cred că e necesar.

— Dacă spui tu, Riden. Alosa, ia un loc!

— Mai bine stau în picioare.

— Nu era o rugămintă.

Riden mă duce în fața unui scaun, își pune mâinile pe umerii mei și mă obligă să stau jos. În cele din urmă mă așez. Dacă nu-mi place ce urmează, pot oricând să mă ridic.

— Am primit vești de la tatăl tău ieri.

— Cum așa? Mi s-a spus că nimeni nu ne știe locația.

— Am folosit păsări yano.

Răspunsul mă ia prin surprindere. Păsările yano sunt folosite pentru a trimite mesaje pe mare. Sunt foarte rapide și navigatoare excelente. De asemenea, sunt ideale pentru mesajele secrete, pentru că păsările nu scot niciun sunet. Însă sunt foarte rare. Până și tata are doar cinci.

— Cum ai făcut rost de una? întreb eu.

— Echipajul meu e format din oameni care se pricep de minune să obțină lucruri. Ar trebui să-ți faci griji pentru ce se va întâmpla în următoarele cinci minute. Vreau să știu unde e fortăreața tatălui

tău.

— Nu ți-a spus în scrisoare? Ce șocant!

Draxen îmi aruncă o privire amenințătoare la auzul tonului meu.

— Și ce a spus mai exact? întreb eu.

— E dispus să negocieze răscumpărarea. Trebuie doar să precizez o sumă și o locație.

— Precizează atunci.

Draxen îmi arată zâmbetul lui malefic, scoțând la iveală dintele de aur. E un rânjet calculat și malițios care-i reflectă privirea rece. E atât de diferit de felul în care zâmbește Riden când crede că mă are la mână cu ceva. Zâmbetul lui Riden e victorios, pe alocuri arrogant, dar cumva inofensiv. Pe când al lui Draxen... zâmbetul lui Draxen e înțesat cu otravă.

— Vezi tu, spune Draxen, am așa un sentiment că voi merge acolo și voi fi înconjurat de zece corăbii inamice. Cred că ar fi mult mai bine să-l luăm pe nepregătite și să negociem atunci, nu crezi?

— Promisiunea tatălui meu de a face un schimb pașnic nu vă e de ajuns?

— Riden m-a informat că tatăl tău ține mult la tine. Se pare că atunci când vine vorba de tine, nu ne putem baza pe promisiuni. Avem nevoie de ceva mai tangibil. Ți-am spus ce se va întâmpla dacă vei continua să-i rezști lui Riden. Nu mai am răbdare. Am nevoie de locația tatălui tău acum.

— Nu ți-o dau.

Draxen strânge din dinți și-și întoarce brusc capul într-o parte.

— Aveam de gând să te dau pe mâna lui Ulgin dacă nu cooperai, dar acum observ că-mi doresc prea mult să conduc eu interogatoriul.

Nu o să-mi placă nimic din ce va urma.

Draxen vine în spatele meu, mă apucă de păr și-mi dă capul pe spate. Mă schimonosesc de durere. Îmi trage un pumn dintr-o parte.

— Unde e fortăreața lui Kalligan, fetiță?

Nu răspund. Mă lovește din nou.

— Draxen!

E Riden.

— Ce?

— Nu-mi place abordarea asta.

— Atunci pleacă. Trebuie s-o fac și știi asta.

Primesc un alt pumn. Nasul începe să-mi sângereze.

Nu poți riposta! îmi spun. Îl poți omorî personal pe Draxen după ce se termină misiunea, dar acum nu poți riposta. Vocea tatălui meu îmi răsună în minte.

— Draxen, te rog! încearcă din nou Riden.

— Ți-am spus să pleci, Riden.

Draxen mă lovește cu cealaltă mână. Lovitura e mult mai puternică. Cred că este mâna la care poartă un inel, cel cu sigiliul liniei Allemos. Îmi taie obrazul.

— Frate! încearcă iarăși Riden.

De data asta mai hotărât. E prima dată când îl văd că ia atitudine.

Ochii lui Draxen sunt însuflețiți de setea de sânge, dar se oprește când aude cuvântul frate. Oftează ca și cum ar vrea să se liniștească.

— Bine, Riden. Dacă insiști. Ești pregătită să vorbești, prințesă?

Nu spun nimic.

— Ce crezi, Riden? întreabă Draxen și nu-mi place tonul lui. Regelui pirat nu-i trebuie o fică cu păr, nu?

Aud un cuțit scos din teacă.

Riden nu protestează. De ce ar face-o? Nu doare să ți se taie părul, dar el pare că nu înțelege cât de important e părul pentru o femeie.

Iar eu nu-mi doresc să-l pierd pe al meu.

— Stai!

Când vorbesc scui picături de sânge. Sângele din nas s-a scurs la gură.

Kearan își înclină capul într-o parte și vorbește pentru prima dată.

— Aici trage linia? La părul ei?

— Dacă vrei să interoghezi o femeie, trebuie să gândești ca o femeie, spune Draxen.

— Un lucru ciudat de ușor pentru tine, se pare, spun eu.

Ignorând protestele de mai devreme ale lui Riden, Draxen mă lovește din nou. Dar nu-mi pasă. Asta a meritat. Ceilalți piraiți au bunul-simț să nu râdă.

— Locația, Alosa, îmi ordonă Draxen.

— Piscul Lycon. Știi unde e? întreb eu.

— Da.

Kearan e cel care răspunde. Normal. Enwen mi-a spus despre el că a fost odată călător și aventurier.

— Fortăreața e la două săptămâni de mers spre nord-est de pisc.

— E posibil? întreabă Draxen. Mai e ceva pe acolo?

— Mai pot fi câteva insulițe prin zonă.

Draxen îmi dă drumul și se postează în fața mea.

— Dacă minți, o să-ți iau și părul, și o mână.

— Crezi că o să reușiți să vă strecurați în fortăreața tatălui meu? Odată ajunși acolo, vă va spânzura pe toți.

— Mai vedem până atunci. Riden, du prizoniera înapoi în camera ei! Adu-mi o hartă! Kearan, ne vedem la cârmă să stabilim ruta.

Nu-mi vede zâmbetul ascuns în prosop. Nu zâmbesc doar pentru că i-am distrus toate hărțile, ci și pentru că nu am dezvăluit locația fortăreței. Nu, locația pe care le-am dat-o e cea pe care eu și tata am discutat-o înainte să începem misiunea. Tatăl meu și oamenii lui mă vor aștepta acolo pentru a aduce harta. Știam că Draxen va încerca să afle unde se află fortăreața. Aveam deja un loc în minte dacă situația degenera.

Singura problemă e că acum am termen pentru a găsi harta. Trebuie să o găsesc înainte să ajungem la tatăl meu, altfel *nu* va fi mulțumit.

Iar asta duce de obicei la lucruri teribile.

Capitolul 11

ÎN ZIUA ACEEA, RIDEN MĂ LASĂ singură destul de mult. Deși obrazul nu mă mai doare (întotdeauna m-am vindecat repede), stomacul îmi cere cu disperare mâncare. Nu am mai mâncat de o zi și jumătate.

Încerc să-mi imaginez că sunt acasă, în fortăreață, la unul dintre ospetele tatălui meu. De obicei are tot felul de cărnuri, porc, vită, pasăre. Îmi lasă gura apă când mă gândesc la gustul legumelor înăbușite și al fructelor dulci. Al plăcintelor și vinului. Al pâinii și brânzei. Dacă nu-mi dau azi de mâncare, o să trebuiască să risc și să mă furișez la bucătărie în noaptea asta.

Dar nu trebuia să mă îngrijorez.

Simt ceva fierbinte și delicios de cealaltă parte a ușii.

Nici nu intră bine pe ușă, că-i smulg lui Riden bolurile din mână.

— Ai grijă, spune el, încă e fierbinte.

Nu-mi pasă. Îmi ard limba în timp ce iau înghițituri din supă. Nici n-o simt, căci mă arde pe gât până-n stomac. După ce termin primul bol, îl iau pe celălalt din mâna lui Riden și mă înfig în el.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama cât de mult ai stat nemâncată. Trebuia să spui ceva.

Nu mă uit la el în timp ce mănânc. Mi-am potolit foamea suficient cât să pot folosi lingura și să suflu în supă. Mușc cu poftă din legumele și cartofii din ea.

După ce am terminat și al doilea bol, îl arunc pe jos și mă duc în pat. Încă mă simt mai slăbită decât de obicei. Poate că e abia după-amiază, dar simt că aș putea dormi până mâine dimineață. Prea multe nopți cu prea puțin somn.

Am ochii închiși, dar îl aud pe Riden mișcându-se prin cameră.

— Ce faci?

— Încerc să fac niște ordine.

— Poți s-o faci mai încet? Vreau să dorm. Am avut niște zile proaste, după cum știi.

Pufnește, dar zarva curățeniei continuă.

— Bună decizia de a face curat, spun eu. O să trebuiască să fac ceva mâine.

Se aude o bufnitură zdravă, iar el aruncă ce a ținut în mână. Îmi deschid ochii și văd că Riden mă ia de subțiori.

— Ce naiba faci? mă răstesc eu. Nu poți să mă tot iei pe sus ca pe un copil și să mă pui unde ai tu chef!

— Dacă te încăpățânezi să te porți ca un copil, atunci așa te voi trata.

— În numele Maneriei, despre ce vorbești?

— Camera mea! zice și apoi pufnește. Uită-te la ea! E *mizerabilă*. Jumătate din lucrurile mele sunt distruse, mulțumită desenelor tale blestemate. Ar trebui să te arunc peste bord!

— M-ai încuiat în cameră! Ce credeai că o să se întâmple? Ar trebui să te arunci singur la cât ești de idiot. Dacă voiai să mă pedepsești, trebuia să-l lași pe căpitan să-și continue interogatoriul în loc să-l rogi să se oprească!

— Te plângi pentru că te-am ajutat?

— Aveam totul sub control.

— Ieri făceai scandal că nu ți-am ținut partea. Nu le poți avea pe toate! Alege!

— Ce-ți pasă ce vreau eu? De ce nu ai sânge-n boașe să faci ce vrei tu?

Riden oftează și își ridică privirea.

— Oprește-te!

— Din ce?

— Ești femeie. Comportă-te ca una. Nu ar trebui să vorbești așa urât...

— Vorbesc cum vreau eu! Nu sunt o domnișoară, sunt un pirat!

— Ei bine, nu ar trebui să fii!

— De ce? Chiar mă pricep.

— Pentru că piratii nu ar trebui să arate ca tine și să vorbească ca tine și să facă ce faci tu. Ești un

paradox și asta mă dă peste cap.

— Și de ce e vina mea? Sunt sigură că erai dat peste cap înainte să mă întâlnești.

Îl simt răsuflarea pe față. Stă atât de aproape de mine și e atât de furios, că-mi vine să râd.

— Nu, nu eram, insistă el.

Și apoi mă sărută.

Ce nai... nu mă așteptam să facă asta. Voiam să-l enervez. Să-l scot din sărite. Să-mi bat joc de el pentru că e de partea inamicului. Nu mă așteptam să se înmoaie.

Și totuși, nu pot spune că s-a înmuiat cu adevărat.

Este nervozitate pură exprimată fizic. Interesant.

Am sărutat mulți bărbați, pirați și băieți de uscat. De regulă, asta se întâmplă înainte să le fur ceva. Sau pentru că sunt plictisită.

În momentul de față, nu cred că am vreo scuză. De fapt, chiar cred că am destule motive să nu-l sărut. Doar că nu prea pot să mă gândesc la ele în clipa asta.

Poate pentru că buzele lui Riden sunt mult mai delicioase decât îmi închipuiam. Sau pentru că mâinile lui, care-mi țin obrazii, mă fac să tremur. Poate că-i fiorul pe care-l simt fiindcă fac ceva ce nu i-ar conveni tatei. Nu că tatăl meu ar fi genul excesiv de protector. Nu-i pasă de aventurile mele. Însă sigur ar fi supărat dacă ar ști că mă sărut cu inamicul, mai ales când nu am nimic de câștigat din asta. Nu, stai, nu e adevărat! Sigur mă va avantaja să-l am pe secund la degetul meu mic.

Când buzele lui Riden alunecă pe gâtul meu, uit cu totul de tata, înfiorată și, totodată, înflăcărată. Gura lui ajunge la baza gâtului și gem ușor.

Mă sărută iar pe buze, de data asta cu mai multă intensitate. Locul în care mi-am ars limba mai devreme mă gădilă când îl atinge cu a lui. Îi rup elasticul care-i ține părul strâns și-mi trec degetele în părul lui.

Momentul e perfect.

Dar un gând mă lovește ca un ciocan: *Nu ar trebui*

să fie perfect. De fapt, chiar nu este. Au trecut prea multe zile fără un somn bun și mâncare. Asta mă face să mă comport ca o femeiușcă de tavernă. Nu pot să fac asta. Am de furat o hartă.

Îl îndepărtez pe Riden cu mare efort, și nu mă refer la genul de efort fizic.

Gâfâie din greu. Sunt sigură că și eu fac la fel.

— E destul! spun eu.

— Sângerezi din nou, spune Riden și-mi atinge obrazul.

Nu am simțit când mi s-a deschis rana.

— E probabil vina ta.

— Așa cum crezi că e mai mereu.

— Bineînțeles.

Zâmbește și se apleacă din nou spre mine și sunt foarte tentată să-l las. Nu ar fi atât de greu dacă nu s-ar pricepe de minune la asta. În schimb, spun:

— Am zis că-i destul.

Se depărtează repede, de parcă nu are încredere în el să rămână prea aproape de mine.

— Am lucruri importante de făcut, spune el, întorcându-se.

— Sunt sigură.

...

Mi-aș dori să nu trebuiască să aștept până la căderea nopții pentru a continua să investighez corabia. Până atunci, nu-mi rămâne decât să reflectez. Iar asta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Mai bine aș lovi ceva.

Enwen vine mai târziu să-mi aducă următoarea masă. Zâmbesc după ce pleacă. Riden e un laș. Nu vrea să mă vadă în momentul ăsta. Poate că sărutul acela a fost o idee bună. Cu siguranță va merita să-l văd frământându-se mai târziu.

Trag repede un pui de somn ca să fiu gata la noapte. Eram tentată să mă culc din nou după ce m-am trezit, dar nu am timp de pierdut acum că Draxen

și echipajul său se îndreaptă spre tatăl meu.

E târziu când Riden intră în cameră și e surprins să mă vadă trează.

— O, am crezut că ai adormit!

— Vrei să spui că asta sperai, spun eu zâmbind.

— Și să ratez comentariul drăcos pe care mi l-ai pregătit? În niciun caz.

— Nu am niciun comentariu drăcos pregătit.

— Ce păcat! Speram să se repete ce s-a întâmplat după ultimul.

— Sunt sigură. Din nefericire pentru tine, sunt puțin obosită.

— Atunci de ce nu te-ai culcat?

— Acum voiam să fac asta.

— Pare mai mult că mă așteptai pe mine.

Ce să spun! Poate că ar trebui să-i dau una și să-l scot din schemă în noaptea asta, dar nu pot să fac asta. Și-ar aminti dimineața. Nu aș avea justificare dacă i-aș da una, dar aș rămâne pe corabie. Nu pot să plec până nu am harta asta blestemată!

— Culcă-te, Riden. Uite!

Mă ridic din pat și mă așez pe scaun.

— O să dormi pe scaun?

— Da.

— De ce?

— Pentru că așa vreau, da? Ce mă tot întrebi?

— Sunt anchetatorul tău, ai uitat?

— Acum ești în afara programului, așa că la somn cu tine.

— De ce vrei atât de mult să mă culc? Speri să te strecoți în pat după ce adorm?

— De fapt, vreau liniștea care vină după.

Riden se uită prin cameră.

— Știi, chiar îmi e greu să adorm știind cât de mizerabilă e camera mea. Poate că o să stau trează până adormi tu.

Nu am timp pentru așa ceva. Și nu pot risca să mă prefac că dorm până se culcă el. Poate chiar adorm și astfel voi irosi noaptea asta.

Sunt nervoasă. Și poate dacă nu aș fi fost atât de nervoasă nu aș fi apelat atât de repede la soluția asta, dar mi-am pierdut răbdarea după ce am stat degeaba toată ziua. Am fost bătută măr. Încă sunt nervoasă de la lipsa de somn și, ca să fiu sinceră, încă mi-e foame.

Așa că încep să cânt. Un cântec intens și mângâietor. Îmi simt tot corpul vibrând în timp ce melodia pornește din mine și plutește în aer. Simt fiecare colțișor din cameră. Modul cum notele ricoșează în lemn, se afundă în păaturi și intră în urechile lui Riden.

Se apropie de mine, încercând să audă cântecul mai bine. Îi fac pe plac, pășind spre el. Îl iau de mână și-l conduc spre pat. Mă urmează vrăjit. Știu ce vrea Riden de la viață. Iubire și acceptare. Le împletesc în melodie și-i ordon să doarmă și să uite că m-a auzit vreodată cântând.

Nu are încotro decât să se supună.

Capitolul 12

SIMT CHEMAREA OCEANULUI. Mereu am senzația asta după ce cânt. Mă doare în piept. Mă arde o dorință care poate fi potolită și alinată doar în apă. Nu am nevoie de forța oceanului ca să trăiesc, ci doar cât să-mi adun puterea de a cânta din nou, să-mi recapăt puterea pe care încerc să o țin ascunsă. Însă recăpătarea puterilor are consecințe. Partea din mine pe care o țin ascunsă încearcă să pună stăpânire și nu pot risca asta decât după ce mi-am îndeplinit misiunea.

Sunt predominant ființă umană, însă, când îmi permit să-mi folosesc puterile primite de la mama mea, devin altceva. Și, de fiecare dată când trebuie să-mi înăbuș acea parte, simt cum mi se frânge inima, puțin câte puțin.

Mă strecor înapoi în camera lui Riden înainte să răsară soarele. Trebuie să-i pun cheia înapoi în buzunar.

Însă Riden mormăie și se ridică din pat. Mă duc repede pe scaunul de la birou.

— Ce s-a întâmplat? spune el, punându-și mâna la cap.

— Te doare capul? îl întreb. Gemeai ceva de speriat în somn.

— Nu, nu mă doare. Mă simt...

Am cântat multor bărbați în trecut. Cei cărora le-am permis să-și păstreze memoria au încercat să-mi explice ce au simțit. Am înțeles că e euforic. Plăcere și fericire în același timp. Când îi fac să adoarmă, mă visează toată noaptea. Când eram mică nu erau mulți bărbați care mă lăsau să-mi exersez cântecele pe ei, dar tot exersam. Mama oricum nu era prin preajmă ca să mă învețe. Tata a reușit într-un final să-mi țină talentele secrete, cunoscute doar de un grup select. Nu a vrut ca rivalii lui să știe cât de puternică sunt de fapt. Tehnicile de luptă pe care le-am învățat de la el mă fac suficient de periculoasă. Iar faptul că sunt pe jumătate sirenă, ei bine, asta mă face mortală.

— Ce simți? întreb eu.

— Nimic, spune el repede.

Cade pe gânduri, căutând prin vise și amintiri. Atunci când se trezesc, victimele sunt de obicei dezorientate.

Deși e amuzant să-l văd așa confuz, trebuie să-i strecor cheia în buzunar înainte să observe că a dispărut.

— Ai dormit bine? întreb eu. Ai visat frumos?

Știu că pe mine m-a visat, dar asta nu înseamnă că știu ce făceam în visul lui.

Bineînțeles, nu mă aștept ca Riden să fie sincer.

Rămâne pierdut pentru încă un moment. Apoi pare că-și revine.

— Da. Ce s-a întâmplat ieri? Nu pot să...

Mă uit la el cu duritate.

— Ai băut?

Se dă jos și își pune tălpile goale pe podea.

— Nu beau atât de des. Niciodată suficient cât să mă îmbăt. Și în niciun caz când te supraveghez.

— Și nu-ți aduci aminte de noaptea pe care am petrecut-o împreună?

Gândesc cu viteza luminii. Trebuie să scap de cheie. Trebuie să găsesc o scuză să mă apropii de el.

— Împreună?

Riden arată nespus de confuz. Mă apropii, mă așez la el în poală și mă fac comodă în timp ce-mi încolăcesc brațele în jurul gâtului său. Riden înlemnește.

— Chiar nu-ți aduci aminte? îi șoptesc seducător la ureche.

Am mâinile pe umerii lui. Îmi mut una pe piept. E tare ca piatra, dar pielea lui e catifelată și caldă. Când ajung la talie, îi pun cheia în buzunarul de la pantaloni.

E ca un furt, doar că invers.

Riden expiră și-și pune mâinile pe talia mea.

— De ce nu-mi aduci tu aminte?

Îl mângâi pe brațe până când pot să-mi împletesc degetele cu ale lui.

— Am început așa.

— Aham.

— Apoi așa.

Îmi lipesc buzele de ale lui și-l sărut ușor. Îmi răspunde la sărut.

— Apoi ce s-a întâmplat? îmi șoptește când închei sărutul și-i ating urechea cu buzele.

— Apoi... fac o pauză și mă îndepărtez de el. Mi-ai promis că mă ajuți să scap de pe corabie.

El mă apropie din nou de el ca și cum ar vrea să mă întindă pe pat. Apoi îmi dă drumul. Cad pe cearșafuri cu un *buf* ușor.

— Cred că mi-aș fi amintit asta, spune el, așezându-mi și picioarele pe pat.

— Nu-ți face griji! zic eu. Sunt sigură că-ți vei aminti totul curând.

— Până atunci, Draxen are nevoie de mine.

Se duce la dulap și caută prin munții de haine pe care le-am lăsat pe podea, mormăind nemulțumit.

După ce găsește ce căuta, o pereche de pantaloni, și-i dă jos pe cei pe care-i poartă și se uită la mine să vadă cum reacționez.

— Oprește-te! spun eu, întorcându-mă repede.

Râde ușor.

Ar fi trebuit să fiu calmă, nu să mă întorc. Dacă aș fi ridicat din umeri nepăsătoare, atunci Riden nu ar fi fost atât de amuzat. Sunt sigură că s-ar fi schimbat altundeva, dar totul s-a întâmplat atât de repede că am fost luată pe nepregătite. Nu mai e nimic de făcut acum.

— Cum te aștepti să pot să mă schimb, spune el, dacă ești închisă în camera mea?

— Îmbracă-te în camera lui Draxen! izbucnesc eu.

— Nu ar mai fi distractiv.

Expir furioasă în timp ce-l aștept să termine. Ascult freamătul materialului, clinchetul curelei, trosnetul unei noi perechi de cizme pe podea și aștept să se oprească.

Sunt atât de atentă că nici nu observ că cizmele se mișcă spre mine până în momentul în care simt o mână în partea de jos a spatelui.

Îmi șoptește la ureche.

— Poți să te uiți, Alosa.

Mă mângâie cu buzele pe o parte a feței înainte de a pleca.

Nu-mi dau seama cât de încordată sunt decât după ce-mi simt corpul relaxându-se.

...

Mă aștept să mă plictisesc de moarte în următoarele zile, dar nu se întâmplă asta. Riden vine des în cameră să vadă ce fac. Vorbim până când încearcă să

transforme conversația în interogatoriu. Vrea să știe lucruri precum planul fortăreței tatălui meu, cât de des primea nave cu mărfuri, câți paznici păzesc fortăreața și tot așa. Nu-i zic nimic. Mai bine mor decât să-i spun lucrurile astea. De fapt, *ei ar muri*, deoarece eu nu i-aș lăsa să mă omoare.

Am observat că Riden mă ține la distanță. Totuși, nu se poate abține când îl provoc în timpul discuțiilor. E amuzant să-l văd cum se chinuie, încercând să găsească o cale de mijloc. E mult mai distractiv să mă joc cu Riden, decât să răscolesc corabia. Cu fiecare noapte care trece fără să găsesc harta, devin tot mai agitată. Verific frecvent ruta corabiei, încercând să-mi dau seama cât timp mai avem până când trebuie să i-o dau tatălui meu. Trecem de Piscul Lycon și o luăm spre nord-est.

Nu mai avem mult.

...

Mă trezesc devreme, deși m-am dus la culcare târziu. Sunt prea preocupată să mai dorm, așa că mă holbez la tavan, pierdută-n gânduri. Revăd fiecare loc în care am căutat și mă gândesc dacă am ratat ceva. Cele două săptămâni aproape s-au scurs. Suntem foarte aproape de destinație.

— Te-ai trezit devreme, spune Riden de lângă mine.

— Nu am putut dormi, răspund eu.

— Te preocupă ceva?

— De fapt sforăiturile tale m-au ținut trează.

Zâmbește.

— Eu nu sforăi.

— Urechile mele spun altceva.

Se întoarce pe spate și ne uităm amândoi la tavan.

— Spune-mi ce te preocupă.

— În afară de faptul că sunt ținută prizonieră de pirăți inamici?

— Da, spune el simplu, în afară de asta.

Păi, evident că nu-i pot spune că Draxen sau tatăl lui a ascuns o hartă pe corabie și eu nu o găsesc. În schimb, îl întreb:

— Care a fost cel mai nebunesc lucru pe care l-ai făcut ca să-ți impresionezi tatăl?

Tace.

— Nu poți vorbi despre el? întreb eu.

Dă din cap.

— Nu, nu e vorba de asta. Încerc să nu mă gândesc la el pentru că l-am urât foarte mult.

— Înțeleg.

Aștept să văd dacă-mi va răspunde la întrebare. Oftează.

— E greu. Am făcut multe lucruri nebunești.

— Spune-mi unul dintre ele.

— Bine, spune el gânditor. Odată, când navigam în larg, am prădat o corabie și după aceea am ars-o din temelii. Tata a scăpat un cufăr cu nestemate în ocean în timp ce încerca să-l ducă pe corabie. M-am aruncat în apă după el.

— Cred că ar trebui să definim înțelesul cuvântului *nebunesc*.

— Apa era plină de țipari acula care devorau marinarii ce supraviețuiseră atacului.

Îmi întorc capul spre el.

— Acesta *chiar a fost* un lucru nebunesc.

Țiparii acula sunt mai feroce decât rechinii. Sunt mai rapizi și mult mai atrași de sângele uman. Unele specimene sunt mai mari și au mai mulți colți. De obicei, stau pe fundul oceanului, dar dacă simt agitație la suprafață, vin să investigheze.

— Ai reușit să ieși cufărul? întreb eu.

— Nu. M-a atacat un țipar. Draxen a văzut și mi-a aruncat o frânghie. M-a tras din apă exact la timp.

— Și ce a făcut tatăl tău?

— A încercat să mă arunce din nou în apă să recuperez cufărul, dar Draxen a reușit să-l convingă să renunțe.

— Pare că dacă nu l-ai fi ucis tu, ar fi făcut-o

altcineva în cele din urmă. Pare un om îngrozitor.

— Era.

Riden se întoarce și se uită la mine.

— Presupun că întrebarea asta nu a fost fără motiv. Faci ceva nebunesc ca să-ți impresionezi tatăl?

— Fac lucruri nebunești doar din amuzament.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Crezi că ți-ai cunoscut bine tatăl?

Ridică din umeri.

— Destul de bine. De ce?

Trebuie să am grijă. Conversația trebuie să pară inofensivă. Trebuie să creadă că se învârte în jurul meu.

— Tata are încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva și totuși simt că are secrete față de mine.

— Oricine are secrete. Am fi prea expuși dacă nu am putea să păstrăm niște lucruri numai pentru noi.

— Care sunt...

Nu, nu-l pot întreba pe Riden care sunt secretele lui. Trebuie să mă concentrez pe mine.

— Dar asta e altceva. Îți puteai da seama când tatăl tău îți ascundea ceva?

— Da, de cele mai multe ori.

— Tata avea o ascunzătoare pe corabie, o scândură falsă în camera lui. Acolo își ținea lucrurile importante. Când simțeam că nu-mi spune adevărul, îi găseam planurile și secretele acolo.

Am inventat asta pe moment. Sper că Riden nu-și dă seama.

De fapt, tata are o cameră secretă în fortăreață, în care doar el intră. Ascunzătoarea lui privată. Am fost tentată de multe ori să mă furișez acolo. O dată chiar am încercat. Când tata m-a prins încercând să sparg încuietoarea, mi-a spus că dacă eram atât de interesată de uși încuiate, atunci mă va închide el însuși undeva.

Și asta a făcut. Într-o celulă din subteran. O lună.

— Dar într-o zi, continui eu, ascunzătoarea de sub

scândură era goală. Și nimic nu a mai fost păstrat acolo de atunci.

— Te-a prins.

— Sau m-a suspectat și a vrut să fie sigur.

Deși pare liniștit, relaxat, Riden cred că îmi soarbe fiecare cuvânt. Sigur speră că-i voi spune unul dintre secretele tatei. Însă nu asta e scopul conversației. Încerc să aflu secretele lordului Jeskor.

— Dar tatăl *tău*? întreb eu. Avea vreun loc în care își ținea secretele? Ai aflat vreodată ceva ce nu ar fi trebuit?

Știi unde și-a ascuns fragmentul din hartă?

— Sincer să fiu, nu prea mi-a păsat niciodată. Când eram mici, Draxen mereu încerca să mă convingă să-l ajut să caute compartimente secrete sub punte, dar nu am găsit nimic oricum.

Așa deci. Deja am căutat prin compartimentele alea.

Mărturisesc că-mi place să vorbesc cu Riden, dar chiar speram să aflu ceva folositor din discuția asta. Ceva care să mă ajute să aflu locația exactă a hărții.

Trebuia să mă gândesc mai bine.

— Oricum, dacă tatăl meu ar fi deținut ceva extrem de important, probabil că nu l-ar fi scăpat nicio clipă din ochi. Cel mai probabil l-ar fi ținut cu el mereu. Iar eu și Draxen nu am fi fost niciodată atât de fraieri încât să furăm ceva de la el.

Aha.

Capitolul 13

RIDEN PLEACĂ SĂ-MI ADUCĂ micul dejun. Între timp, mă gândesc la cât de proastă am fost.

Bineînțeles că ar purta ceva atât de valoros *cu el* tot timpul.

După ce Jeskor a murit, fii lui sigur l-au percheziționat. Probabil că au găsit harta. Draxen e unul dintre cei mai lacomi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Dacă nu știa încă de însemnătatea hărții, a făcut orice îi stătea în putere să afle. Și odată ce a aflat...

Draxen e dezgustător și abuziv și manipulator. E ultimul lucru pe care aș vrea să-l ating pe corabia asta.

Poate că de asta nu m-am gândit să văd dacă *are harta la el*. Bineînțeles că o are. Unde altundeva ai ține ceva ce nu vrei să găsească nimeni altcineva? Pariez că asta e adevăratul motiv pentru care Riden și Draxen s-au răzvrătit împotriva tatălui lor, au pus stăpânire pe corabie și au măcelărit echipajul inițial. Cum ar putea fi pentru altceva decât pentru harta care duce la cea mai mare comoară din istorie?

Și când mă gândesc că s-ar putea să fi fost aproape de ea de atâtea ori!

Dar ar putea fi oriunde. În buzunarele redingotei, în cămașă, în pantaloni. Poate băgată în lenjeria intimă. O, Doamne, sper că nu e acolo!

Din nefericire pentru mine, există o singură cale de a afla.

Nu-mi rămâne decât să-l seduc pe căpitan.

Urăsc gândul ăsta, dar cum altfel să-l prind singur? Aș putea aștepta până diseară după ce se culcă, dar nu vreau să irosesc ce a mai rămas din cântecul meu pentru a-l ține adormit. Draxen poate că doarme mai profund decât Riden, dar cum ar putea cineva să rămână adormit în timp ce e dezbrăcat?

Nu, trebuie să acționez acum. Imediat ce se întoarce Riden.

Nu pot risca să mă duc cu mâna goală la tata.
E timpul să folosesc din nou darurile mamei.

...

Riden se întoarce cu micul dejun: iar ouă. Mănânc repede, apoi îi spun:

— Vreau să merg pe punte azi.

— De ce? întrebă suspicios.

— Pentru că stau închisă aici de zici că sunt animalul de companie al unui copil și vreau afară.

— Dacă te duci pe punte, căpitanul o să te pună la muncă.

— Bine.

Riden scapă farfuria goală din mână, dar o prinde înainte să se lovească de podea.

— Ce-ai spus?

— Am spus bine. Ți s-au înfundat urechile?

— Am crezut că nu vrei să faci nimic care ți-ar putea murdări hainele.

— Am învățat de când eram copil că pirateria înseamnă să te și murdărești din când în când. Trebuie doar să fii suficient de bogat să-ți permiți băi regulate și câteva schimburi de haine. Apropo de asta, aș dori să mi se aducă un schimb de haine curate.

— Dar o să te murdărești.

— Știu, dar deja am stat prea multe zile în hainele astea.

Enwen îmi aduce haine de când am fost mutată în camera lui Riden. E foarte frumos din partea lui, dar nu am timp să aștept până decide să-mi aducă altele. Trebuie să fiu curată și reîmprospătată când îl seduc pe Draxen.

— Bine, mă duc să iau niște haine, spune Riden.

— Nu, vreau să-mi aduci toate lucrurile.

Pufnește.

— În niciun caz. Cine știe ce mai ascunzi pe acolo? O să primești o singură ținută, nimic mai mult.

Nici Enwen nu a fost de acord cu asta, dar merita să încerc.

— Bine, spun eu, adu-mi-o pe cea verde.

— Cea verde?

— Da, o să știi când o să o vezi. Și vreau și o bluză curată și colanți.

— Altceva? Lenjerie intimă, poate?

— În visele tale.

Râde.

— Nu prea poți să mă oprești, nu?

Pleacă mult prea repede ca să cred că doar îmi face o favoare. Prea entuziasmat băiatul ăsta. Poate că nu a vrut să-mi asculte comentariile. Sau e plăcerea de a-mi umbla prin lenjerie.

— Ce e asta? se răstește Riden la mine după ceva vreme.

Nici nu se obosește să închidă ușa după el când intră.

— Hainele mele, răspund eu. Serios Riden, nu știi cum se spune la...

— Nu, spune el și-mi întrerupe remarca sarcastică. Astea nu sunt haine. Nu acoperă nici măcar un copil.

— Se întinde, aiuritule.

— Se întinde, auzi la ea! exclamă el. Nu. *Sub nicio formă* n-ai să porți așa ceva!

În schimb, îmi aruncă un ghem de material mov pe care îl ținea în cealaltă mână. E un corset, dar acesta acoperă bustul, nu se oprește sub el. Are atașată o pelerină și mâneci scurte detașabile.

— Cu ce te-a jignit topul meu verde? întreb eu.

— Nu ești proastă, Alosa. Crezi că vreunul din oameni va mai putea munci dacă te afișezi purtând asta?

Tocmai de asta l-am ales. Trebuie să-i atrag atenția lui Draxen. Până acum, m-a considerat doar un ghimpe în coastă. Astăzi se va schimba asta și trebuie să o fac fără să-mi consum ultimul cântec.

El e căpitanul, eu prizoniera lui, dar trebuie să mă considere ceva mai mult. Trebuie să mă vadă ca pe o femeie, iar în ținuta verde, nici nu va putea să facă *altceva*.

— Nu e problema mea, spun eu. Vreau topul verde.

— Ei bine, nu ți-l dau. Îl arunc peste bord.

— Haide, Riden! Nu e corect.

— Ești prizonier. Nimic nu ar trebui să fie corect pentru tine.

Fie, o să mă descurc cu corsetul mov, dar nu mă pot abține să nu-l tachinez puțin pe Riden.

— Ești sigur că nu e altceva la mijloc, Riden?

— Ce vrei să spui?

— Cred că te comporti ca un soț gelos.

— Un ce?

— Știi tu, bărbații de care femeile se leagă în lanțuri pe vecie.

— Da, știu ce e ăla un soț.

Își strânge pumnii și mă țintuiește cu privirea. E al naibii de chipeș când e supărat.

— Nu am de ce să fiu gelos.

— Deci vrei să spui că nu ți-ar păsa deloc dacă aș purta topul verde?

— Nici măcar un pic.

— Atunci nu văd de ce nu l-aș purta. Dă-mi-l!

Strânge din dinți.

— Nu.

Presupun că va trebui să mă bazez mai mult pe limbajul corpului, dar cred că pot reuși. Pe unii bărbați îi pot vrăji purtând și un sac de cartofi.

Draxen pare deștept. Suficient de deștept încât să-și dea seama dacă exagerez. Va trebui să am grijă cum procedez.

— Bine. Pleacă, vreau să mă schimb. Sau vei leșina la gândul că sunt dezbrăcată la tine în cameră?

Îl ațâț și știe asta. Mă mir că reușește să-mi mai arunce o privire dușmănoasă înainte să plece trântind ușa după el.

Îmi închei cu dexteritate corsetul și atașez

mânele. Se umflă la nivelul umerilor. Îmi pun și pelerina. Dacă voi face ceva stânjenitor, ar fi bine să am niște material după care să-mi ascund fața.

Riden mi-a adus până la urmă și lenjerie intimă. Încerc să nu mă gândesc că le-a atins în timp ce îmi îmbrac și restul de haine curate. E uimitor cum o ținută nouă îți poate schimba starea de spirit.

Mă simt ca o nouă femeie când ies din camera lui Riden: liniștită, ascultătoare, ușuratică. Genul de femeie de care presupun că e atras Draxen.

Să trecem la treabă.

Am petrecut atât de mult timp printre pirați că am deprins un mers țănoș, dar nu acesta e mersul meu natural. Sirenele sunt creaturi sublime și grațioase. Se bazează mai degrabă pe instinct, decât pe obiceiuri și deprinderi. Acum apelez la latura asta, cea pe care de obicei o ascund.

Cred că până la urmă nu am nevoie de topul verde.

Latura mea de sirenă simte exact ce vor bărbații, iar *eu* pot fi ce vor ei ca să obțin ce-mi doresc. Nu-și pot ascunde emoțiile de mine. Fiecare trăire îi învăluie ca un nor colorat.

Pașii îmi sunt ușori și angelici, mișcărilor, fragile și delicate. Fața nu-mi trădează inteligența și dorința arzătoare de a fura harta. Simt fiecare adiere a vântului care-mi mângâie pielea. Simt granulele de sare din aer. Simt fiecare fir de păr din cap și simt mișcărilor celor din jurul meu.

Singurul scop în viață al sirenelor este să-i farmece pe bărbați. Pot intra în pielea lor ușor, dar detest să o fac. Nu mă simt în largul meu.

Exist la întretăierea a două lumi, încercând cu disperare să aparțin doar uneia.

Trec prin camerele lui Riden și deja bărbații își întorc capetele după mine. Mă prefac că nu observ.

— Unde vrei să stau? îl întreb pe Riden.

Vocea mi s-a înmuiat și este melodioasă, dar nu vrăjesc pe nimeni cu ea. Nu pot să controlez mai mult de trei odată. Nu mi-ar prinde bine pe o corabie plină

de bărbați chiar dacă aș mai avea suficiente cântece în mine. Probabil nu ar fi trebuit să consum atât de multe pentru Riden, dar nu am putut rezista odată ce-am început.

Riden rămâne cu gura căscată după ce vorbesc. Se uită la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată. Într-un fel, nu m-a văzut. Înfațișarea mea nu s-a schimbat deloc, doar modul cum mă port. Cum vorbesc, cum mă mișc. Am intrat în pielea unei sirene și deși arăt la fel, bărbații simt ceva diferit și sunt deodată foarte atenți la mine.

— Ce se întâmplă? De ce s-a oprit toată lumea...

Draxen se uită în direcția mea. Pentru un moment, e la fel de vrăjit precum ceilalți. Îi întâlnesc privirea. Îi transmit intențiile mele în cel mai subtil mod. Își scutură capul de parcă ar vrea să iasă dintr-o transă.

— Înapoi la treabă sau vă biciuiesc pe toți! Riden, ce naiba face pe puntea mea?

Riden se scutură și el din stupoarea de moment.

— A ales să lucreze pe punte, nu mai vrea să lăncezească în camera mea. Cred că devine agitată, căpitane.

Draxen mă privește precaut. Îi arunc un zâmbet șarmant care-l face să înghită în sec înainte să vorbească:

— Lanțurile te-au făcut să te răzgândești, *prințesă*?

— Da, căpitane.

Nicio urmă de sarcasm. Doar sinceritate. Și inocență. Atitudine supusă. Încerc să nu mă strâmb când îmi vine în minte cuvântul. Oribil cuvânt mai e! Însă asta trebuie să fiu dacă vreau ca planul să funcționeze. Pentru tatăl meu, sunt dispusă să devin tot ceea ce urăsc.

Riden și Draxen se opresc de parcă ar aștepta să spun ceva. Ah, se așteaptă să continui cu obișnuita mea replică sarcastică. Să aștepte. Sirena Alosa este întruchiparea fanteziei masculine. Acum sunt concentrată pe Draxen, încercând să devin fantezia lui.

Riden se întoarce spre Draxen de parcă el ar putea avea un răspuns pentru comportamentul meu. Dacă nu aş fi fost atât de adâncită în rolul meu, aş râde.

Draxen mă vede ca pe o nouă persoană. Slăbiciunea mea îi dă putere. Sunt ceva ce poate fi dominat. Ce poate fi controlat. Lui Draxen îi place să corupă inocența. Dar eu sunt departe de a fi așa ceva. Am ucis prea mulți bărbați pentru a fi considerată vreodată inocentă, dar totul depinde de perspectivă.

Pe umerii căpitanului se odihnește un nor roșiatic pal. Se războiește cu oranjul indiferenței. Bun.

Iar Riden... mă întorc spre el pentru a-i citi dorințele. Nu e nici pe departe atât de captivat de acest nou personaj. Lui Riden îi plac provocările. Îi plac jocurile. Nu sunt la fel de fascinantă pentru el în starea asta. Interesant. Însă îmi va fi mai greu să-l înșel. Deocamdată, e înconjurat de albastru. Albastru înseamnă confuzie.

Mi-am petrecut ani întregi pentru a înțelege semnificația culorilor pe care le văd. A trebuit să-i întreb pe piraiți ce simțeau când mă transformam, ca să pot asocia cuvintele cu ceea ce vedeau. E dificil deoarece oamenii nu sunt prea dispuși să vorbească atunci când emoțiile pun stăpânire pe ei, dar am reușit să îmi fac o imagine de ansamblu.

Aștept în liniște. Întruchiparea răbdării și a toleranței.

Riden arată de parcă e gata să cadă: își lungește mult gâtul, încercând să descifreze creatura din fața lui.

Însă Draxen e căpitanul. Trebuie să fie un exemplu pentru ceilalți, trebuie să-și revină cât mai repede. Omul are o reputație de menținut, mai ales fiind căpitanul nou și tânăr. La Draxen e cu siguranță cel mai greu de ajuns.

Dacă eram singuri, probabil că sărea pe mine în cinci minute. Mi se pare incredibil ce pot face oamenii în secret, când nu-i vede nimeni. Asta va fi strategia: să fim singuri. Și-n special, departe de

frățiorul lui cel prea perspicace, Riden.

— În numele stelelor, să-i aducă cineva un mop!
spune Draxen.

Sunt deja cinci bărbați pe punte care dau cu mopul. Cel mai apropiat pirat îmi oferă încântat mopul lui.

— Mulțumesc, îi spun în timp ce ating suav coada de lemn cu vârfurile degetelor.

Orice marinar a fost nevoit să spele puntea la un moment dat. Acest lucru trebuie făcut des deoarece e vital să speli sarea și să dai la o parte excesul de apă care se acumulează. Nu mi-a plăcut niciodată, dar nu trebuie să se vadă asta.

Încep să dau cu mopul, mișcându-l ușor pe punte. Mă aplec când ajung la locuri greu accesibile. Totul e calculat. Sunt conștientă de fiecare mișcare pe care o fac și de fiecare reacție a lui Draxen. Când sunt atrași de o femeie, bărbații au impresia că fiecare gest al acesteia e menit pentru ei. Asta i se întâmplă lui Draxen acum. Deși încearcă să ascundă asta, știu că mă urmărește. Nu-și dă seama ce s-a schimbat la mine, dar nu m-a crezut inteligentă de la început. Iar acum dorința lui crește, din ce în ce mai roșie.

— Ce faci?

Mă rup de emoțiile lui Draxen când Riden îmi vorbește.

— Spăl puntea.

— Nu, nu asta. Ceva e diferit la tine.

— Cum așa? Poți să te muți, te rog? Trebuie să spăl locul ăsta.

— Exact asta. De când spui tu „te rog”? Și de ce te miști așa? Arăți ridicol.

— Ești liber să crezi ce vrei, spun eu suav, de parcă e un compliment.

— Oprește-te! spune el, abia formând cuvântul.

— Nu dorești să mai dau cu mopul?

— Mă refer la comportamentul tău. Oprește-te! E... e... greșit.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

— Fato, atragi atenția cui nu trebuie. O să intri în

bucluc.

— Și cui ar trebui să-i atrag atenția? Ție, poate?

Nu mă pot abține să nu-l tachinez când devine agitat. În plus, încă simt privirile lui Draxen ațintite asupra mea. Mă uit repede spre el și văd că un firicel verde începe să plutească pe lângă el. Bun. Lui Draxen nu-i place că vorbesc cu Riden.

— Nu am vrut să spun... începe Riden.

— Ești sigur?

Îmi folosesc puterile asupra lui acum. Mă concentrez pe ambițiile și nevoile lui. Îi pot vedea și cele mai ascunse dorințe.

— Tânjești după fericire, Riden, dar nu ai curajul să te duci s-o cauți. Ești puternic și curajos în multe feluri, dar când vine vorba să-ți îndeplinești dorințele, ești slab.

— Alosa, spune Riden, pe un ton grav.

Expresia lui denotă sinceritate și-mi dau seama că e adevărat ce spune.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între noi, dacă te-a deranjat acest lucru. Nu trebuie să te răzbuni astfel.

— Crezi că fac asta pentru tine, Riden? Cât de înfumurat ești! Și te înșeli. Am obosit să mă lupt tot timpul. Gata, nu mai vreau!

— Alosa, te rog. Nu vezi ce ești pe cale să...

— Riden!

Draxen e cel care îl strigă. Riden oftează încet. Probabil că-l poate citi pe fratele său fără ajutorul unor abilități speciale.

— Da, căpitane?

— Adu fata sus!

Riden nu răspunde. Se uită la mine. Încă îl analizez. Culorile lui sunt împărțite. În mintea lui se dă o bătălie între loialitatea pentru fratele lui și sentimentele pentru mine. Două nuanțe complet diferite de roșu, cea mai dificilă culoare de descifrat. La majoritatea piratilor se poate interpreta ușor drept dorință. Dar nu se potrivește cu ce simte Riden

pentru fratele lui. Sau pentru mine.

Probabil că e frustrare.

— Riden! strigă iar căpitanul.

— Vin acum, Drax, răspunde, iar mie îmi spune, arătând spre mop și găleată: Lasă-le și hai să mergem!

Mă conformez. Riden întinde brațul, făcându-mi semn să o iau înaintea lui. Măcar de data asta nu mă ia brutal de braț cum i-a plăcut până acum să procedeze.

În timp ce trecem prin grupul de pirai care muncesc, îl observ pe Enwen care dă din cap și zâmbește. E impresionat. La fel cum i-am admirat dibăcia în ale furțișagului, așa-mi admiră și el abilitățile. Deși nu-i pot citi mintea, văd clar că știe că mă prefac. Poate că nu știe exact ce fac, dar știe să recunoască înșelătoria.

Trecem repede de tribord și apoi urcăm pe scări. Ne oprim la pupă, aproape de timonă.

— Asta-i tot, Riden.

— Ești sigur, căpitane?

— Da.

— Dar poate că va...

— Cred că pot să mă descurc și singur cu ea.

— Desigur.

Riden coboară scările. Se oprește de cealaltă parte a corabiei, la provă, de unde poate supraveghea toți oamenii și-i poate atenționa. Observ și că are o vedere perfectă asupra noastră. Chiar și de la distanță, îi pot citi culorile. E negru cu puțin verde. Negru e frică. De ce i-ar fi frică lui Riden?

— Ești liber, Kearan, spune Draxen. Du-te și bea ceva!

— Nu trebuie să-mi spui de două ori. Doar ține-o spre nord-est, căpitane.

Draxen ia cârma după ce pleacă Kearan, care-mi aruncă o privire plictisită în timp ce trece pe lângă mine cu pas ștregăresc. Astfel, rămânem singuri pe puntea superioară. Bineînțeles, ne pot vedea toți, dar

nu pot auzi nimic din ce spunem. Și văd că Draxen vrea să vorbească. Ciudat.

— Ai condus vreo corabie până acum? întrebă el.

— Nu, mint eu.

E răspunsul pe care-l aștepta. E un prost că mă crede. Sunt fiica regelui pirat. Bineînțeles că am condus corăbii.

Însă Draxen nu e chiar lucid în acest moment.

Mă ia de mână și mă așază în fața lui. Apuc două mânere la întâmplare.

— Nu, spune el. Pune o mână aici, spune și îmi mută mâna. Și pe cealaltă aici. Uite, nu e mai bine?

Vocea îi e la fel de fermă și aspră ca întotdeauna. Îi face plăcere să dea ordine. O trăsătură bună pentru un pirat.

Nu mă pot abține și arunc o privire către partea opusă a navei. Riden nu s-a mișcat de la locul lui și nu-mi pot da seama dacă expresia feței i s-a schimbat, dar îl pot simți.

Și nu-i place *deloc* că Draxen mă atinge.

Nici mie.

— Ține capul navei spre nord-est. Apusul e aproape, așa că fii atentă să-l ții pe stânga, în spate. Odată ce apune soarele, ne vom ghida după stele.

Mă chinui să nu-mi dau ochii peste cap.

— Serios?

E o întrebare inofensivă. Nu e sarcastică.

— Da, toți ar trebui să venerăm stelele. Sunt la fel de folositoare precum sunt de frumoase. Unele nu-și schimbă niciodată poziția. Sunt constante. Fără ele, am fi pierduți.

— Fascinant.

Continuă să pălăvrăgească. Preferă să rămân tăcută. O simt. Schimbarea atitudinii lui nu e tocmai adevărată. E mai mult de fațadă. Toată lumea se schimbă când vrea ceva, iar acum, Draxen mă vrea pe mine. Cum altfel? Îi dau exact ce vrea. E atras din ce în ce mai mult de mine. Latura întunecată de pirat e lăsată deoparte. Încearcă să mă vrăjească la fel cum o

fac eu. E mereu aceeași reacție, dar nu funcționează niciodată desigur.

Cea care deține controlul sunt întotdeauna eu.

Capitolul 14

ÎN SFÂRȘIT A VENIT NOAPTEA. Curând, șarada asta se va termina.

Din nefericire, apariția stelelor îl determină pe Draxen să vorbească și mai mult.

— Vezi constelația aia de acolo? Arată spre nord. Și cea de aici? Arată spre sud.

— Da.

— Nu au fost întotdeauna stele.

— Ce au fost?

Incredibil de siropos din partea lui să folosească povestea asta.

— Au fost doi îndrăgostiți. Filirion, arată spre cea de la sud, și Emphitria, arată spre cea din nord. Se spune că au avut cea mai frumoasă poveste de dragoste din câte s-au văzut. Din păcate, nu are un final fericit.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, sperând să termine cât mai repede.

— Mai era cineva care o iubea pe Emphitria: Xiomen, un vrăjitor care practica magie neagră. O iubea din toată inima, dar Emphitria avea ochi doar pentru Filirion. Înnebunit de gelozie, Xiomen i-a blestemat pe amândoi. I-a transformat în stele și i-a așezat pe cer, în colțuri opuse, ca să nu se întâlnească niciodată.

— Ce tragic!

Draxen aprobă din cap.

— Toate celelalte stele se mișcă pe cer, însă există trei constelații care nu se mișcă niciodată. Două dintre ele sunt Filirion și Emphitria.

— Care e a treia?

Draxen arată din nou spre cer.

— Xiomen. Nu a fost suficient să-i despartă, așa că s-a blestemat și pe sine însuși și a rămas pe vecie acolo, echidistant față de cei doi, împiedicându-i să

se vadă. Vezi cum e îndreptat spre Emphistria și ea spre el?

— Da.

— Emphitria încearcă să-l vadă pe Fillirion, dar oricât de mult s-ar chinui, Xiomen mereu îi va sta în cale.

Dacă aflu că povestea asta a convins vreo femeie să se culce cu Draxen, jur că-mi tai o mână.

Sfârșitul poveștii aduce tăcere. Din când în când, schimb cursul, făcându-l pe Draxen să-mi ia mâinile și să ne aducă pe ruta corectă. Nu crede că o fac intenționat, doar mă crede incompetentă. Îl încurajez să mă atingă mai mult, să vrea mai mult. Să mă ducă în camera lui unde voi putea să caut harta.

Piratul care face schimbul de noapte vine la timonă.

— Preiau eu, căpitane?

— Da, cred că mă voi retrage.

— Prea bine.

— Vino aici, fetițo! îmi poruncește Draxen.

Îl urmez spre ușa care duce în cabina lui.

— Ar trebui să ne continuăm discuția despre stele, ce crezi?

— Sigur că da.

De parcă am mai putea vedea constelațiile din camera lui. Un idiot și jumătate. Nu știu cât mai pot suporta așa ceva.

După ce intrăm în camera lui, Draxen aprinde câteva lumânări.

— Mai spune-mi despre cei doi îndrăgostiți, zic eu.

— Am o idee mai bună, spune el.

Asta era. Voia să fim singuri ca să nu fie văzut de echipaj. Sau să nu mă vadă împotrivindu-mă. Deși nu văd cum ar putea ascunde ce se întâmplă când fiecare bărbat de pe punte m-a văzut intrând în camera lui.

— Și care ar fi aceea? întreb eu.

— Întinde-te pe pat.

— De ce?

Îi place la nebunie că pun întrebări. Vrea să-mi răspundă. Vrea să-mi arate. E prea vrăjit ca să-și dea seama că a căzut în capcană. Ar fi trebuit să-și dea seama. Dar niciun bărbat nu e în stare, când mă concentrez asupra lui. Sunt prea vrăjiți de... ei bine, de mine.

— O să-ți arăt ceva mult mai magic decât stelele.

Oh, căh. Căh. Căh. Căh. Nu mai pot. Nu mai suport să-l mai aud. Să tacă mai repede din gură.

Fac un pas înainte pentru a fi față în față cu el.

— Nu mai bine îți arăt eu?

Când îmi ridic capul spre el, mă sărută cu lăcomie.

Nu sărută rău, deși mă îndoiesc că are la fel de multă experiență ca Riden.

Însă nu-mi place deloc, fiindcă nu sunt plictisită și în căutare de distracție. Altceva încerc să obțin. Și știu exact cât de îngrozitor e Draxen. Mi-e imposibil să ignor asta când simt toate dorințele inimii și minții lui.

Îi dau jos redingota și o arunc pe podea cu intenția de a o percheziționa mai târziu. Draxen o ia ca pe o invitație. Se duce direct la pantalonii mei, încercând să-i desfacă.

Of. De ajuns!

Îl împing pe Draxen pe pat și mă urc pe el. Apoi, mă prefac că mă grăbesc să-i desfac cureaua de la pantaloni. Îi simt pofta arzătoare. E dezgustătoare și jalnică și vreau să i-o strivesc.

După ce-i desfac cureaua, îi dau jos sabia, cu tot cu teacă.

Folosesc mânerul ca să-i trag una în creștetul capului.

— Aah! spune el înainte de a leșina.

Nu sunt sigură ce e mai groaznic: ce am făcut sau ce sunt pe cale să fac.

Nu te uita la el! îmi spun. *Concentrează-te pe haine. Nu pe ce e sub.*

Îl dezbrac. De tot. Îl las gol pușcă pe pat în timp ce scotocesc fiecare buzunar și caut pliuri ascunse sau

compartimente secrete în tălpile cizmelor.

Dar...

Nu e la el.

Am un gol în stomac. Cum să nu fie la el? Eram atât de sigură. Contam cu disperare pe asta. Acum ce să fac când se trezește? Va ști că l-am lovit. Va ști că l-am folosit. Și nu va fi prea bucuros.

Și apoi vom ajunge la tatăl meu. Iar el va...

Nu, nu trebuie să mă gândesc la asta. Nu mă va ajuta la nimic. Trebuie să mă concentrez pe prezent. Ce ar trebui să fac?

Nu pot să-i cânt lui Draxen ca să-l fac să uite. Nu mai am suficientă putere ca să-i șterg memoria. Asta necesită mult mai multă putere decât să-i adorm.

Am făcut o mare prostie. Să-l seduc pe Draxen a fost cea mai proastă idee de până acum.

Trebuie să-mi acopăr gura ca să nu strig în gura mare de frustrare.

Deodată, se aude o bătaie în ușă.

— Draxen!

E Riden.

— Deschide acum sau intru!

Aud clanta trosnind, așa că alerg spre ușă. Când se deschide, reușesc să ies și să o închid după mine înainte ca Riden să vadă înăuntru.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Fratele tău îmi povestea despre constelații, spun eu.

Riden face ochii mari. Se pare că asta e strategia lui Draxen.

— Nu a...

— Ce? întreb eu.

— Nu l-ai lăsat să...

Nu poate s-o spună.

— Riden, abia am stat două minute în cameră.

Dă din cap.

— Da, așa e, dar el ce face acum? Te rog, spune-mi că nu l-ai omorât!

Deși sunt flatată că el crede că-l pot omorî cu

ușurință pe Draxen, tot îmi dau ochii peste cap.

— Nu l-am omorât.

— Atunci de ce nu urlă și înjură?

Bună întrebare. Va trebui să fiu și puțin sinceră dacă vreau să ies din situația asta.

— Nu-și putea ține mâinile acasă, așa că l-am lăsat inconștient.

Riden se relaxează puțin. Mi se pare amuzant că nu e supărat sau îngrijorat că l-am lăsat pe fratele lui inconștient. Se uită la ușă.

Sub nicio formă nu poate să intre. Nu am cum să-i explic de ce e Draxen dezbrăcat dacă nu m-am culcat cu el și, ei bine, nu vreau ca Riden să creadă că asta s-a întâmplat.

— Ce se întâmplă, Alosa? În primul rând, de ce ai intrat cu el în cameră?

Trebuie să plecăm de aici. Imediat. Nu știu cât timp mai avem până când Draxen se trezește.

— Putem să vorbim în altă parte? întreb eu. La tine în cameră, poate? O să-ți răspund la toate întrebările. Aici mi-e frig.

Tot mă privește suspicios, dar într-un final e de acord, mergând val-vârtej spre camera lui. Pășește mai apăsător decât de obicei. Sare pe puntea principală, fără să se obosească să coboare pe scări. Pirații care stau de veghe se întorc pentru a identifica sursa zarvei. Nu mă pot abține și zâmbesc când îl văd că deschide cu putere ușa de la camera lui. Nu-i într-o dispoziție prea bună.

Dar amuzamentul îmi dispare aproape instantaneu. Am o mare problemă. Am nevoie de toată forța interioară ca să nu mă panichez. Poate că ar trebui să mă întorc și să-l omor pe Draxen. Când se va trezi, totul se va duce de râpă oricum. Iar Draxen merită să moară.

Numai că nu sunt sigură că aș putea să-i fac asta lui Riden. Din motive pe care nu le pot înțelege, își iubește fratele. Ar fi devastat de moartea lui. Poate chiar distrus.

Dar ce altceva pot face? Unde ar putea fi harta? Dacă nu e pe corabie și nici la Draxen...

Mă holbez la spatele lui Riden și atunci mă lovește. Dacă e la el?

În prima noapte, după ce i-am investigat camera lui Draxen, m-am gândit imediat că i-a dat-o lui Riden s-o ascundă, dar dacă Riden o poartă cu el tot timpul? Cum de am fost atât de grea de cap? Am avut suficiente ocazii să-l perchezitez. În seara în care l-am adormit prin cântec nici măcar un uragan nu l-ar fi putut trezi.

Acum presupun că va trebui să-i trag una, la fel cum i-am făcut lui Draxen. Ce mai contează acum? Deja am distrus misiunea. Sau poate că nu. Poate că atunci când se trezește, Draxen nu va face altceva decât să mă arunce înapoi în celulă. Mă îndoiesc, însă.

Rămași singuri, Riden așteaptă cu mâinile-n sân. După ce l-am lovit pe Draxen, am ieșit din rolul de sirenă. Îmi afectează mintea după un timp. E greu de explicat, dar dacă absorb prea mult dorințele și sentimentele celorlalți, mă pierd pe mine. Încep să mi le însușesc și uit cine sunt. E înfricoșător. Tata mă obliga s-o fac, să văd cât de mult pot îndura să trăiesc prin ceilalți până când începeam să fiu ca ei. Nu am mai vrut să-mi depășesc limita de atunci.

Mai mult de atât, trebuie să trec prin efectele secundare pe termen scurt, și anume sentimentul că trăiesc într-o altă lume. Urăsc să văd emoțiile și dorințele ca și cum ar fi vopseaua de pe un tablou. Nu sunt ale mele și nu-mi place să le simt, să le trăiesc. Oricum, nu trebuie să-l citesc pe Riden. Trebuie doar să am grijă deoarece deja e suspicios și confuz. Dacă vreau să-l las inconștient, trebuie mai întâi să-l fac să se relaxeze, să vorbească. O să-i dau un amestec de adevăr și minciună.

— Sunt îngrijorată, Riden, încep eu. Tatăl meu poate pare că ține la mine, că e nerăbdător să dea răscumpărarea ca să mă aibă lângă el, dar va fi furios

pe mine.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că m-am lăsat prinsă. O să creadă că am fost proastă și neglijentă. Și va fi foarte supărat pentru că a pierdut banii pe care-i aveam pe corabie. Nu... nu știu ce-mi va face când mă voi întoarce.

Riden se uită la picioarele mele, gândindu-se sigur la cicatricile pe care le-a văzut odată acolo.

— Pot crede asta, dar ce a fost toată schema de mai devreme?

Arată cu degetul spre punte și fața i se înăsprește.

— Încercam să-i atrag atenția lui Draxen. Voiam să vorbesc cu el despre asta. M-am gândit că poate ajungem la o înțelegere. Să găsim o modalitate prin care el să își primească banii, iar eu să fiu liberă.

— Și?

— Draxen nu avea chef de vorbă.

Riden se strâmbă când aude asta. Își duce mâna la față, apoi se scarpină la ceafă.

— O să vorbesc eu cu el.

Nici nu trebuie să-mi ascund confuzia.

— Despre ce?

— Sunt sigur că găsim un mod prin care să ne luăm banii și să te eliberăm. Va trebui să ne dezvălui toate informațiile pe care le-ai ascuns până acum, dar nu va trebui să te întorci la tatăl tău.

Râd scurt și sarcastic.

— Și unde să mă duc?

— Oriunde.

— O să mă găsească oriunde m-aș duce.

— Atunci nu pleca. Stai.

Riden rămâne cu gura căscată, surprins de propriile cuvinte.

— Să stau? De ce aș face-o?

— Nu știu de ce am spus asta. Uită!

Arată foarte stânjenit, gata s-o șteargă. Trebuie să acționez rapid. Cum să fac să-i țintesc creștetul capului? Și cu ce să-l lovesc? Riden a scos toate armele din cameră. Și cu siguranță e încă suspicios

în privința întâmplării cu Draxen.

Nu am prea multe opțiuni. E greu să găsesc o soluție când totul se duce de râpă. Deocamdată, trebuie să continui discuția. O să-mi vină mie o idee.

— Ai spus-o pentru că asta gândeai.

— Nu, nu asta gândeam.

— Serios? Gura ta a decis să spună singură asta?

— E foarte talentată.

— Da, știu că e.

Mi-aș trage o palmă pentru că mi-a scăpat asta, dar trebuie să continui. Trebuie să mă gândesc.

Zâmbește pișicher.

— Ar cam trebui să vorbim despre acest lucru.

— Despre ce? întreb eu pe un ton prea inocent pentru a fi credibil.

— Știi despre ce.

Au trecut câteva săptămâni. De ce vrea să vorbim acum despre asta? De fapt, e pirat, de ce vrea să vorbim despre asta?

— Și ce vrei să-mi spui mai exact? întreb eu, la fel de curioasă ca întotdeauna.

Riden nu spune nimic. Îl văd că încearcă să-și găsească cuvintele, dar nu reușește.

— Uite ce cred eu că ar trebui spus, zic eu. Sunt prizonier pe corabia asta. De asemenea, sunt și singura femeie de pe corabie. Te-ai simțit puțin singur, iar eu am luat-o puțin razna. Atât. A fost o prostie, dar s-a terminat, așa că hai să trecem peste.

Să-l dau cu capul de perete? Va leșina exact ca Draxen, dar dacă mă vede făcând asta, va deveni *foarte* suspicios când se trezește. Câte femei au puterea de a face asta? Riden deja știe că sunt diferită. Dacă ghicește despre ce e vorba?

Deja devin paranoică. Trebuie să mă odihnesc.

— Nu cred că-i așa.

— Ce? întreb eu, revenind la conversație.

Riden știe că l-am auzit, așa că nu mai repetă.

S-a obișnuit atât de mult să se certe cu mine că nu mai poate face altceva? Chiar și când spun adevărul?

De ce insistă atât de mult?

Hotărâsc să-l păcălesc. Curiozitatea mea e mai puternică decât repulsia și am suficient timp la dispoziție până cedez.

Îmi folosesc puterile pe Riden. Îi acaparez mintea și inima. Îi simt frustrarea. Legată de el și de mine. Doar că nu știu de ce e frustrat. Pot simți emoțiile și dorințele, dar nu pot citi gândurile, chiar dacă asta mi-ar fi de mare folos. Niciodată nu știu motivele din spatele intențiilor.

Tot ce știu e că Riden vrea să mă sărute din nou. În momentul ăsta e cea mai arzătoare dorință a lui și nu o poate ascunde de mine. O simt de parcă ar fi propria mea dorință. Și deși sunt sigură că simte asta doar pentru că nu a mai fost de ceva vreme cu o femeie, o pot folosi în avantajul meu.

Nu mai vreau să-l lovesc. Vreau ca dorința cea mai arzătoare a lui Riden să fie somnul. Odată ce adoarme, îl pot ține adormit cântându-i. Mai am suficientă putere pentru asta.

Însă îi pot schimba dorința într-un singur fel. Trebuie să i-o îndeplinesc pe prima, astfel încât să fie mulțumit și să se poată gândi la altceva.

Înghit în sec. Nu știu de ce, dar asta mă entuziasmează. Trebuie să fie febra jocului.

Așadar, cum să încep?

— Nu crezi că-i așa? întreb eu. Atunci ce crezi că s-a întâmplat?

Un nor întunecat și gri îl înconjoară. Se simte vinovat. Fără îndoială, simte că-și trădează fratele. Vrea să scape de acea vină. Vrea să obțină ce-și dorește fără să suporte consecințele.

O gândire tipică de pirat.

Nicio responsabilitate. Doar dorință egoistă.

— Cred, spune Riden într-un sfârșit, că între noi e mai mult decât vrem să recunoaștem.

— Mai mult ce?

Frustrarea îi crește, la fel și dorința. Curios cum sunt legate una de alta. Dar nu mai pot continua. E

timpul s-o las pe sirenă să plece.

— Ce ai făcut?

Ridic din sprânceană.

— Cum adică?

— Păi... te-ai schimbat cumva. Pentru o clipă ai arătat ciudat, dar poate mi s-a părut. Acum arăți normal.

Nimeni nu a putut vreodată să-și dea seama când îmi foloseam puterile. Oare Riden poate să facă asta?

— Ei bine, Riden, așa cum această conversație o demonstrează, clar nu ești în apele tale. Poate ar trebui să te odihnești.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să dorm.

Știu asta. Trebuie să-l duc în pat.

— Trebuie să te relaxezi. Vino! Stai jos!

Mă așez pe pat și bat ușor salteaua pentru a-l invita să vină lângă mine.

Arată tulburat, mâhnit. Poate că nu ar fi trebuit să ies din pielea sirenei atât de repede, dar nu am de gând s-o mai scot la iveală în seara asta. Ar trebui să fiu *cu adevărat* disperată.

— Nu-ți face griji. Nu o să te rănesc, spun eu.

Pufnește.

— De parcă ai putea.

Arăt spre locul unde l-am tăiat când eram pe insulă.

— Te-am lăsat să faci asta.

— Sigur că da. Pentru că ești brav și curajos. Hai, vino! Chiar și piraii tulburați au nevoie de o pauză.

Cedează într-un final. Însă nu se uită la mine și se asigură că e suficient spațiu între noi în pat. Mi se pare curios, din moment ce deja știu ce-și dorește. Probabil că încearcă să nu cadă în ispită. Dacă asta e, atunci nu ar fi trebuit să se așeze pe pat. Asta e tot ce am nevoie.

— Cred că e stresant să fii secund, spun eu.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu ești căpitanul. Nu aș putea să fiu secund. Mereu trebuie să fie ca mine.

Râde.

— Îmi place libertatea pe care mi-o dă, continui eu. Pare că tu îți dorești mai multă.

— Sunt atât de ușor de citit?

Nu a trebuit să-mi folosesc puterile să aflu asta. Pe Riden îl pot citi mai ușor decât pe alții.

— Uneori. Se petrec mult mai multe aici sus decât lași să se vadă.

Îl ating ușor cu degetul pe cap. În urma atingerii, se întoarce într-un final spre mine.

— Cum de știi atâtea? Ce te face să fi... tu?

— Sunt cine sunt pentru că asta am ales. Sunt ceea ce-mi doresc să fiu. Unii spun că trebuie să te găsești pe tine însuși. Eu nu cred asta. Cred că ne putem crea personalitatea pe care ne-o dorim și putem schimba ceea ce nu ne place la noi, dacă depunem puțin efort.

Cred că am exagerat puțin, dar Riden îmi soarbe fiecare cuvânt. Are ochii înflăcărați. Chiar sunt de un căprui superb.

Întind mâna și i-o iau într-a mea.

— Ce faci? întreabă el.

— Nimic. Am vrut doar să te ating, așa că asta am făcut.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu.

— Vreau să te sărut din nou.

— Și de ce nu o faci?

— Pentru că nu te pot ajuta. Tot ce pot să fac este să iau, fără să dau nimic înapoi.

Onestitatea lui mă reduce la tăcere. Bine, nu chiar onestitate, ci sinceritatea și lipsa de egoism din spusele lui. Nu am mai auzit niciodată asta de la un pirat. Mă face să mă simt ciudat. Să mă simt prost. Aproape că mă face să-mi pare rău de cum îl înșel.

Aproape.

Mă trag mai aproape de el, îi pun mâna pe față și-i șoptesc:

— Dar ești darnic. Mă distragi de la soarta ce mă așteaptă. E mai mult decât aș fi sperat vreodată.

Mă aplec și-mi ating buzele de ale lui. Nu-mi răspunde la sărut, ci își pune mâna în părul meu și-mi șoptește numele cu o urmă de disperare în voce.

Știu că-și dorește asta; trebuie doar să-l fac să cedeze.

Deși aș muri de rușine dacă echipajul meu m-ar auzi că spun asta, adaug:

— Te rog, Riden. Îmi doresc asta. Tu nu?

Asta are efectul scontat. Simt cum îmi răspunde la sărut. Ușor, nesigur. E curios, venind din partea lui Riden, care mereu a părut atât de sigur pe el. Poate are nevoie de mai multă încurajare.

Îi ating buza de sus cu limba.

Schimbarea e instantanee. Într-o clipă mă trezesc că îmi pune o mână la ceafă și una pe coapsă. Îmi plimb buzele pe gâtul lui, atingându-l exact unde trebuie ca să-i fac inima să bată și mai tare.

Dar nu mai vrea să mă lase doar pe mine să mă distrez. Îmi ridică bărbia și-mi aduce buzele la nivelul lui. Acum el conduce sărutul, stabilind propriul ritm. Îl las să creadă că el deține controlul. Am senzația că va avea nevoie de asta, dacă vreau ca planul să-mi reușească.

Riden își dă jos redingota. Firește, căci atmosfera s-a cam încins.

Bun, un lucru în minus pe care trebuie să-l dau jos.

Îmi permit un moment să mă las purtată de sărut. E pentru succesul planului, dar nu pot să nu observ cât de diferit e să-l sărut pe Riden spre deosebire de Draxen. Cu Draxen, sărutul a părut greșit, pentru că e genul de iubit egoist. Asta a fost evident.

Însă Riden...

Riden nu e așa.

Riden știe exact cum să-mi mângâie pielea ca să mă trezească la viață. Mă lasă fără suflare cu puterea buzelor lui. Gem când îi simt dinții mușcându-mi ușor pielea de pe gât.

Riden mă întinde pe pat. Îl apuc de cămașă și o ridic. Mă ajută să i-o dau peste cap și după o aruncă

pe jos. Sunt foarte atentă unde aterizează. Poți găsi oriunde buzunare secrete.

Planul era să-i dau lui Riden puțin din ceea ce-și dorește. Să-l fac să-i dispară puțin frustrarea. Ca să-și dorească să doarmă. Acum văd că poate nu a fost cel mai bun plan. Poate că nici măcar nu a fost un plan real, doar o scuză să-l sărut din nou.

Măcar voi avea mai puține haine de dat la o parte după ce adoarme. Bărbații sunt grei.

Degetele lui Riden se joacă lent cu șiretul care îmi leagă corsetul. Deși nu-l desface, gestul mă înnebunește. Oare știe asta? Nu cred c-o face neintenționat. E mult prea viclean.

Stomacul îmi tresaltă de entuziasm. Mintea se împotrivește.

Draxen e inconștient. Nu ai prea mult timp la dispoziție.

Dar mâinile lui Riden sunt atât de fine și calde. Nu vreau să se oprească.

Trebuie să găsești harta acum. Gândește-te la ce-ți va face tatăl tău dacă eșuezi.

Dar gândul la buzele lui Riden mă face să salivez. Aș putea rămâne în brațele lui pe vecie.

Alosa, ți-ai uitat dorința de a deveni regina piraților? Acolo undeva există o insulă plină de comori. Ia harta și totul va fi așa cum ți-ai dorit!

Așa e. Fir-ar!

Ăsta va fi cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut de când am urcat pe nava asta, dar trebuie să acționez până nu se trezește Draxen sau până nu mă las purtată de val.

Mai am atât de puțin, dar trebuie să mă descurc.

Încep să cânt. O singură notă. Atât mai am.

Însă, din fericire, Riden e deja prea vrăjit de mine. Cade imediat din pat. Leșină instantaneu. N-are cum să țină mult. Abia am deschis gura.

Încă încerc să-mi găsesc suflul. Am făcut o mare prostie. Chiar dacă am mai avut suficientă putere să-l fac să adoarmă, nu am putut să-l fac să uite. O să-și

aducă aminte că i-am cântat.

Dar odată ce am harta, pot pleca de pe corabia asta și nu va mai conta. Tata va pune stăpânire pe *Hoinarul Noptii* și-i va omori pe toți. Nu va mai rămâne nimeni care să vorbească despre asta.

Se aude scârțâitul unei scânduri. Ochii-mi fug la ușă, dar scutur din cap și mă uit repede în altă parte. Corabia e veche. Lemnul mai scârțâie.

Deși nu am timp de pierdut, am nevoie de câteva secunde să-mi revin. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Într-un sfârșit, îi verific redingota și cămașa, plimbându-mi degetele peste material de câteva ori. Nu-mi dau seama dacă sunt sau nu dezamăgită când văd că nu e nimic în niciuna.

Pentru că asta înseamnă că mai rămân cizmele, colanții.

Și pantalonii.

Oricum Riden spera că o să le dea jos mai devreme sau mai târziu.

Mă grăbesc să le dau jos, dar spre deosebire de cum am făcut cu Draxen, nu mă chinui să-mi feresc ochii. Sunt prizonieră pe corabia asta de ceva vreme. Merit măcar atât.

Entuziasmul dispare rapid odată ce se instalează inevitabilul.

Harta nu e la el.

Iar am greșit.

Fir-ar, unde poate să fie? Am verificat peste tot. Draxen nu ar fi ascuns-o pe uscat. Există șanse prea mari să-i uite ascunzătoarea. Nimeni nu face o hartă ca să găsească o hartă.

Încerc să inspir adânc și să mă liniștesc, dar trebuie să întorc spatele trupului gol al lui Riden ca să pot reuși asta.

Așadar, tata nu poate da vina pe mine dacă harta chiar nu e aici, nu?

Nu, îl cunosc mai bine de atât. Va da vina pe prima persoană pe care o vede, iar aceea voi fi eu, când îi voi

aduce veștile proaste. Cine știe ce va fi de data asta.
Închisă o lună într-o celulă. Biciuită zilnic. Nimic de
mâncare o săptămână.

Nu e vina mea. Harta nu e nicăieri pe navă.

Nicăieri pe navă.

Pe ea.

Rotițele minții mi se învârt neîncetat. Da, am
verificat toate locurile de pe navă.

Dar de pe exteriorul navei?

Capitolul 15

CÂTE REVELAȚII POATE SĂ AIBĂ o persoană până când una se dovedește a fi corectă?

Închid ochii și încerc să-mi aduc aminte cum arată corabia *Hoinarul Noptii* pe exterior.

Optsprezece metri lungime. Făcută dintr-o combinație de cedru și stejar. Trei vele. Pupă rotundă. Însă lucrurile astea nu mă interesează.

Prova se lungește șase metri în fața corabiei. Sub ea, sculptată din aceeași combinație de lemn, e statuia unei femei imense. E frumoasă, cu un păr lung, care-i flutură în vânt, și ochi mari, sticloși, probabil chiar făcuți din sticlă. Însă rochia ei mă face să cred că fata ar trebui să reprezinte o sirenă.

Poartă o rochie lungă care dă senzația că se unduiește în apă. De asemenea, pare că plutește, deoarece picioarele ei nu sunt atașate de corabie și stau deasupra apei. Doar spatele îi este legat de navă.

În timp ce ies repede din camera lui Riden, simt că soarta mea depinde de ce voi face în continuare. Cotrobăi pe corabie și găsesc o frânghie lungă și zdravănă. Fac un nod marinăresc și îl agăț de provă.

Mă las în jos cu ușurință și mă opresc chiar în fața chipului mare al sirenei. Încheieturile mele sunt aproape vindecate de când am stat atârnată în fața piraiților aproape o zi întreagă. Mă deranjează doar puțin. Oricum, sunt mai preocupată să găsesc harta cât mai repede. Durerea ușoară pe care o simt acum nici nu se compară cu ce voi simți dacă eșuez.

Îmi plimb mâinile de-a lungul lemnului care reprezintă pielea sirenei, căutând mici găuri, butoane mascate sau orice altceva care poate fi ascuns de lemn. Simt o creștătură în creștetul capului, dar e doar o așchie. Însă inima mea deja începuse s-o ia la goană, ca mai apoi să mă înțepe când s-a dovedit că nici asta nu a dus la nimic.

A fost oare familia Jeskor neglijentă? Au pierdut

harta la un moment dat? Riden a spus că tatăl său devenise leneș. Poate că a pierdut harta la cărți. Asta ar face-o aproape imposibil de găsit.

Aud pași pe punte, dar cel mai probabil e patrula de noapte. A trebuit să mă strecur pe lângă ei ca să ajung aici.

Nu se poate ca totul să fi fost în zadar. Am fost răpită, interogată, torturată și nevoită să joc roluri umilitoare ca să obțin ceea ce voiam.

Sunt atât de furioasă că frânghia de care sunt legată începe să se onduleze. Mă țin bine și din când în când mă legăn de colo colo frustrată.

Stai, ce a fost asta?

Pot să jur că am văzut ceva sclipind în ochiul ei. Mă aplec în față, iar frânghia se mișcă din nou.

O văd iar. În ochiul stâng. Pare mai închis decât dreptul din unghiul ăsta.

Îmi simt venele pulsând. Capul la fel. Întind mâna ca să apuc capătul frânghiei. O înfășor de câteva ori în jurul piciorului și țin capătul sub bărbie. Am nevoie de ambele mâini pentru operațiunea asta.

Încă am pumnalul în cizmă. Riden nu mi l-a cerut niciodată. Cred că a uitat.

Înfig lama între sticlă și lemn și apăs. Sticla iese și abia reușesc să o prind înainte să cadă în apă.

Din spate, pot vedea clar că în interiorul ei se află o bucată de pergament. Cum să nu fie ceea ce am tot căutat?

— În sfârșit! spun eu pe nerăsuflăte.

Îmi las capul într-o parte și mă uit la sireună.

— Îmi pare rău, dar am nevoie de asta.

Ochiul e de mărimea unui măr mare, dar reușesc până la urmă să-l îndes în unul dintre buzunare ca să pot urca pe frânghie. Zâmbesc în timp ce mă împing peste balustradă și îmi dau drumul pe punte.

Dar apoi îmi ridic privirea.

Nu sunt singură. Nici pe departe.

Se pare că tot echipajul e pe punte. Iar asta îi include și pe Riden și Draxen, îmbrăcați.

Pe toate stelele!

— Ia uite cine a venit, anunță Draxen.

Nu-mi dau seama cum se simte. Pe de-o parte, pare mulțumit că m-a prins. Pe de alta, foarte nemulțumit să mă vadă. Până la urmă, l-am lăsat inconștient și dezbrăcat la el în cameră.

— Micuța noastră prizonieră. Sau în cazul ăsta, *hoată* ar fi un termen mai potrivit?

— Hoată? spun eu pe un ton confuz și furios.

— Păi, ești ori hoată, ori târfă, prințesă. Astea sunt singurele cuvinte care te-ar putea descrie, având în vedere halul în care ne-ai lăsat pe noi doi.

— Cred că singurul lucru pe care vi l-am furat e demnitatea. Poate și reputația.

Draxen își mută privirea. Dacă mă ura când am venit pe corabie, acum nici nu vreau să mă gândesc ce crede despre mine. Face un pas înainte.

— Golește-ți buzunarele! spune Riden.

Îmi îndrept privirea spre el. Încearcă din răspuțeri să-și ascundă sentimentele, dar ceva tot iese la iveală. Dezamăgire? Furie? Poate chiar un strop de tristețe?

Din cauza mea?

Draxen își scoate sabia.

— Să-și golească buzunarele? De ce să nu o punem să se dezbrace și după o percheziționăm chiar noi.

Câțiva oameni fluieră, dar nu mă îngrijorez. Mai bine sar peste bord decât să mi se întâmple așa ceva.

Riden încearcă să rezolve totul singur.

— Dă-ne-o, Alosa!

— Și ce ar trebui să vă dau?

— Of, nu face pe proasta, fato! Știm că ai găsit harta.

— Am făcut câteva găuri la baza corabiei. Am decis că vreau să vă scufund pe toți.

Draxen încearcă să se apropie de mine, dar Riden ajunge înaintea lui.

— Nu știu de ce mai încerc să te protejez, dar să știi că fratele meu are o dispoziție extrem de proastă și

mi-e teamă că nici eu nu voi fi în stare să-l calmez. Dă-ne-o acum!

— Nu am...

Însă sigur îmi vede umflătura din haine. Bagă mâna înainte să-l pot opri.

Nu, nu, nu!

Riden scoate ochiul din buzunar. Îl studiază atent. Pot vedea exact momentul în care își dă seama că harta e înăuntru. Încuviințează din cap satisfăcut și se dă în spate. Îi înmânează sticla fratelui său.

Harta îl calmează puțin pe Draxen.

— În sfârșit! exclamă el.

— Stai! spun eu, dându-mi seama ce înseamnă reacția lui Draxen. Știai de hartă. Doar că nu știai unde e?

— Nu aveam nici cea mai vagă idee, îmi confirmă el vesel, fluturându-mi victoria pe la nas. Te-am răpit ca să primim răscumpărarea de la regele pirat, pentru a putea fura bucata lui de hartă. Providența a făcut ca tu să găsești bucata noastră.

Mă holbez la el, cu gura căscată.

— Dar de unde știați că o caut?

— Riden a început să te suspecteze de multă vreme. Chiar crezi că ai fost discretă? Cu expedițiile tale nocturne. Cu evadările tale patetice. Neînfricarea cu care ne-ai înfruntat până acum. Numai o femeie care voia să fie pe corabie i-ar fi înfruntat fără frică pe inamicii ei.

Asta nu e deloc adevărat. Nu mă cunosc și nici nu știu ce aș face în anumite situații, însă ceea ce mă doare cel mai tare nu e părerea lui Draxen despre mine.

Ci faptul că Riden m-a trădat.

Știu că juca un rol. Rolul protectorului meu. În adâncul sufletului știu că asta e rolul pe care trebuia să-l joace. Dar tot mă doare. O pot numi oare trădare? Cum pot fi trădată de cineva care nu a fost de la bun început de partea mea?

Misiunea mea a fost să iau harta *fără să observe*

nimeni. Apoi, trebuia să conduc corabia la punctul de întâlnire. Am eșuat cu brio la prima parte, deși partea a doua merge conform planului.

— Domnilor, duce-ți-o în camera mea! spune Draxen. A venit în sfârșit timpul să se distreze cineva cu ea.

Mă încrunt, dar apoi îmi dau seama că pot profita de asta. E mult mai ușor să mă lupt cu Draxen în timp ce echipajul se liniștește, decât să mă lupt cu toți.

Sunt luată pe sus de trei oameni. Doi de fiecare braț și unul de picioare. Mă forțez să mă zbat pentru a încerca să scap de ei. Însă nu țip. Promisiunea-i promisiune, iar eu i-am promis lui Draxen că nu mă va auzi țipând.

Riden e lângă mine. Draxen îi dă înapoi harta pentru a o păstra în siguranță. Pune sticla în buzunar, apoi îi ajută pe oameni să mă escorteze. Pariez că e încântat. Specialitatea lui Riden e să-i ofere fratelui său ceea ce-și dorește. Mai întâi harta, apoi pe mine. Draxen nu se mai preface că mă ține întreagă pentru răscumpărare. Nu mai e nevoie să se poarte cu mânuși.

Cei trei mă aruncă în cameră, rapid și fără menajamente. Riden stă în fața ușii. Pare că vrea câteva momente singur cu mine înainte ca fratele lui să sosească.

Dar eu nu vreau asta.

— Ieși! spun eu. Ai făcut destule.

Expresia lui rămâne calmă, concentrată.

— Încă mai ai cuțitul ăla în cizmă?

Scot un strigăt de uimire.

— Bineînțeles că nu.

— Bun. Ține-l aproape. Dar te rog, folosește-l doar dacă e nevoie. E totuși fratele meu. Nu-l omorî.

— Te-ai obișnuit atât de mult cu minciunile mele? Poți să-ți dai seama când mint și când spun adevărul? Ce faci, Riden? Care e schema? M-am săturat să încerc să-mi dau seama cine ești. Când

cred că am descoperit, faci altceva ca să mă enervezi. Pentru cine te prefaci?

— Nu avem timp, Alosa. Scapă de aici și pleacă dacă poți! Asta e tot ce pot face. Harta pentru fratele meu și libertatea pentru tine. Te rog. Tot ce-ți cer, din nou, e să nu-l omori.

— Pariul tău e cam riscant, Riden. Ce se întâmplă dacă Draxen mă învinge? Cum te-ai simți atunci?

— Mai lasă-mă! Amândoi știm că ascunzi mai mult decât intențiile tale de a fura harta. Ești talentată, Alosa. Ai mai multe abilități decât orice altă ființă umană. Niciun bărbat nu te poate dovedi. Nu știu ce ești. Știu doar că mi-ai intrat cumva în minte. Și ai reușit să farmeci tot echipajul zilele trecute. Încă încerc să-mi dau seama de ce nu ne-ai omorât pe toți până acum.

Ușa se dă de perete și Draxen intră în cameră.

— Pleacă! îi ordonă el, prompt și ferm în același timp.

Riden se supune, apoi îmi mai aruncă o ultimă privire rugătoare. *Nu-l omori!*

Încă mă gândesc la cuvintele lui Riden. *Ființă umană*. Știe. Știu că-și aduce aminte că l-am adormit cântându-i, dar oare am îndrăznit prea mult sperând că va crede că a fost o coincidență?

Și atunci, de ce nu i-ar spune lui Draxen? Sau de ce nu l-ar *avertiza*? Poate că nu-i mare lucru. Dar totuși e. Nu știu ce să cred despre faptul că Riden îmi știe secretul. Sau cel puțin o parte din el.

Încă mă gândesc la asta când Draxen mă izbește de perete.

— O să mă distrez pe cinste. Dacă ai fi acceptat data trecută, te luam ușor. Dar nu acum. Acum o să te fac să țipi.

— De fapt, Draxen, spun eu, luptându-mă cu greutatea lui, nu o vei face.

Râde în timp ce încearcă să mă arunce pe pat.

— Îmi doresc de mult timp să fac asta.

— Și eu la fel.

Draxen mă țintuiește de perete. Brațele lui sunt la nivelul umerilor mei. Reușesc să ridic ambele picioare, să i le pun pe stomac și să-l împing cu toată forța, sprijinindu-mă de perete. Asta îl trimite câțiva metri mai în spate.

Aterizez forțat pe jos. Mă gândesc la momentul în care Draxen m-a interogat în aceeași cameră. Sângele meu uscat încă îi decorează podeaua. Draxen m-a lovit încontinuu, încercând să afle locația ascunsă a fortăreței tatălui meu.

Întotdeauna am fost pe principiul ochi pentru ochi.

Îi trag un pumn peste obraz. Nu mai e nevoie să mă abțin și nu o fac. Pun totul la bătaie. Știu că am lovit exact cum trebuie când simt durerea în degete. Am stat prea mult închisă și m-am abținut prea mult până acum, așa că asta e o binecuvântare. O binecuvântare dureroasă.

Draxen icnește de la impact. Încă se chinuie să-și dea seama ce se întâmplă, când un al doilea pumn, stângul, îl lovește din plin.

— Cum te simți, Draxen? șuier eu. Nu-ți face griji, nu am terminat.

Mârâie în timp ce încearcă să mă privească. Face câțiva pași în față, încercând să riposteze, dar după ce mă feresc și-i mai trag doi pumni, cade grămadă pe podea.

Reușește să arunce câteva înjurături obosite.

Încă nu am terminat.

— M-ai amenințat că-mi tai părul. Ce fel de ticălos scârbos face asta? Ce zici dacă-ți tai ceva la care ții, Draxen?

Trage aer adânc în piept. Sigur amenințarea asta îl va face să strige după ajutor, dar nu-l las. O lovitură rapidă la față și l-am redus la tăcere.

Îmi scot pumnalul din cizmă. Ce să iau de la el? O ureche? Un deget? Ceva de mai jos?

Mă crispez la gândul ăsta. Prea scârbos. Mai bine i l-aș înfige în inimă și aș termina treaba.

Însă vocea lui Riden îmi bâzâie în urechi. *Te rog nu-*

l omorî!

Nu am avut niciodată un frate. Nu știu ce aș simți pentru el. Mai ales dacă s-ar comporta ca Draxen. Cred că l-aș ucide totuși.

Ce-mi pasă mie ce crede Riden? El e singurul care ar fi rănit. Draxen nu va simți nimic. Echipajul lui va găsi o corabie nouă pe care să lucreze. Oricum, majoritatea par să-i fie mai loiali lui Riden decât căpitanului. Lordul Jeskor nu mai e prin preajmă să se răzbune. Dar Riden poate o va face. Poate că va avea chiar și sprijinul echipajului.

Nu mi-e frică.

Cad în genunchi și mă holbez la pumnal.

E pumnalul pe care Riden m-a lăsat să-l păstrez. Știe că-l am. Știa de ceva vreme că-l am, dar a avut încredere în mine să-l folosesc chibzuit. A fost o metodă de a mă proteja. Mi-a luat tot ce aveam, dar mi-a lăsat un talisman de nădejde.

Și chiar a crezut că nu o să-i omor fratele?

Ce fraier!

Mă aplec peste pieptul lui Draxen și vizualizez cuțitul înfigându-se în el. Îmi imaginez rezistența pielii și a organelor și aud sunetul armei strecurându-se printre coaste.

Însă, indiferent cum o iau, nu pot să-mi conving mâna s-o facă.

Oricât aș încerca să nu mă las influențată de Riden, se pare că nu sunt în stare să-l omor pe fratele lui crud.

Am omorât sute de bărbați. De ce nu-l pot omorî pe el?

Al naibii Riden!

Încerc să mă consolez spunându-mi că nu merită să irosesc timpul pentru a-l ucide. Desigur, am irosit mai mult de un minut, stând aici, gândindu-mă la asta. În fine.

Trebuie să iau harta.

Trebuie să-l găsesc pe Riden.

Capitolul 16

SCOT CAPUL PRECAUTĂ din camerele lui Draxen.

Nu văd pe nimeni de unde mă aflu, dar se lasă seara, așa că e greu să-mi dau seama. Nu e nimeni la timonă pentru că stăm pe loc. Draxen vrea să tragă de timp, probabil avea de gând să facă un plan pentru a se infiltra în fortăreața tatălui meu, asta dacă nu l-a făcut deja. Indiferent de plan, nu-l va duce la bun sfârșit. Tata are spioni peste tot. Poate că deja au zărit corabia.

În ultimele zile, am trecut pe lângă o serie de insulițe pustii. Zona e plină de ele. Tata a ales una dintre cele mai mari ca loc de întâlnire. Nu suntem la mai mult de câteva ore de vâslit de ea.

Ajung pe puntea principală și mă uit în jur. Aud pe cineva dinspre babord. Câțiva pași în față și se dovedește a fi Riden, care pregătește o barcă.

— L-ai omorât? e prima lui întrebare.

— Surprinzător, nu. Cu plăcere.

— Mulțumesc. Înseamnă mai mult decât crezi.

Ridic din umeri.

— Asta e pentru mine? arăt eu spre barca pe care o coboară pe apă.

— Da. Le-am ordonat oamenilor să se retragă. Ar trebui să ai suficient timp să ajungi la fortăreața tatălui tău. Ultimul lucru pe care ți-l mai cer e să ne dai un avans înainte să-l trimiți pe regele pirat după noi.

— Dacă ar fi să-l trimit pe tatăl meu după voi, nu ar conta cât avans v-aș da. Singurul motiv pentru care nu sunteți toți morți e că nu v-a căutat niciodată.

Riden își ridică privirea de la frânghia din mâinile lui.

— Cum adică? Vrei să spui că...

— Capturarea mea a fost o cursă.

Privirea pe care mi-o aruncă e hilară.

— Dar credeam că ai decis să profiți de răpirea ta să

explorezi corabia după ce ai ajuns la bord.

— Mi-e teamă că nu. Am plănuit răpirea de la bun început. Tata a ordonat-o.

Fața lui Riden e inundată de confuzie.

— De ce și-ar trimite regele pirat unica moștenitoare într-o misiune atât de periculoasă?

— Pentru că sunt singura în care avea încredere că va reuși. Am anumite abilități pe care alții nu le au.

Riden dă drumul frânghiei. Se pare că barca a ajuns pe apă.

— Le folosești acum? De asta te ajută?

— Dacă le-aș fi folosit, mi-ai fi dat harta deja. Din moment ce încerci din răspuțeri s-o ascunzi de mine, poți sta liniștit, încă ai control asupra minții.

— Ochii ți s-au schimbat, spune el dintr-odată.

— Ce?

— Erau albaștri când ai urcat la bord. Acum sunt verzi.

Ce perspicace e. Ochii mei sunt albaștri când am puterea mării de partea mea. După ce dispăre, se fac verzi.

— Ochii mei sunt albastru-verzui, spun eu.

— Nu. Sigur s-au schimbat.

Se sprijină de balustradă, fără pic de frică.

— Ce ești?

— De parcă ți-aș spune.

— Ești o sirenă?

Mă strâmb când aud cuvântul. E atât de ciudat să-l aud rostit de Riden.

— Nu chiar.

— Mama ta e o sirenă. Povestea. Zvonul că tatăl tău e singurul om care s-a culcat cu o sirenă și a trăit e adevărat.

Mai are rost să neg? Tata va urmări oricum corabia asta în scurt timp.

— Da.

— Dar cum de ești așa? Sirenele depind de bărbați ca să supraviețuiască, dar produc mai multe sirene. De ce ești mai mult om decât creatură marină?

— Asta e o întrebare excelentă. Ai dreptate: nu sunt sirenă, sunt mai degrabă jumătate om, jumătate sirenă, iar circumstanțele nașterii mele sunt mai speciale. Îți spun povestea dacă-mi spui unde ai ascuns harta.

— Oricât de tentant ar suna, nu-ți pot spune. De ce nu mă obligi să ți-o dau și termini toată tevatura?

— Nu merge așa.

— Și atunci cum merge?

— O să-ți spun. Doar dă-mi harta, Riden! Te rog.

— Îmi pare rău, Alosa.

— Bine. O să te fac să mi-o dai, dar, ca să știi, urăsc să fac asta.

Mă afund în partea nefirească din mine. Dintr-odată, mă simt ciudat. Mi se face pielea de găină pe brațe și pe picioare. Părul mi se ridică pe tot corpul. E extenuant să observ tot ce se întâmplă în jurul meu.

— Iar faci asta, spune el. Te-ai schimbat.

Nimeni nu a putut detecta schimbările din mine până acum. Nici măcar propriul meu tată nu-și poate da seama. Cum reușește Riden?

— Chem partea din mine moștenită de la mama. Urăsc să o folosesc. Mă simt îngrozitor și ciudat.

— Îți dă abilitatea să-mi citești gândurile?

— Nu, pot vedea doar ce simți.

Asta pare să-l agite destul de mult. Emoțiile lui se transformă aproape instantaneu dintr-un roșu aprins într-un gri pal.

Griul este o culoare interesantă. Când e închis, la fel ca norii de furtună, poate însemna vină. Când e mai deschis, este durere.

Riden e cuprins de o tristețe profundă, dar schimbarea e atât de bruscă încât mă face să cred că se gândește intenționat la ceva foarte trist, astfel încât să nu văd altceva.

— Te gândești la lucruri triste intenționat? întreb eu.

— Mă înspăimântă că știi la ce mă gândesc.

— Nu știu la ce te gândești. De ce ești trist. Doar că

te gândești la ceva dureros.

Acum trebuie să mizez pe frica lui. Frica lui că voi găsi harta. Nu o are la el sigur. Probabil știa că-l voi percheziționa. A ascuns-o undeva pe corabie. Va trebui să mizez pe frică pentru a o găsi.

Încep să mă plimb pe punte, dar continui să vorbesc cu el.

— Cum ți-ai dat seama că sunt... diferită? întreb în timp ce mă îndrept spre tribord.

Sunt aproape de trapa care duce sub punte. Bărbații râd și vorbesc tare. Presupun că asta fac din moment ce îi pot auzi de aici. Probabil că se bucură de timpul de odihnă.

— După ce m-am trezit și nu-mi aminteam ce s-a întâmplat înainte să-mi pierd cunoștința. Prima dată m-am gândit că m-ai lovit, dar nu-mi aduceam aminte să fi avut loc vreo luptă. De fapt, îmi aduc aminte chiar opusul.

Zâmbesc pe sub mustață. Da, ne-am distrat în noaptea aia.

Riden încă încearcă să ascundă ceva pe sub durerea lui vădită. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că se gândește la moartea tatălui său, dar în timp ce vorbește, apar văpăi roșiatice. Mai ales când a menționat noaptea aceea.

— Și a mai fost și ziua în care te-ai schimbat. Parcă erai o cu totul altă persoană. Nu vorbeai cum vorbești de obicei. Era... straniu. Serios, parcă și arătai altfel. Dacă îmi mijeam ochii, puteam vedea o aură luminoasă pâlpâind în jurul tău.

Asta și-a imaginat. Nu-mi schimb înfățișarea atunci când acționez și vorbesc altfel, când o las pe sirenă să preia controlul.

— Știam de harta tatălui meu de când eram mic, spune el. Știu despre sirene, chiar dacă nu le înțeleg pe deplin. Am pus cap la cap cunoștințele mele limitate cu ce știam despre tine și tatăl tău. N-a fost greu de făcut conexiunea. Te suspectam de mai mult timp, dinainte să-mi cânti.

Observ doar scânteii roșiatice prin valul de tristețe. Nicio urmă de frică. Harta nu e aici. Pornesc spre puntea superioară.

Riden mă urmează, stând la distanță.

— De ce nu poți să mă obligi să-ți spun unde e? M-ai făcut să dorm, nu?

— Da, te-am adormit. De două ori, dar mi-am epuizat abilitățile, deși vreau să rostesc puteri, dar ar suna ciudat. De aceea nu ai căzut într-un somn profund a doua oară. Am epuizat tot.

— Și cum le recuperezi?

— Cu ajutorul mării. Ea îmi dă putere. Cu cât sunt mai aproape de ea, cu atât mai puternică devin.

Harta nu e aici. Mă întorc pe scări și mă duc la provă.

— Ce altceva poți să faci? În afară de a adormi oameni?

Riden face un pas în spate, parcă fiindu-i frică să mă atingă, când trec pe lângă el pentru a mă duce în cealaltă parte a corabiei.

Pot să-i fac pe bărbați să-și închipuie lucruri. Pot să le plantez gânduri în minte. Pot să le fac promisiuni pe care ei să le creadă orbește. Pot să fac ce vreau cu ei. Trebuie doar să cânt. Totuși, nu cred că ar trebui să-i dezvălui toate astea lui Riden. Chiar dacă știu că tatăl meu va captura corabia curând.

— Pot simți ce vor bărbații, dacă vreau. Le cunosc fiecare dorință. Și folosesc asta pentru a obține ce vreau. Pot activa și dezactiva abilitatea asta când doresc.

Și să mă pierd în ea, dacă-mi depășesc limita.

Riden se oprește când aude asta. Stai, nu. O zvâcnire de negru. De teamă. Mă opresc și mă uit în jur. Am trecut de mijlocul corabiei, unde catargul principal se înalță la cer.

— De asta te comporti așa? întrebă el.

Cred că vrea să-mi distragă atenția. Fac câțiva pași spre Riden, înapoi spre catargul principal.

— La ce te referi?

— De când ai venit pe navă. Tot ce ai spus și ai făcut. M-ai analizat de la început? Mi-ai dat ceea ce-mi doream? De asta simt nevoia să te protejez? Sau m-ai manipulat? M-ai forțat să simt lucruri pe care nu le-am mai simțit niciodată?

Asta mă face să mă opresc.

— Riden, singurul lucru pe care ți l-am făcut a fost să te adorm. Nu m-am jucat cu mintea ta și nici cu sentimentele tale. Am făcut asta doar cu Draxen, o dată, pentru a încerca să aflu unde e harta. Gândurile și sentimentele îți aparțin. Nu le-am influențat în niciun fel.

Aura lui se face albastră.

— Ești confuz, spun eu. De ce?

Își mijeste ochii.

— Pentru că nu te înțeleg și nu știu ce să cred.

— Crezi ce vrei, dar îți spun adevărul. Acum, te rog să mă scuzi, am o hartă de găsit. Mă uit în sus. În cuibul corbului, nu? întreb eu.

Cred că acolo a ascuns-o.

Riden se uită la ceva ce vine din spatele meu.

— Ce faci pe punte?

Am fost atât de concentrată pe reacțiile lui Riden în timp ce m-am plimbat pe corabie că nu mi-am dat seama că cineva a venit pe la spatele meu. Am de gând să mă întorc, dar simt o lovitură ascuțită în ceafă și totul se întunecă.

...

Totul e în ceață. Pot distinge câteva siluete, dar cel mai mult simt un legănat, legănatul unei bărci în valuri.

— Se trezește, spune cineva.

— Se vindecă mai repede decât am crezut. Mai dă-i una!

Întunericul pune din nou stăpânire pe mine.

...

Frig.

Îl simt. Răceala îmi atinge obrazul. Apoi degetele. Se îmbibă în haine.

Pleoapele-mi sunt grele, dar reușesc să le deschid. Privirea mi se lovește de niște zăbrele. Sunt înapoi în celulă?

Nu.

Dincolo de zăbrele nu se află interiorul unei nave, ci nisip și copaci. Aud în apropiere zgomotul valurilor care se lovesc de țărm, deși nu-l văd.

Sunt singură.

Copacii se unduiesc în vânt. Tremur de frig. Aud cum creaturile nocturne se târăsc și mișună pe pământ, apropiindu-se prin tufișuri. Sunetele nopții nu mă înspăimântă.

Nu, cușca e cea care mă înspăimântă. Nu mai pot cânta. Nu mai am șperacle. Nu mai am pe nimeni.

Pentru prima oară, mi-e cu adevărat frică.

...

Abia când se face dimineață, cineva vine spre mine.

Nu-l cunosc pe acest bărbat. E înalt, dar nu la fel de înalt ca tatăl meu. Are un început de chelie și o barbă maronie îi acoperă chelia. Are cinci cercei rotunzi la urechea stângă. E îmbrăcat bine, dar ștrengăresc. La brâu are o sabie și un pistol, deși nu cred că le folosește prea des. Pare că e făcut doar din mușchi, dar pariez că l-aș putea doborî dacă nu aș fi închisă.

Scoate ceva din buzunar, un fel de bilă. Ah, e harta. O aruncă în aer și o prinde relaxat. Un spectacol în beneficiul meu.

— Știi cine sunt? întreabă el.

Vocea îi sună exact cum m-am așteptat, groasă și poruncitoare.

— Ar trebui să-mi pese? întreb indiferentă, de parcă nu sunt prizonieră.

Sunt mândră de tonul meu. Îmi ascunde perfect

ghemul de stres din stomac.

— Numele meu e Vordan Serad.

Îmi ascund uimirea. Am fost răpită de al treilea lord pirat iar de data asta răpirea nu a fost plănuită.

Cel puțin nu de mine.

Încerc să par încrezătoare.

— Dar tu știi cine sunt *eu*? îi întorc întrebarea, pe același ton autoritar.

— Ești Alosa Kalligan, fiica lui Byrronic Kalligan, regele pirat.

— Excelent. Atunci știi deja cât de nesăbuit ești că m-ai adus aici.

— Nesăbuit? Deloc. Tatăl tău crede că tânărul căpitan Allemos te are, așa că nu va veni după mine. Știu din surse sigure că nu mai ai puterile pe care ți le dă marea, așa că nu poți ieși de aici. Aș zice că *tu* ești cea nesăbuită pentru că nu ți-e frică.

Golul din stomac se mărește și gura mi se usucă.

— Și cine e sursa ta?

— Eu, se aude o voce din spatele meu.

Din desis ies câțiva bărbați. Riden e printre ei, dar nu e el cel care a vorbit. Nu, Riden are două pistoale ațintite asupra lui. Îl forțează să meargă în direcția mea. El de ce nu e închis ca mine? Se pare că am rămas fără cuști enorme, nu?

Rămân fără cuvinte când îl văd pe cel care a vorbit, cel de-al patrulea bărbat care vine în luminiș.

E Theris.

Se sprijină de unul dintre copaci și-și scoate moneda, pe care o învârte pe degete.

Dau din cap dezamăgită.

— Îl trădezi pe tatăl meu? Asta va fi ultima ta greșeală. Știi ce s-a întâmplat cu ultimul bărbat care a transmis informații dușmanilor? Tata l-a atârnat de picioare și l-a tăiat cu fierăstrăul în două.

Theris nu pare afectat de cuvintele mele.

— Norocul meu, căci nu-l trădez.

Nu e nevoie să mai spun ceva pentru a-mi arăta confuzia.

— Nu am fost niciodată omul tatălui tău, continuă el.

Îmi ia mai mult decât ar trebui să pricep. Dar simbolul, știa semnul tatălui meu. S-a identificat clar ca fiind unul dintre oamenii care servesc familia Kalligan.

— Puterea mea e vastă, explică de data asta Vodan, punând bila de sticlă în buzunar. Kalligan e un nesăbuit. Crede că e invincibil. Nu-și dă seama că apropiații lui abia așteaptă să-l dea pe mâna dușmanului. Și, mai important de atât, pe tine.

Mă întorc spre Theris.

— Nu ai fost trimis pe corabie să mă ajuți.

— Nu, răspunde el. Am fost trimis să te observ.

— Atunci cine e omul tatălui meu de la bordul *Hoinarului Noptii*? spun, mai mult pentru mine.

— Acela a fost săracul Gastol, răspunde Theris. Păcat că i-ai tăiat beregata când Draxen a pus stăpânire pe corabia ta.

Care erau șansele ca unul dintre cei doi bărbați pe care i-am omorât să fie omul tatălui meu? Vina mă lovește, deși nu e numai a mea. Tata trebuia să prevadă asta și să-mi spună cine e informatorul de la bordul *Hoinarului Noptii* înainte de a-mi înscena răpirea. Atunci Gastol nu ar fi murit și Theris nu ar fi putut să mă păcălească. Tata nu ia în considerare detaliile astea mici. Ce-i pasă lui dacă unul din oamenii săi este ucis din greșeală? Mereu e cineva care să-i ia locul. Însă, de data asta, greșeala lui îl poate costa fragmentul de hartă al lui Draxen.

Poate și viața mea.

Și totuși, ar fi trebuit să-mi dau seama că tata nu i-ar fi cerut niciodată informatorului să mă ajute. Știe că nu trebuie să-mi poarte nimeni de grijă. Ar fi trebuit să știu că Theris se prefăcea de la bun început. Devin furioasă pe mine și mă întorc la conversație.

— De ce l-ai pus pe Theris să mă urmărească? îl întreb pe Vodan. Ce vrei de la mine?

— Nu-ți dai seama cât de valoroasă ești, spune Vordan. Crezi că Kalligan te ține prin preajmă pentru că ești fiica lui? Nu, Alosa. Face asta datorită puterilor pe care le ai. Te folosește pentru propriul câștig. Pentru el nu ești nimic mai mult decât o unealtă. Știu totul despre pedepsele lui Kalligan, antrenamentele și testele lui. Știu despre lucrurile oribile prin care te-a pus să treci. Și sunt aici ca să te eliberez.

Pentru un moment, mă întreb cum de poate ști atât de multe despre mine. Apoi îmi dau seama că dacă are un spion în cercul de apropiați al tatălui meu, atunci știe... cam totul.

— Să mă pui într-o cușcă nu e probabil cel mai bun mod de a-mi arăta cât de mult vrei să mă *eliberezi*, spun eu.

— Îmi pare rău. E doar o măsură de precauție pentru mine și oamenii mei în timp ce-ți explic ce și cum.

— Mi-ai explicat. Acum dă-mi drumul.

Vordan dă din capul chel.

— Nu am terminat.

Și nu vreau s-o facă. Vreau afară din cușcă. Acum. Însă rămân tăcută ca să nu risc să-l supăr. Poate că nu pot să-l vrăjesc prin cântec, dar încă îi pot citi emoțiile.

După ce că nu mă simțeam în apele mele închisă în cușca asta fără un plan de scăpare, acum mai trebuie să scot la iveală și sirena. Din nou. Simt un gust ciudat pe gât. Pielea mi se zbârlește și nu e de la frig.

Aura lui e roșie, cea mai complexă culoare. Poate însemna foarte multe lucruri: iubire, dorință, ură, patimă. De fapt orice emoție puternică și copleșitoare pare roșie în ochii mei. Aș zice că Vordan simte o patimă arzătoare, dar pentru ce?

Vordan vrea neapărat să câștige, decid eu. Vrea ceva de la mine. Doar de-aș fi suficient de răbdătoare cât să aflu ce.

— Continuă atunci, reușesc să spun.

— Sunt aici să-ți ofer posibilitatea de a te alătura echipajului meu. Vreau să-ți ofer libertatea de a face ce dorești după ce mă ajuți să ajung pe Isla de Canta.

— Am deja o corabie și un echipaj. Am libertatea de a naviga unde vreau. Cum aș putea să consider oferta ta chiar și un pic tentantă? întreb eu, fără să fiu furioasă.

Tonul meu e măsurat. Încerc să negociez cu el. Să rămân calmă.

— Pentru că orice ar fi, tot ești în slujba tatălui tău. Când totul se va sfârși, Alosa, când tu și tatăl tău veți avea cele trei părți ale hărții, după ce veți naviga spre Isla de Canta și veți deveni cei mai bogați oameni din lume, ce se va întâmpla apoi? Îți spun eu. După asta, tatăl tău nu va avea doar controlul absolut asupra mărilor din Maneria, va avea și venitul necesar să o mențină. Iar tu va trebui să-l slujești pe vecie. Nu vei fi niciodată liberă.

— Și voi fi dacă mă alătur ție? întreb eu sceptică.

— Da. Ajută-mă să obțin ceea ce-și dorește tatăl tău. Ajută-mă să ajung la Isla de Canta. Ajută-mă să-l dau la o parte pe Kalligan și te voi elibera. Odată ce vom reuși, vei fi liberă să te duci unde vrei, să faci ce vrei, să ai tot ce vrei. Nu te voi mai deranja și nu-ți voi mai cere ajutorul niciodată.

Vordan Serad e un neghiob. Chiar crede că aș putea avea vreodată încredere în cuvântul lui? Chiar crede că mi-aș trăda tatăl atât de ușor? Crede că sufăr sub domnia lui Kalligan? El este tatăl meu. Ceea ce fac, fac din dragoste pentru familia mea. Nu tânjesc după liberate, căci o am deja. Am propria corabie, iar echipajul mă slujește cu loialitate. Câteodată, fac ce-mi cere tatăl meu. Este totuși regele pirat. Iar eu voi deveni regină când domnia tatălui meu se va sfârși. Vordan vrea să renunț la asta pentru el? Nicio șansă.

Totuși, nu îndrăznesc să spun asta cu voce tare. Încă-i simt dorințele și trăirile. E încrezător. Foarte încrezător în legătură cu... ceva.

Singura cale de a ieși din cușca asta și de a avea o

șansă de scăpare este să accept.

— Ai dreptate, spun încercând să gâdil auzul lui Vordan. Am fost prea speriată ca să-l înfrunt pe tatăl meu. Tânjesc să fug de el. Nu vreau să am nimic de-a face cu Isla de Canta sau Kalligan, dar dacă juri că-mi vei reda libertatea în schimbul serviciilor mele, atunci te voi ajuta să obții ceea ce cauți.

Vordan se uită în spatele meu. Mă întorc. Theris dă din cap dezamăgit.

— Minte.

— Nu mint, spun eu printre dinți.

Am fost atât de atentă la Vordan, că am uitat să mă gândesc la ce voia Theris să audă. Nu mi-am dat seama că nu pe Vordan trebuia să-l conving, ci pe el.

Theris zâmbește.

— Folosește același truc pe care l-a folosit pe Draxen. Am văzut felul în care Alosa îi manipulează pe alții spunându-le ce vor să audă.

— Poate că mi-am folosit abilitățile pe Draxen, dar asta nu înseamnă că le folosesc acum, spun eu, deși e inutil.

Acum știu ce trebuia să zic și e prea târziu.

— Ai cedat prea repede, Alosa, comentează Theris. Te-am urmărit o lună pe corabia aia. Ți-am ascultat conversațiile și ți-am observat... interacțiunile.

Se uită cu subînțeleles spre Riden. Riden nu a spus nimic până acum. Îi analizează pe răpitorii noștri cu atenție, gândindu-se cum să scăpăm. La auzul ultimelor cuvinte ale lui Theris, se uită la mine.

Cât de mult a văzut Theris? gândesc dezgustată.

— Știu precis cât de încăpățânată ești, continuă Theris. Și știu ce părere ai despre tatăl tău. Nu l-ai apărat cum o faci de obicei.

Vreau să-l lovesc, dar e prea departe de mine, iar piciorul nu mi-ar încăpea în veci printre zăbrele. Un braț da, dar nu un picior.

— Fie, spun eu în timp ce mă gândesc la un nou plan. Și acum ce?

— În cazul în care nu dorești să cooperezi, spune

Vordan, suntem dispuși să te folosim în alt mod.

Nu-mi place cum sună asta. Am ieșit din pielea sirenei. Nu am cum să prezic la ce se gândește Vordan.

— Aduceți lucrurile! le poruncește el celor doi bărbați care-l amenință pe Riden cu pistoalele.

Aceștia pleacă imediat și părăsesc luminișul.

Observ că mintea lui Riden lucrează. Chiar dacă nu pot simți la ce se gândește, nu e prea greu de ghicit. Încearcă să găsească un mod de a profita de faptul că nu mai e păzit atât de bine.

Însă, înainte de a face ceva, Theris scoate pistolul și-l încarcă.

— Nici să nu te gândești.

— El de ce e aici? îl întreb eu. Deja mă aveți. De ce ați mai luat încă un prizonier? Acum Draxen îl va căuta.

— Vei afla la momentul potrivit, spune Vordan.

Se distrează prea mult, e încântat de ce va urma. Presupun că nu ar fi contat oricum dacă treceam de partea lui sau nu.

Mă întreb dacă să mă transform. Să devin oare femeia perfectă pentru Vordan ca să mă elibereze? E singura putere pe care o mai am, dar va folosi la ceva? Mă uit la Theris și la moneda lui și-mi dau seama că nu va merge. Dacă încerc ceva cu Vordan, Theris va ști și-mi va dejuca planul.

Sunt neputincioasă. Nu am arme. Nu am puteri. În momentul de față, pot doar să sper ca cineva să se apropie din greșeală prea mult de cușcă sau ca Riden să se elibereze cumva și apoi să mă elibereze și pe mine. Din moment ce Riden e cam supărat pe mine, mă îndoiesc că ar vrea să mă ajute chiar dacă ar scăpa.

Paznicii lui Riden se întorc, și nu cu mâna goală. Fiecare ține o găleată plină cu apă într-o mână și ceea ce pare a fi un băț în cealaltă. Nu-mi dau încă seama ce sunt.

— Alosa, spune Vordan, te-am adus aici ca să-ți

descopăr talentele. Dacă nu te pot folosi ca să ajung pe Isla de Canta, atunci te voi folosi pentru a învăța tot ce se poate despre sirene ca să le țin piept odată ce ajung acolo.

Mă cuprinde un fior de gheață.

Sunt pe cale să devin un experiment.

Capitolul 17

— CE? ÎNTREB EU DEOARECE nu mă pot gândi la altceva.

— Nu mă aștept să-mi spui adevărul despre abilitățile tale, așa că o să le aflăm împreună, spune Vordan. Împreună, Alosa, vom afla toate puterile pe care le au sirenele.

Nu-și dă seama cât de înspăimântată sunt de asta. Cum ar putea să știe cât de mult detest și, câteodată, cât de mult mă tem să-mi folosesc abilitățile? Îmi răscolesc mintea și trupul. Urăsc cât de mult mă epuizează emoțional. Și apoi mai e și felul în care mă schimb când trebuie să-mi încarc puterile. Vordan va vrea să-i demonstrez lucrurile astea de mai multe ori. Simt cum îmi vine mâncarea pe gât când mă gândesc la asta. O înghit la loc.

— Sunt doar pe jumătate sirenă! strig eu disperată. Ce pot și nu pot eu să fac nu e valabil pentru creaturile pe care le veți găsi la Isla de Canta. Nu am cu ce să te ajut.

Vordan se trage de barbă.

— Nu e adevărat. Chiar dacă nu ești la fel de puternică precum o sirenă adevărată, abilitățile tale mă vor ajuta să mă pregătesc pentru călătorie.

În timp ce noi vorbeam, oamenii lui Vordan s-au mișcat de colo colo. Au pus gălețile cu apă la câțiva metri distanță de cușcă, prea departe ca să le pot atinge. Au pus câte o creangă lungă, găunoasă în fiecare.

— Pentru început, spune Vordan, îmi vei cânta.

— S-o crezi tu!

Vordan zâmbește.

— Și de asta l-am adus pe tânărul secund. Theris, arată-i Alosei ce se va întâmpla de fiecare dată când mă va refuza.

Theris scoate sabia și-l taie pe Riden pe braț.

Tăietura îi rupe cămașa și lasă în urmă o dâră de sânge.

Riden tresare, dar în afară de asta nu dă semne de durere. În schimb, începe să râdă și apasă pe rană.

— Sunteți naivi dacă credeți că prințesei îi pasă dacă mor sau trăiesc.

Theris pufnește.

— Te înșeli, Riden. Alosa trăiește după propriile reguli. Are o înclinație puternică spre răzbunare. Nu poate suporta să-i vadă pe cei care i-au făcut rău că scapă nevătămați. Draxen a răpit-o, a bătut-o, a umilit-o, a încercat să profite de corpul ei. Îl detestă. Și totuși încă trăiește. Știi de ce?

Riden se uită la mine. Cobor privirea repede în pământ.

— Dacă nu i-ar fi păsat de tine, l-ar fi ucis. Încet și dureros. Faptul că încă trăiește dovedește că îi mai pasă și de altceva în afară de a-și face dreptate. De tine.

Nu e adevărat. Îi... îi eram datoare lui Riden. M-a lăsat să-mi păstrez pumnalul pe care ar fi trebuit să-l confiște. Îmi plătesc datoriile. M-a protejat, așa că nu i-am ucis fratele. Nu a fost mai mult de atât.

Sunt sigură de asta...

Stai, pumnalul meu!

Din poziția mea șezândă, îmi înfășor mâinile în jurul piciorului, de parcă încerc să mă calmez. Îmi bat ușor cizma. În afară de piciorul meu, nu mai e nimic.

— Cauți asta? mă întreabă Theris, scoțând din curea arma pe care n-o observasem până atunci.

Încerc să nu par deranjată de asta. În realitate, sunt furibundă. Nu doar pentru că Theris mi-a luat singura speranță de a scăpa, dar m-am cam atașat de pumnalul ăla.

— Uite cum va merge treaba, spune Vordan, distrăgându-mi atenția de la Theris. O să-ți spun ce să faci și tu o să faci. Dacă văd cea mai mică ezitare sau abatere de la ordinele mele, Riden va fi rănit.

Dacă-ți folosești abilitățile pentru a scăpa, îl omorâm și aducem pe altcineva pe care să-l vrăjești. S-a înțeles?

Îl străfulger pe Vordan cu privirea.

— Când ies din cușca asta, primul lucru pe care am să-l fac va fi să te omor.

Fără să aștepte măcar un semnal de la Vordan, Theris îl înjunghie pe Riden în antebraț.

Ochii mi se măresc și mă abțin să nu țip.

— Am spus: s-a înțeles?

Deși nu-mi stă în fire, fie că e cea umană sau cea de sirenă, îmi calc pe mândrie și spun:

— Da.

— Bun. Niffon, Cromis, ceara.

Oamenii lui Vordan îi dau lui și lui Theris două perechi de dopuri de ceară portocalie. Apoi scot și pentru ei. Fiecare bărbat și le îndeasă în urechi.

Ce inteligent ești, Vordan! Crezi că ești invincibil. O să gădesc o cale să scap. Mereu o fac. E doar o chestiune de timp. Însă mi-aș dori ca teama ce mi se strecoară în oase să nu fie atât de intensă.

Nu fac niciun efort să-mi ascund furia când Vordan arată spre găleți. Cei doi pirați iau fiecare câte o creangă și o bagă în găleată.

— Întinde-ți mâinile, Alosa! spune Vordan un pic prea tare.

Nu. Nu vreau s-o fac. Nu mă pot obliga. Nu din nou. Mă gândesc la episoadele din temnița tatălui meu.

Sunt legată cu cătușe de încheieturi, țintuită la perete. Picioarele îmi sunt și ele încătușate, iar lanțurile mă împiedică să înaintez mai mult de câțiva centimetri de perete.

— *Relaxează-te, spune tata înainte de a-mi arunca o găleată de apă pe față.*

Tușesc și scuiș în timp ce apa se scurge de pe mine.

— *Absoarbe-o, Alosa! Acum hai să vedem cum te putem face și mai puternică...*

Sunt adusă înapoi la realitate de un icnet puternic.

Riden își strânge brațul cu mâna dreaptă. Sângele iese dintr-o nouă tăietură, picurându-i printre degetele încordate.

— Întinde mâinile! ordonă Vordan, de data asta strigând.

Sunt doar amintiri, îmi spun eu. Tata te-a făcut puternică. Te-a ajutat să-ți dezvolți talentele. Dacă ai supraviețuit testelor și încercărilor regelui pirat, îi vei putea ține piept oricărui bărbat jalnic, prost și scârbos.

Cuvintele mele de îmbărbătare mă activează instantaneu, așa că înainte ca Theris să-l rănească pe Riden din nou, fac cum spune Vordan. Nu mă uit la Riden. Ce reprezintă supunerea mea? Ce reprezintă pentru Riden?

Niffon și Cromis îngenunchează în fața găleților. Niffon pune un dop la capătul crengii goale, o ridică din găleată în fața mea.

Se pare că Vordan s-a gândit la toate.

Dacă Niffon ar putea s-o lase câțiva centimetri mai jos, aș putea s-o apuc. O estimare greșită din partea lor mi-ar putea fi de mare ajutor acum. Dar nu. Theris a văzut ce pot face chiar dacă nu am multe la îndemână. Nu-mi va permite nici măcar să pun mâna pe un băț.

Mă cuprinde groaza, dar și febra anticipării în timp ce aștept. Niffon ia degetul din capătul crengii. Apa de ocean cade în mâinile mele întinse.

Las apa să mi se scurgă printre degete și să cadă pe nisip, dar sper că pare că am absorbit o parte din ea. Sper că mă pot preface întrucâtva. Nu pot să-mi refac puterile. Nu într-un asemenea fel.

Dar Vordan nu acceptă așa ceva. Dă din cap nemulțumit. Theris îl taie din nou pe Riden. De data asta aproape de gambă.

— Nu lăsa apa să se adune pe jos, spune Vordan. Absoarbe-o!

E îngrijorat că o să depozitez apa până când adun suficientă ca să fac ceva periculos. Cât timp Vordan și oamenii lui au dopurile în urechi, nu contează cât de

multă apă am la dispoziție.

Însă nu spun asta cu voce tare. Nu am timp de pierdut dacă vreau să-i împiedic să-l mai rănească pe Riden. Așa că atunci când Niffon dă drumul la mai multă apă, o prind pe toată și o absorb până la ultima picătură. Mâinile-mi rămân uscate.

Schimbarea e instantanee. Apa liniștitoare devine parte din mine. Umple golul pe care l-am simțit în ultimele săptămâni, îmi aduce înapoi cântecul, îmi crește încrederea și-mi domolește frica. Vreau să simt toate puterile ei tămăduitoare deodată. Vreau să sar în ocean și să înot în cel mai adânc și întunecat colț pentru ca senzația să nu dispară niciodată.

Pentru un moment, nu mă pot gândi decât la ocean. Îmi doresc doar să mă întorc la el. Nimic altceva nu contează.

— Alosa.

Vocea lui Riden e cea care mă smulge din abisul gândurilor răvășitoare. Încerc să țin în frâu dorințele sirenei. De aceea nu-mi pot reface cântecul fără să aștept puțin să-mi revin. Puterile oceanului scot la iveală instinctul de sirenă, iar unei sirene nu-i pasă decât de ea, de surorile ei și de ocean.

Băiatul ăsta e un nimic pentru mine. Ce-mi pasă dacă-l omoară? El nu contează. Doar eu contez.

— Alosa, repetă Riden.

Îmi îndrept privirea spre el și încerc să mă concentrez. *Nu deveni o creatură fără suflet.* Ești femeie. Gândește-te la echipajul tău, la prietenii și familia ta. Adu-ți aminte când ai furat o corabie și ai pus stăpânire pe ea. Adu-ți aminte cum e să fii căpitan, să fii respectată și admirată de echipajul tău. Gândește-te la mândria din ochii tatălui tău când e mulțumit de tine.

Gândește-te la Riden. Îți amintești cum te-ai distrat când v-ați încrucișat săbiile? Amintește-ți tachinările și ciondănelile. Amintește-ți de pumnal. De săruturile lui. Gândește-te la Riden, care nu merită să moară doar pentru că tu nu te poți

controla!

Asta mă face să-mi revin. Mă întorc la Vordan, așteptând instrucțiuni.

— Cântă-mi, Alosa! Impresionează-mă!

Știu sigur că Vordan vrea să-l vadă pe Riden dansând și făcând acrobații. În alte circumstanțe, mi s-ar părea amuzant să-l umilesc Riden. Dar nu acum. Nu pentru a satisface un bărbat care m-a închis într-o cușcă. Riden nu e maimuță, iar eu nu sunt sclavă.

Mă uit la Riden. Nu arată speriat, doar neliniștit.

— Dă-i drumul! îmi spune într-un final.

Riden e cu fața la mine și oamenii au ceară în urechi, așa că nu-și pot da seama că vorbește cu mine.

— Până la urmă, o să ieșim din situația asta. Între timp, fă ce trebuie făcut.

Vordan mă privește atent așa că nu vreau să risc încuviințându-i lui Riden. Încep. Mai întâi cu ceva simplu și slab. Buzele abia mi se deschid în timp ce cânt o melodie lentă, liniștitoare. Nu contează notele. Intenția din spatele lor e cea care dă putere cântecului. Asta e ceea ce îl face pe Riden să-mi asculte ordinele. Și ceea ce vreau acum e să-i calmez durerea.

Într-o clipă, brațul și piciorul i se relaxează și nu mai simte nicio tăietură, nici cele de pe braț, nici cea adâncă de lângă încheietură. Apoi, îmi rup o bucată de material de la baza bluzei și i-o arunc lui Riden.

Oamenii lui Vordan se ridică, pregătiți să intervină în caz că încerc să-l eliberez pe Riden sau îl fac să mă ajute cumva. Ar trebui să fiu flatată că s-au gândit că aș putea să fac ceva cu doar o bucățică de material.

Însă e doar pentru brațul lui Riden. Împletesc alte câteva note în cântec pentru a-l face pe Riden să-și înfășoare materialul în jurul celei mai adânci răni pentru a opri sângerarea. Mi-aș dori să-l pot vindeca, dar abilitățile mele sunt limitate. Pot să alterez doar mintea, locul de unde durerea izvorăște cu adevărat. Îi pot alina suferința temporar, dar nimic mai mult.

Mai am doar câteva note rămase așa, că încerc să-i dau lui Vordan ceea ce-și dorește. Riden se îndreaptă de spate. Privirea lui nu pare pierdută. Arată perfect normal, ca și cum acțiunile lui îi aparțin. Dar nu e așa. Joacă exact după cum îi cânt eu. Riden face câteva mișcări de luptă. Îl fac să atace și să pocnească inamici invizibili. Sare prin aer, se apără și-și lovește oponentii. Într-un final, scoate din teacă o sabie imaginară.

Rup vraja când simt că-mi pierd puterile. Apoi mă așez pe jos.

Riden clipește. Se uită în jur confuz până când mă vede și își amintește. Nu i-am șters memoria, așa că știe exact ce l-am pus să facă. Trage scurt aer în piept. Durerea rănilor revine. Nu o pot ține la distanță după ce mă opresc din cântat. A fost doar o alinare temporară, dar am făcut tot ce am putut. Oricum, e vina mea că se află aici.

Bine, de fapt e vina lui Theris, dar nu mă aștept ca Riden să aibă aceeași părere.

Vordan se apropie de cușcă, uitându-se atent la mine.

— Ochii chiar îți sunt fereastra sufletului, Alosa! strigă el, încercând să compenseze faptul că are dopurile în urechi. În mai puțin de un minut, s-au schimbat din verde în albastru și apoi iar în verde. Ce mijloc folositor de a afla când ai puteri și când nu.

Fir-ar!

Am sperat că nu-și vor da seama când nu mai am putere. Mă observă prea îndeaproape. În curând, nu voi mai avea secrete.

— Dar să ne întoarcem la experiment. Cred că poți face mai bine de-atât, Alosa, spune Vordan pe un ton încurajator care-mi întoarce și mai mult stomacul pe dos. Din nou.

Arată spre celălalt pirat din fața mea. De data asta, Cromis astupă creanga cu degetul mare și apoi o ridică deasupra brațelor, care-mi atârnă slăbite printre barele cuștii.

Mă prefac obosită. Vreau să creadă că devin slăbită atunci când îmi folosesc puterile. Poate că îi pot lua prin surprindere mai târziu.

Absorb apa în timp ce se varsă peste mine. O simt galopându-mi prin vene, inundându-mă. Îndoiala devine siguranță. Slăbiciunea devine putere. Frica devine hotărâre. Bărbații ăștia nu știu cu cine au de-a face. Sunt putere și tărie. Sunt moarte și năpastă. Nimeni nu mă sfidează. Sunt deasupra tuturor. Voi...

— Alosa.

Vocea lui Riden îmi întrerupe valul de gânduri periculoase. Observă oare cum sirena încearcă să pună stăpânire pe mine? Sau doar mă grăbește pentru că-i e frică de ce va face Theris dacă nu mă supun?

Oricum ar fi, mă bucur că are abilitatea de a mă aduce cu picioarele pe pământ. Și repede.

— Alosa, nu e nevoie să faci asta, continuă el.

E cu spatele la Vordan și oamenii lui, așa că nu pot vedea sau auzi ce-mi spune.

— Nu-i nimic. Ignoră-i! Concentrează-te pe ce ai de făcut ca să scapi. Te pricepi să evadezi. Așa că fă-o!

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Fiecare evadare a mea a fost planificată dinainte. Nu am plănuit această răpire.

Sper că Vordan va crede că-mi mișc buzele pentru a începe un nou cântec. Pentru a păstra iluzia, pun ultimul cuvânt într-o notă și încep.

Melodia cea nouă e mai alertă, îndrăzneată, palpitantă. Pare că mereu vrea să-mi oglindească intențiile. Deoarece, de data asta, îl supun pe Riden la un ritual de acrobații și scheme complexe. Îl pun să facă tumbe în aer. Saltă pe trunchiul copacilor, își ia avânt și se dă peste cap. Îl pun să alerge mai repede decât ar fi posibil cu rănilor lui. Face anumite mișcări pe care sunt sigură că nu știe să le facă, dar atâta vreme cât *eu* știu să le fac, și el va putea.

Atunci când melodia se stinge, mă așez din nou pe jos.

Vordan își înlătură dopurile din urechi. Oamenii lui, urmându-i exemplul, fac la fel.

— Mult mai bine, Alosa.

Vordan scoate o bucată de pergament și un cărbune. Acum nu mai contează că toată ceara a dispărut; la fel s-a întâmplat și cu puterea mea.

— Hai să clasificăm abilitățile tale, zice Vordan și începe să scrie. Dacă nu mă înșel, ai trei abilități în total. Prima este cântecul tău. Îi poți convinge pe bărbați să facă orice, atât timp cât nu sfidează legile naturii. De exemplu, nu-l poți face pe Riden să zboare. Câți oameni poți fermeca deodată, Alosa?

Ezit. Să mint sau să spun adevărul?

Riden scoate un geamăt. Theris își trage sabia însângerată.

— Trei! strig eu. Pe toate stelele, lasă-mă să gândesc puțin, da?

— Nu ai la ce să te gândești. Răspunde, și Riden nu va mai fi rănit. Așa, îți trebuie apă din ocean ca să poți cânta. Și apa din ocean ține cât ține. Nu ai putut să-l pui pe Riden să facă prea multe cu ce ai primit de la Cromis. Sunt sigur că dificultatea acțiunilor depinde de cantitatea de apă.

Și de mintea fiecărui bărbat. Și asta influențează cantitatea, dar nu mă obolesc să adaug și acest aspect. Mintea lui Riden e mult mai ascuțită și statornică decât sunt obișnuită. E mult mai solicitant să-l vrăjesc pe el decât pe alții.

După câteva momente, Vordan se uită la notițe.

— Splendid. Așadar, puterea cântecului afectează mintea. Dar cât de mult? Theris te-a văzut făcându-i pe bărbați să uite. Când l-ai vrăjit prima oară pe sârmanul Riden aici de față, nu și-a adus aminte ce i s-a întâmplat. Theris te-a mai văzut adormindu-l. Sunt sigur că poți convinge un bărbat să se sinucidă. Însă i-ai putea oferi o realitate diferită?

— Da, spun eu repede, nevrând să risc vreo ezitare.

— Arată-mi!

Își pune iar dopurile în urechi. Oamenii lui îl

urmează și un jet proaspăt de apă mi se scurge în mâini.

Mă uit la Riden în timp ce absorb apa. Nu știu de ce, dar atunci când mă uit la el, reușesc să controlez fluxul apei care mi se răspândește prin corp, ceva ce nu am mai trăit niciodată în timp ce-mi refac abilitățile.

— Urăsc să fac pe marioneta, spun eu. Ți-a venit vreo idee?

— Dacă e cineva marionetă, eu sunt, spune el agitat. Tu ești păpușarul.

Mă uit la el exasperată.

— Mă gândesc la un plan, îmi răspunde el. Continuă să faci ce spune până când îl pun la punct.

Nu-mi permit să sper și încep să cânt. Închid ochii și-mi imaginez ce vreau să vadă Riden. Îmi imaginez o lume magică plină de culori și sunete noi. În jurul meu zburdă fluturi cu aripi în culori aprinse. Pe cerul purpuriu, se întrec stele căzătoare. În apropiere, lacul lansează jeturi de apă care saltă în văzduh. Deasupra mea se avântă păsări mai mari decât balenele, cu aripi roșii și albastre. Pun laolaltă primele elemente care-mi vin în minte, adăugând tot mai multe până când sunt mulțumită. Apoi deschid ochii.

Riden are o expresie de uimire și stupefacție totală. Întinde mâna de parcă ar vrea să atingă creaturile invizibile pe care le-am creat pentru el.

— Superb, spune el.

— Alosa, spune Vordan. Extinde fantezia și pentru Theris.

Acum văd că Theris i-a dat pistolul lui Vordan. Își scoate dopurile din urechi și le pune în buzunar. Mă grăbesc să-l includ și pe Theris în cântec, ușurată că nu-i mai poate face rău lui Riden. Și el devine fascinat de ceea ce vede. Se întoarce pe loc, încercând să vadă fiecare colțișor din lumea mea magică.

Încerc din răspuțeri să mă gândesc la ce aș putea să fac, acum că l-am subjugat pe unul din oamenii lui Vordan. Cu Riden și Theris, lupta ar fi doi contra trei,

dar nu mai am suficientă putere pentru a-i face pe cei doi să se lupte. Vordan e foarte atent să nu-mi dea suficientă putere cât să-l atac.

Însă mă întreb de ce a vrut să-i vrăjesc unul dintre oameni. Dacă e atât de curios de abilitățile mele, de ce nu se oferă singur?

— Excelent, spune Vordan, scrijelind cu cărbunele pe pergament. Eliberează-l pe Theris!

Asta fac. Theris se uită imediat în jurul lui, revenind la realitate, apoi își pune dopurile la loc. Vordan îi dă pistolul înapoi.

— Acum, arată-mi ceva cu adevărat impresionant, spune el.

Mă uit când la Theris, când la Vordan, ridicând întrebător din sprâncene.

— Fă-l pe Riden să vadă ceva oribil! Fă-l să simtă o durere care nu e reală! Arată-mi cum îi faci pe bărbați să sufere!

Cromis îmi trimite iar un jet de apă și abia îl prind.

Mă simt ca și cum stomacul mi-e înțepat de ace. Nu se așteaptă să...

Mă opresc din cântat în timp ce apa se absoarbe în piele. Riden este rupt de lumea falsă pe care am creat-o. Simt cum devin altă persoană.

Bărbații ăștia sunt terminați. Odată ce îmi refac puterile, o să mai rămână din ei numai zdrențe. Îmi imaginez cum mi se va schimba corpul. Cât de puternică voi fi. Mă văd trăgându-i pe toți cinci pe fundul oceanului și privind cum viața le părăsește corpul. Le simt corpurile zvârcolindu-se până când rămân țepene și uitate de lume...

— Alosa!

E ca și cum m-aș trezi dintr-un somn adânc, deși am avut tot timpul ochii deschiși. Am căzut în propria mea realitate alternativă. Spre alter-egoul meu.

— E în regulă, Alosa. Întoarce-te la mine! spune Riden.

Îmi îndrept iar privirea spre el.

— Indiferent ce ți-au spus să faci, fă-o.

Nu a auzit ce ordin am primit, fiindcă era prins într-o altă lume.

— O să reușim. Continuă!

Nu pot. Ce mai contează dacă-i las să-l rănească pe Riden pentru că ezit? Oricum ar fi, va suferi.

Dar durerea nu va fi reală dacă-i cânti, încerc să-mi spun. Va suferi puțin și apoi se va termina. Nu poți ezita, altfel îl vei răni cu adevărat. Fă-o repede.

— Îmi pare atât de rău, îi spun.

În secunda următoare, Riden urlă. Se zvârcolește pe jos de durere în timp ce vătraie încinse și invizibile i se înfig în corp.

Mă urăsc. Îmi urăsc abilitățile. Puterile mele nu au fost menite să fie folosite astfel. Sunt dezgustătoare, josnică și nu merit izbăvire.

Îi curm suferința cât de repede pot, sperând să fi fost suficient pentru Vordan. Arunc notele nefolosite în aer. Nu vreau să le mai aud. Nu mai vreau să le simt. Vreau să dispară fără urmă.

Nenorocitul râde.

— Foarte bine.

Vordan mai scrijelește ceva pe pergament. Aș vrea să-i înfig *lui* vătraie încinse în carne.

— Sunt satisfăcut de abilitățile tale muzicale, deocamdată, spune Vordan, scoțându-și dopurile din urechi. Să trecem la a doua abilitate. Dacă Theris a înțeles bine, poți citi emoțiile unei persoane, dar această abilitate nu necesită puterea oceanului. E ceva cu care te-ai născut.

Riden e pe jos, respirând sacadat, încercând să-și revină de pe urma durerii imaginare. Îl văd frecându-și brațele, încercând să se convingă că nu a fost real.

— Alosa! strigă Vordan și îmi iau privirea de pe Riden.

Theris face un pas înainte și-i trage un picior în față lui Riden. Începe să-i curgă sânge din nas, înroșind nisipul. Într-un fel, mă bucur că Theris l-a lovit atât de tare. Riden e acum inconștient și nu mai

poate simți durerea.

— Da, răspund eu. Pot afla, dacă vreau, ce simt oamenii.

— Și nu trebuie să cânti?

— Nu.

— Excelent, continuă el să noteze. Spune-mi ce simte fiecare bărbat din jur.

Mi-am folosit abilitatea deja de prea multe ori azi. Nu vreau să risc s-o mai folosesc mult, altfel îmi voi pierde mințile. Ultimul lucru de care am nevoie e să uit cine sunt când mă aflu într-o situație de viață și de moarte. Aproape că am cedat de câteva ori în fața puterii oceanului, iar Riden nu mai e treaz să mă aducă cu picioarele pe pământ.

O să încerc să termin cât mai repede.

Admir complexitatea emoțiilor. Sunt ca niște tablouri pe care le admir. Doar că mă dezumanizez atunci când le văd. În timp ce mă cuprinde senzația covârșitoare, mă uit repede la oamenii lui Vordan.

— Cel de acolo e înfometat, spun arătând spre Niffon. Acesta e plictisit. Cromis. El e încântat, nu, fericit în legătură cu ceva. Theris. Și tu ești...

Vordan e un pic mai complicat.

— Mulțumit, termin eu.

Vordan se uită pe rând la oamenii lui, care confirmă.

— Așa-i, Cromis, ne plictisim? întrebă Theris. Poate că ar trebui să se trimitem înapoi în bucătărie.

Cromis se uită cu determinare la mine, misiunea lui.

— Sunt bine, C... Theris.

Theris își strânge buzele pentru un moment, dar apoi fața îi revine repede la normal.

Interesant, deși nu ar trebui să fiu surprinsă că Theris e un nume fals. Să fiu sinceră, nici nu-mi pasă care e numele lui adevărat. Numele lui nu va mai conta odată ce voi fi liberă și el mort.

— Gata cu vorbăria! șuieră Vordan la oamenii lui.

Ochii lui analizează pergamentul și apoi se mută

pe mine.

— O să ne mai jucăm cu talentul ăsta mâine. Să trecem repede la a treia și ultima ta abilitate, Alosa. Spune-mi, cum ai defini această putere? Mi-e greu să-i găsesc un nume concret.

Cad pe gânduri pentru un moment.

— Poate că Riden e inconștient, dar Theris încă îl mai poate răni, așa că vorbește.

Îl privesc cu dezgust pe Vordan.

— Pot deveni femeia perfectă pentru orice bărbat.

— Așadar, ești o seducătoare. Nu ne putem aștepta la altceva de la o femeie, nu?

Dacă nu-l condamnaseam încă la moarte, acum sigur are ștreangul agățat de gât. Spun printre dinți:

— Pot deveni orice își dorește bărbatul pentru a face ceea ce vreau eu.

— Ești o manipuloare. Cred că abilitatea asta merge mână-n mână cu cititul emoțiilor. Adăugăm și cântatul și devii o creatură cu adevărat formidabilă: stăpâna tuturor bărbaților. Să înțeleg că această abilitate merge doar cu un bărbat pe rând?

— Depinde. Mulți bărbați sunt atrași de aceleași lucruri. Pot distinge femeia perfectă doar la un bărbat, dar dacă trăsăturile se întâmplă să fie comune și la cei din preajmă...

— Atunci i-ai putea fermeca pe toți.

— Da.

— Fă-mi o demonstrație! Vreau să-i farmeci pe fiecare dintre oamenii mei.

Tatăl meu a fost cel mai puțin interesat de această abilitate. Nu a testat-o ca pe celelalte două. A trebuit să experimentez pe cont propriu. Nu am găsit până acum niciun efect secundar după ce o folosesc. În afară de faptul că mă simt ca o târfă după. Dar nu mă feresc s-o folosesc pentru a obține ce vreau. Deși de obicei prefer să mai păstrez puțin cântec, pentru a șterge memoria victimelor.

Însă se pare că până la sfârșitul zilei voi rămâne fără protecție, intimitate și demnitate.

Capitolul 18

VORDAN MĂ PUNE SĂ MĂ TRANSFORM pentru fiecare bărbat. Joc pe rând rolul unei târfe (deoarece lui Niffon îi plac femeile care știu ce fac), o fetiță inocentă de la țară (lui Cromis îi place să corupă inocența fără consecințe) și o femeie căsătorită (deoarece lui Theris îi plac pericolul și secretele unei aventuri nepermise.)

În tot acest timp, sunt ținută în cușcă. Din fericire, bărbații nu au voie să mă atingă, dar îmi vine să-mi trag una la ce apropouri scârboase și sugestive sunt obligată să fac. Pe tot parcursul spectacolului, Vordan stă și-și notează în pergamentul ăla enervant.

Jur că voi rupe hârtia aia într-o mie de bucățele ca nimeni să nu citească ce sunt pusă să spun și să fac.

— Te poți opri, spune Vordan după aproape cincisprezece minute în care am vorbit cu Theris. Nu te obosi să-mi citești dorințele. Am văzut destul.

Theris se uită întrebător la el. Și eu la fel. Dacă e un lucru care mă putea face să *vreau* să-mi folosesc în continuare puterea seducției, după cum atât de elegant a numit-o Vordan, acesta era să-mi spună să nu le folosesc asupra lui.

Îi citesc dorințele lui Vordan ca și cum ar fi scrise pe o tablă deasupra capului.

— O, spun eu, văd că nu m-ai fi considerat atrăgătoare indiferent de ce aș fi făcut.

Până în punctul acesta, Vordan nu a manifestat mai mult decât un interes amiabil față de mine, dar acum mă privește de parcă sunt o creatură dezgustătoare pe care a descoperit-o lipită de exteriorul corabiei sale. Își scoate sabia și vine spre mine.

— Ce faci? întrebă Theris. Căpitane?

Vordan își revine, își bagă sabia în teacă și se întoarce la pergamentul lui.

Încă sunt înmărmurită. Nu pentru că lui Vordan îi plac bărbații, ci pentru că nu a trebuit să-mi folosesc niciodată abilitățile pe oameni ca el. Nu mi-am dat seama că există bărbați imuni la acest talent al meu, iar faptul că Vordan e unul din ei face ca această cușcă să pară mai solidă.

— Suficient pentru azi, spune Vordan. Luați băiatul și uneltele!

Niffon și Cromis strâng lucrurile în timp ce Theris se uită dezaprobator la căpitanul său.

— Am spus să iei băiatul, Theris! repetă Vordan.

Theris se grăbește să îndeplinească ordinele, iar Vordan îmi aruncă o ultimă privire.

— Ne vom întoarce mâine. Te sfătuiesc să te pregătești pentru o zi grea.

Când îmi vede privirea dușmănoasă, adaugă:

— Nu-ți face griji. Avem la dispoziție săptămâni întregi să ne distrăm.

Încă odată simt cum îmi vine înapoi ultima masă, dar reușesc să o țin în frâu în timp ce mă uit la grupul care dispare în zare, cărându-l pe Riden cel leșinat cu ei.

Săptămâni?

Săptămâni?

Vordan nu mi-a dat șansa să mă gândesc la o cale de scăpare între teste, dar acum simt cum mă cuprinde disperarea.

Trebuie să evadez.

Nu pot să ajung la copacii care mă înconjoară. Pe jos nu găsești decât iarbă înaltă și nisip. Câte o piatră rătăcită, poate. Nimic folositor pentru a mă ajuta să scap din cușcă.

Nu am nimic în afară de hainele de pe mine. Inutile și ele.

Nu pot să mă țină pentru totdeauna în cușcă, nu? O să-mi dea drumul până la urmă ca să... ca să ce? Să mănânc? O să-mi dea mâncare printre zăbrele, cu siguranță. Să mă duc la baie? Nicio șansă. Vordan a fost până acum extrem de atent. Sigur mă va pune să

mă duc într-un colț al cuștii.

E ciudat să-ți dai seama că ai nevoie doar de apă și mâncare ca să poți trăi. Nu trebuie să interacționezi cu alte ființe. Nu trebuie să te miști, să alergi, să mergi. Nu trebuie nici să dormi. Pot fi închisă pe vecie și să continui să trăiesc.

Au fost unele momente, când eram încătușată undeva în străfundurile fortăreței tatălui meu, când m-am gândit că așa va fi viața mea. Că voi fi prizonieră veșnic. Pe atunci, refuzam să-mi folosesc puterile. Mă prefăceam că nu există. Tatăl meu m-a putut convinge să le folosesc numai când am fost pusă să aleg între a scăpa prin intermediul lor sau a fi ținută prizonieră pe vecie.

În prezent, deși încă ezit, mi-aș folosi abilitățile ca să supraviețuiesc, dar acum ele nu sunt nici măcar o opțiune.

Și ce mai am în afară de ele? Nimic.

Stai, nu!

Îl am pe Riden. Dar ce poate face el când e rănit și izolat?

Întorc situația pe toate fețele. Mă gândesc atât de mult încât nu-mi dau seama când gândurile se transformă în vise. Mă văd uitându-mă printre zăbrele în timp ce Riden pierde tot mai mult sânge în urma atacurilor lui Theris. Mai întâi cu pumnul. Apoi cu sabia. Într-un final, își scoate pistolul din curea, îl pune la tâmpla lui Riden și trage.

...

Împușcătura răsună în aer și îmi reverberează în tot corpul. Deschid ochii îndată și-mi dau seama că nu am auzit un sunet de împușcătură, ci pe cineva lovind cușca cu sabia.

Cromis se îndepărtează repede când vede că m-am trezit.

— Alosa, spune Vordan, ești pregătită de o nouă zi?

Riden trăiește, deși e plin de sânge de la loviturile

de ieri, lungit pe jos, în fața cuștii mele. Se uită la mine și zâmbește.

De ce-mi zâmbește idiotul ăsta? Nu avem de ce să fim veseli în momentul de față.

Spune-i cum vrei: aroganță sau încredere în sine, însă dacă eu nu m-am gândit la un plan de scăpare, el sigur nu a avut cum s-o facă.

— Nu am putut dormi de entuziasmată ce sunt, spun eu impasibilă.

— Mă bucur să aud asta, spune Vordan, ignorând sarcasmul din vocea mea.

Organizarea e la fel ca ieri. Niffon și Cromis au adus iar gălețile. Theris se sprijină plictisit de un copac, cu o mână pe pistolul îndreptat spre Riden și cu cealaltă învârtind o monedă pe degete. Vordan se îndreaptă de spate, cu brațele musculoase ținând strâns veșnicul pergament și cărbunele. Buzunarul umflat dezvăluie că are din nou harta la el, bineînțeles ca să se laude cu victoria lui. Îmi confirmă bănuielile când mă prinde că mă uit la ea și zâmbește.

Extenuată și înțepenită de la dormitul într-o cușcă mică, îmi aplec capul și mă frec la ochi. Observ un fruct și o felie de pâine lângă un pahar de lemn plin cu apă. Probabil Cromis le-a lăsat înaintea să mă trezească.

— Tu ai mâncat ceva? îl întreb pe Riden.

Răspunde Vordan pentru el.

— Pe băiat îl ținem slăbit. Tu, pe de altă parte, ai nevoie de putere. Mă aștept la o zi plină de demonstrații, așa că mănâncă.

Mă strâmb la vederea mâncării. Dacă a pus ceva în ea?

— Ai la dispoziție exact un minut să mănânci, dacă nu, îi ordon lui Theris să-l împuște pe Riden.

— Te rog, nu te grăbi, adaugă Theris pe un ton sarcastic. Nu am mai împușcat ceva de mult.

Adulmec pâinea. Nu miroase ciudat, dar dacă alternativa e să-l văd pe Riden împușcat, am de ales?

Mă strâmb când mușc din fruct. Nu e chiar copt. Mănânc repede pentru a nu-mi da seama ce gust are mai exact. După ce termin, îmi frec limba de pâine în timp ce o mestec, ca să alung gustul.

Riden se uită la mine cât mănânc și zâmbește. Sper că s-a gândit la un plan și nu se bucură doar că îmfulec pentru el. Altfel, cred că o să-l las pe Theris să-l împuște.

După ce am înghițit ultima îmbucătură, termin masa sărăcăcioasă cu o gură de apă. Nu-mi redă puterile, deoarece e apă potabilă, dar trebuie să o beau la fel de mult ca oamenii normali pentru a supraviețui.

Vordan și Theris încep să facă planul pentru azi, lăsându-ne pe mine și pe Riden în pace pentru moment.

Riden își mișcă ușor mâinile pentru a mă face atentă.

Își mișcă buzele.

Trag cu ochiul la bărbații din fața găleților. Îl păzesc pe Riden, dar capetele lor sunt îndreptate spre Theris și Vordan. Nu cred că sunt prea atenți la noi.

— Ce? îl întreb pe Riden, abia deschizându-mi gura.

Își mișcă din nou buzele. De data asta înțeleg ce spune: *pregătește-te*.

Pentru ce? răspund eu în același fel.

De data asta șoptește.

— Îți mai aduci aminte lupta noastră cu săbiile?

Dau din cap. A fost un idiot îngâmfat că s-a lăsat rănit ca să câștige mai apoi. Ce legătura are asta cu situația noastră curentă?

Acum, spune el.

Mă încordez, neștiind la ce să mă aștept.

Iar Riden, nelegat, dar rănit, sare spre găleata lui Niffon. Ia apă în căușul palmelor și apoi se aude o împușcătură.

Pistolul lui Theris fumegă. Riden cade la pământ, ținând mâinile deasupra capului. Încearcă să

protejeze apa.

Însă Niffon se trezește în sfârșit și-i dă peste mâini lui Riden, care scapă apa pe jos. Îi șterge mâinile lui Riden de propriii pantaloni și apoi îl aruncă spre mine, departe de apă.

— Idiotule, spune Theris calm.

Începe să-și reîncarce pistolul, adăugând mai mult praf de pușcă și apoi bila de fier.

— Idiotule! repet eu, ignorându-i pe ceilalți. Până acum m-am străduit să *nu* fi împușcat. De ce m-am chinuit, nu știu!

Riden își strânge piciorul, exact deasupra genunchiului. Vorbește greoi.

— Nu am fost niciodată împușcat. Mă cam doare... rău.

Știu precis cum e să fi împușcat. Se simte exact cum te-ai aștepta. Ca și cum fierul îți taie carnea cu viteza luminii și înaintează spre os.

— Dacă mai faci asta odată, spune Theris, o să te doară de două ori mai tare.

— Măcar nu m-au omorât, spune el, ignorându-l pe Theris.

— Dar acum nu mai poți merge.

După ce Theris și-a încărcat pistolul, se întoarce să discute cu Vordan. Niffon și Cromis sunt mult mai atenți acum. Abia clipesc uitându-se la Riden și la mine.

— Țsta a fost planul tău genial? îl întreb.

Pare că nimănui nu-i mai pasă că vorbim. Riden e prea rănit ca să mai fie util, iar eu sunt închisă. Nu mai reprezentăm o amenințare.

— Da, spune el, înăbușindu-și un geamăt. Îi mai trebuie câteva finisări.

Înainte să apuc să-l întreb la ce se referă, începe să se târască spre găleți, cu piciorul rănit după el.

Toți se opresc și se holbează la el.

— Ia uitați-vă! spune Cromis.

— Nu se dă bătut, adaugă Niffon.

— Riden, oprește-te! îngaim în cele din urmă, dar

nu pare că mă ascultă.

Nu-și dă seama că va fi omorât? În cel mai bun caz, va fi din nou împușcat.

Mă ignoră și se târăște în continuare. Aproape a ajuns la găleți.

Aud pistolul încărcându-se. Theris țintește și trage.

Riden strigă și apoi cade cu capul chiar în găleată.

Niffon îl ia și-l aruncă lângă cușcă.

Riden are ochii închiși. Nu respiră. Îl analizez din cap până-n picioare căutând locul împușcături. Văd în sfârșit o a doua gaură însângerată. Theris l-a nimerit în același picior, dar de data asta sub genunchi. Pare că a doua lovitură a ratat osul, trecând prin mușchii gambei.

— Băiatul vrea să moară, spune Theris.

— Să-l omorâm, căpitane? întrebă Cromis.

— Da, omoară-l!

Niffon și Cromis se ridică. Trag cu disperare de zăbrele, încercând să le îndoii. Nu vreau să văd cum îl omoară. Nu vreau să...

Riden ridică capul. Întind mâna spre el, dar nu ajung la el.

Zâmbește.

Arogant mic... Stai. Ceva nu e bine. Fața lui. Obrajii îi sunt prea plini. Arată de parcă îi vine să vomite.

Însă când deschide gura, nu vomită. Nu, e apă de mare. O scuiță fix în mâna mea.

— Nu! strigă Theris, dar e prea târziu. Cântecul meu ajunge la el înainte ca el să ajungă la dopurile de urechi.

Îi vrăjesc imediat pe Theris, Cromis și Niffon. *Unde e cheia?* întreb. Theris scoate îndată bucata mare de metal din buzunarul lui.

Îl învălui într-o iluzie. E complet întuneric. Nu poate vedea nimic în afară de chibritul din mâinile lui. Trebuie să aprindă lumânarea dacă vrea să vadă, dacă vrea să se liniștească și să fie în siguranță. Eu sunt lumânarea, iar cheia de la cușcă e chibritul.

Mă schimonosesc când îl văd pe Theris că varsă a doua găleată de apă de mare în graba lui spre mine. Dacă eram mai atentă, aș fi putut să-l fac s-o ocolească, dar acum mă concentrez pe viteză, nu pe acuratețe. Pământul absoarbe instantaneu apa. Până ies eu de aici, nu va mai putea fi folosită. Am doar ce a reușit Riden să-mi dea. Trebuie să o folosesc chibzuit.

În timp ce Theris se apropie, îi trimit pe Cromis și Niffon să-l țină pe Vordan ocupat. Nu pot fermeca decât trei bărbați deodată. Vordan își bagă repede dopurile în urechi, apoi se pregătește de luptă, unul contra doi.

Riden zace pe jos și respiră rapid și sacadat. Îi smulg cheia lui Theris și apoi îl trimit să se lupte cu Vordan în timp ce descui cușca.

Vordan decide că nu se poate lupta cu trei oameni deodată, se întoarce și o rupe la fugă.

Îi cer un pistol lui Cromis, care e cel mai apropiat om înarmat. Vine repede la mine, scoate pistolul și mi-l dă. Ridic pistolul, încerc să trag aer adânc în piept și țintesc spre spatele lui Vordan. Chiar în locul unde inima e protejată de piele. E dificil pentru că Theris și Niffon îmi stau în cale.

Dați-vă la o parte! le ordon. Imediat ce se dau într-o parte, trag.

Lovitura răsună, iar Vordan cade.

Riden tușește.

— A fost impresionant, dar te-ai înșelat. Tot eu trag mai bine.

Arunc pistolul și mă întorc spre el. Nu pot să-i vorbesc pentru că trebuie să le cânt celorlalți, dar reușesc să dau din cap drept răspuns la remarca lui ridicolă.

— Putem să mergem? întreabă el. Am o mică problemă: sângerez.

Dau din cap din nou, de data asta determinată. O, nu! Încă nu am terminat cu ăștia trei.

Alerg spre trupul lui Vordan. Când ajung, smulg

pergamentul cu tot ce a scris despre mine din labele lui Iacome și îl rup în bucățele. Apoi mă chinui să scot globul cu harta din buzunar și o bag în al meu.

După ce termin îi iau sabia și mă întorc spre cei trei bărbați rămași. Nu am nicio problemă să-i omor așa neajutorați cum sunt. Mi-ar fi făcut cu siguranță la fel.

Însă apoi mă lovește un gând. *Cum rămâne cu harta lui Vordan?*

Mă întorc și mă apuc să-l percheziționez.

Puterea vocii mele se stinge, dar harta trebuie să fie aici pe undeva. Nu mă pot opri. Dacă aș avea *ambele* fragmente de hartă pentru tatăl meu... nici nu-mi pot imagina ce mândru va fi.

Îi scot pantalonii lui Vordan și-i scutur, rugându-mă că va cădea din ei o bucată de hârtie.

— Ce faci? întrebă slăbit Riden din urma mea.

Bănuiesc că știe ce fac, dar e uimit de felul cum o fac. Nu am timp să caut cu grijă și nu înțeleg de ce aș face asta. Sper ca jivinele să se sature din carnea lui puturoasă.

Când îmi dau seama că nu are harta, îi trag un șut.

Nenorocitul sigur o are pe corabia lui.

Și atunci ultimele note dispar.

Cu sabia lui Vordan în mână, mă întorc spre cei trei bărbați care s-au trezit din transă.

— Să înceapă distracția!

Capitolul 19

TREI SĂBII IES LA ÎNAINȚARE. Mă arunc pe cel mai apropiat om, Niffon. Parează lovitura, în timp ce Cromis încearcă să mă atace pe la spate. Sar într-o parte ca să-i am pe amândoi în vedere.

— Țineți-o ocupată! spune Theris. Mă duc după restul echipajului. *Nu o lăsați să scape!*

— Rămâi! zic eu.

Îl atac pe Niffon în timp ce mă dau pe spate ca să mă feresc de lovitura lui Cromis.

— O să vă las cu fața în nisip cât ai zice pește.

Theris nu pierde timpul și o ia la fugă spre plajă, în direcția în care corabia lui Vordan trebuie să fie ancorată.

Fie. O să-l aranjez data viitoare.

Cei doi pirați rămași se pricep să mă țină în alertă. Lovesc simultan și speră ca măcar una din lovituri să-și atingă ținta. Mișcările pe care trebuie să le fac ca să mă feresc sunt amețitoare, dar nu încetinesc. Mă năpustesc cu sabia și dau șuturi, dar ca să-l lovesc pe unul ar însemna să mă las lovită de celălalt dacă nu sunt atentă. Trebuie să aștept momentul potrivit.

Acesta vine când fac amândoi greșeala de a se da un pas în spate în același timp. Unul ca să se stabilizeze în urma loviturii mele, iar celălalt ca să-și ia avânt pentru a ataca. Îmi îndrept sabia spre Niffon, care se pregătește să lovească. Abia apuc să văd cum sabia mea i se înfige în gât că o întorc spre Cromis, care încă se chinuie să stea în picioare. Când se prăbușește la pământ de durere, îi iau sabia și-l ajut să-și dea ultima suflare.

De îndată ce amândoi zac la picioarele mele, încerc să mă uit după Theris, dar știu că e dispărut de mult. Nu știu cât timp am la dispoziție, dar știu că Theris va aduce forțe proaspete. Nu voi putea să mă lupt cu întregul echipaj.

Răsuflu furioasă și mă întorc la Riden.

— Nu mă băga în seamă, spune el respirând sacadat. Doar stau și eu aici, sângerând de moarte.

— O să fii bine! îl asigur eu. Asta dacă plecăm cât mai repede de pe insula asta.

Riden nu e prea greu, îl pot căra, dar rănilor lui fac drumul spre apă extrem de încet. Suntem contracronometru, împotriva lui Theris și a echipajului lui Vordan. Vântul acoperă sunetul pașilor, dar asta nu înseamnă că nimeni nu se apropie de noi.

Când ieșim în sfârșit din pădure și vedem plaja, încep să alerg ignorând gemetele lui Riden. Mai avem atât de puțin!

Însă bineînțeles că nu e nicio barcă sau altă ambarcațiune în care ne putem urca.

— Trebuie să înotăm, spune Riden.

— Nu putem, îi răspund eu și vocea îmi tremură.

Îmi șterg sudoarea de pe frunte cu mâneca liberă.

— Cântatul și lupta m-au obosit. Nu pot să mă bag în apă. E prea mult. Puterea oceanului mă va copleși.

— E singura opțiune. Theris se va întoarce imediat.

Încă ezit.

— Nu pot înota de unul singur, Alosa, spune Riden.

Mă uit la el. Nu știu cum, dar a putut să-mi calmeze mintea în timpul interogatoriului. Sper că prezența lui va fi suficientă și de data asta.

— Nu va trebui. O să mă ocup eu de tot. Sper doar să-mi aduc aminte de tine.

Mă uit la rănilor lui.

— O să te cam usture.

Mă arunc în valuri cu Riden în valuri și înaintăm încet până când apa ne ajunge la genunchi. Riden geme ușor printre dinți când apa sărată îi ajunge la prima lovitură de glonț.

— Inspiră adânc! îl sfătuiesc eu în timp ce încep să absorb apa.

Simt cum mă întoarce pe dos. Și fără să mai ezit, îl trag sub apă și înot.

Inima-mi tresaltă de bucurie. Fericirea mă cuprinde și mă simt împlinită deoarece sunt înconjurată de apă. Pentru un om, ar fi rece ca gheața. Dar nu și pentru mine. Mă alină, mă revitalizează și mă aduce la viață. Mă simt puternică și întremată, iar asta mă face să înot la viteză maximă.

Și simt cum mi se schimbă corpul.

Părul îmi crește și parcă prinde viață, încolăcindu-se și dansând prin apă. Pielea mi se deschide la culoare, bronzul dat de soare se transformă într-un alb perlat. Unghiile îmi cresc și se ascut puțin. Pot și să respir sub apă. Mă pot mișca fără efort. Văd la fel de bine ca pe uscat, ziua sau noaptea. Mă simt conectată la viața marină din jurul meu. La melcii de pe rocile de pe fundul apei. La peștii care înoată în dreapta mea. La plantele care se unduiesc în bătaia curentului. La fiecare creatură minusculă pe care nu o pot vedea cu ochiul liber. Le simt pe toate.

Nu vreau nimic altceva decât să înot și să mă bucur de mângâierea apei, înaintând prin ea.

Însă mă încetinește ceva.

Aproape am uitat. Car un bărbat. Ochii lui sunt deschiși, chiar și în apa sărată. Mă urmărește mut de uimire.

Așa și trebuie. Sunt putere și frumusețe. Sunt cântec și apă. Domnesc peste ocean și toate creaturile din el.

Bărbatul arată în sus. Apoi spre gâtul lui. Lăsăm în urma noastră o dâră de sânge. Un țipar acura din apropiere îl miroase, dar apoi îmi simte prezența și fuge în direcția opusă.

Bărbatul mă ia de braț și mi-l scutură. Îmi întorc capul spre el. A, se îneacă! Are nevoie de aer ca să supraviețuiască.

Mă voi bucura să-l văd cum se zbate și se îneacă. Va fi un spectacol pe cinste în timp ce continui să înot și să mă bucur de apa tămăduitoare. Poate că o să dansez cu cadavrul lui după.

Începe să dea din picioare, încercând să ajungă de unul singur la suprafață, dar rănilor lui sunt prea adânci, iar eu îl țin prea strâns ca să poată scăpa.

Într-un final, încetează să se mai zbată. În schimb, își pune mâinile de-o parte și de alta a feței mele și se chinuie să mă privească în ochi. Își lipește o singură dată buzele de ale mele înainte să rămână nemișcat.

Asta trezește ceva în mine. Riden. Acesta e bărbatul care s-a lăsat împușcat ca să mă ajute să scap de Vordan, iar eu îl las să se înece.

Imediat încep să înot spre suprafață. Nu respiră, nici când e deasupra apei. Trebuie să-l duc pe uscat. Încerc să simt iregularități în apă, ceva suficient de mare ca să reziste curenților. O corabie se află pe aproape. Corabia lui Riden. Cred că toți îl caută.

Întrec orice altă creatură marină și înot spre corabie. Înaintează cu repeziciune, leghe după leghe, ca o pasăre în aer.

Încă odată, mă îndrept spre răpitorii mei, dar de data asta nu mă pot preda fără un plan de scăpare. Mă cuprinde panica. Nu am timp. Fiecare secundă irosită îl aduce pe Riden mai aproape de moarte. Trebuie să ajung la corabie acum.

Nu mă duc direct la navă, ci mă scufund și încep să cânt. Sub apă, vocea mea e cristalină și răsunătoare ca un clopoțel. Ajunge repede la urechile celor de pe *Hoinarul Noptii*. Puterea cântecului meu e infinită când sunt în apă. Oceanul mă hrănește, astfel nu obosesc niciodată.

Mă apropiu de corabie și încep să pregătesc oamenii pentru ce va veni. Trebuie să fie pregătiți pentru noi. Nu avem nicio secundă de pierdut. Pot controla doar trei bărbați deodată, așa că mai întâi îl chem pe Kearan, spunându-i să întoarcă corabia în direcția noastră. Apoi îi găsesc pe Enwen și pe Draxen. Îi aduc la marginea ambarcațiunii și-l ridic pe Riden ca Draxen să-l vadă mai întâi pe el.

— Aruncați o frânghie! ordonă imediat Draxen.

În timp ce oamenii lui se grăbesc să îndeplinească

ordinul, încep o nouă strofă. De data asta ajung și mai departe.

Sunt obligată să înot spre dreapta pentru a evita frânghia mare și înnodată care mă stropește când atinge apa. Corpul meu se schimbă imediat ce pierde contactul cu apa, atât de rapid că nu observă nimeni. Nimeni nu-mi poate vedea forma de sirenă decât dacă se uită în apă și cred că erau prea departe ca să observe asta. Oricum, asta e ultima mea grijă.

Oamenii lui Draxen ne ridică repede. Cred că sunt cel puțin cinci care trag de frânghie. Mă agăț de balustradă deoarece mi-e greu să-l car și pe Riden. Altfel m-ar fi ridicat cu brutalitate și probabil că mi-aș fi rupt un deget sau mâna care ar fi rămas blocată prin balustradă.

Draxen îl ia pe Riden și-l întinde pe punte. Sunt pe cale să fac un pas în față ca să ajut, când sunt prinsă de ceea ce par a fi douăzeci de oameni.

— Aduceți-l pe Holdin! ordonă el.

Cineva fuge sub punte.

— Doctorul corabiei nu-l poate ajuta! strig eu.

Sunt distrasă de degetele scârboase care mă ating. Mă apasă și se bagă în locuri în care nu ar trebui. În locuri pe care nu e nevoie să le atingi ca să capturezi pe cineva. Mușchii îmi sunt obosiți de la efort. Orgoliul mi-e rănit de ce mi se întâmplă.

— Ce i-ai făcut? strigă Draxen.

Mi-a ajuns. Nu-mi pasă dacă mă vede tot echipajul. Oricum vor fi morți în curând. Îi cânt furioasă lui Draxen, ordonându-i să le spună oamenilor lui să-mi dea drumul.

Echipajul mă aude cântând; rămân uimiți. Însă când Draxen le ordonă să-mi dea drumul, rămân șocați.

Trebuie să repete ordinul mai tare ca să asculte. Probabil cred că nu eu l-am obligat să le ordone asta din moment ce îl ascultă. Bun.

Mă grăbesc spre Riden, mă așez pe puntea rece și îmi pun mâinile de-o parte și de alta a capului său.

Mă aplec de parcă aş vrea să-l sărut. Trebuie să-i fac respirație gură la gură. Îl țin de nas cu mâna dreaptă și-i suflu în gură, sperând ca aerul să-i ajungă în plămâni.

Aștept puțin și încerc din nou. Repet asta de cinci ori, dar nu se întâmplă nimic.

— Nu! spun eu, abia șoptit. Mă așez deasupra lui și-mi pun capul pe pieptul lui, rugându-mă să înceapă să se miște, ca plămâni lui să se trezească, ca trupul lui să se agațe de viață.

Nu poate muri. Nu după ce m-a salvat. Nu după ce s-a lăsat împușcat pentru mine. Nu poate muri tocmai acum.

Are apă în plămâni. O simt sub obrazul meu. Dacă aş putea s-o scot...

Îmi pun mâinile pe pieptul lui ca să pară că încerc să-i forțez apa afară din plămâni, dar știu că în acest moment nu mai are rost.

Încep să cânt, atât de încet încât doar Riden ar putea auzi, dacă ar fi conștient.

Îi spun minții lui să rămână alertă. Îi implor organele să reziste. Nu-i pot vindeca rănile. Nu pot grăbi sau schimba ceva. Pot doar să-i pătrund în gânduri. Îi spun să nu se dea bătut. Nu încă. Nu are voie să moară.

După ce termin de cântat, încerc să chem apa din plămâni lui Riden. Nu o pot atinge, dar o pot simți. Îi ordon să vină la mine.

Nu se mișcă.

Îmi înfig unghiile în plămâni lui Riden și trag, fizic și mental. Îmi doresc din toată inima și din tot sufletul meu să revină la viață

Și, într-un final, apa se ridică. Prin plămâni, prin carne, îi iese prin pori și apoi e absorbită de mine.

— Acum, respiră! rostesc și cânt în același timp.

Îi mai fac odată respirație gură la gură. Le ordon plămânilor să înceapă să lucreze. Inima lui Riden încă bate, așa că dacă-i conving plămâni să pompeze aer, va fi bine. *Trebuie să fie bine.*

Riden trage cea mai mare gură de aer în piept pe care am văzut-o vreodată. Îmi aduce aminte de un prunc nou-născut care respiră pentru prima dată. Sunetul vieții.

Mă dau puțin în spate ca să pot respira și eu.

După câteva secunde, se năpustesc toți asupra mea. Cred că Draxen s-a trezit din transă. O sabie îmi stă la gât. Alta îmi apasă stomacul, suficient de tare cât să zgârie pielea. Nici măcar nu-mi mai pasă. Riden trăiește. Asta e tot ce contează. Are ochii închiși, iar rănilor îi sângerează. Dar va supraviețui.

— Ce vreți să facem cu ea, căpitane? întrebă unul dintre nesimțiți.

— Duceți-o în celulă! Vreau cinci paznici, zi și noapte. Nu va primi apă sau mâncare. Și nu vorbiți cu ea.

Închisă ca o pasăre în colivie. Din nou.

Încep să urăsc chestia asta.

Capitolul 20

NU POT DESCRIE CÂT DE FRIG îmi e în celulă. Acum că pot să gândesc în sfârșit, simt efectul hainelor umede și al aerului rece. Briza ușoară de dimineață se strecoară printre crăpături. Îmi face pielea de găină și tremur ca varga.

Celelalte haine nu mai sunt aici. Nu știu ce a făcut Riden cu ele. Poate că ceilalți pirați le-au luat odată ce am fost mutată din celulă. Poți lua ceva bani pe materiale, iar pirații mereu caută profit.

Stau pe podea cu picioarele la piept și cu mâinile în jurul lor. Degetele de la picioare mi-au amortit. Îmi dau jos cizmele și le frec energic.

Oamenii care mă păzesc nu spun nimic. Abia se uită la mine. Sigur că Draxen a fost cel care i-a ales ca să mă păzească. Nu răspund la niciuna din replicile mele.

— Draxen vrea cumva să mă omoare sau pot să primesc și eu o pătură?

— Hei, Urâtule, cu tine vorbesc!

Unul din bărbați se uită la mine. Se înroșește și își mută privirea pe pereți.

— Cum a reușit Draxen să găsească un grup de surzi drept paznici?

— Dați-mi o pătură sau vă voi distruge!

— Presupun că nu vrea niciunul dintre voi să-mi dea cămașa lui, nu?

În momentul de față, aș accepta orice haină puturoasă, doar să fie uscată.

În cele din urmă, încerc să mă usuc singură. Alerg în cerc, îmi agit mâinile în aer, orice ca să mă încălzesc, dar indiferent ce aș face, frigul tot îmi intră în oase. Aș vrea să fiu în apă.

Dau jos câteva haine, atâtea cât am curaj, ținând cont de companie.

Cum de încă am apă pe piele? Cum de e atât de multă? Partea cea mai groaznică e că aș putea s-o

absorb, dar nu știu care ar fi consecințele. Aș pierde din nou în fața sirenei? Sau aș putea să preiau controlul cum am făcut-o până acum cu ajutorul lui Riden? Nu știu, dar acum nu pot risca. Nu când știu ce va veni.

Nu-mi dau seama cât timp trece până când renunț să mai fiu atât de precaută. Cânt o melodie joasă bărbatului care s-a uitat la mine mai devreme. Pare să fie cel mai slab din grup. *Adu-mi o pătură!* mă răstesc la el în notele agresive din cântec. Doar el poate auzi intenția cântecului. Restul aud doar un zgomot indescifrabil.

Brusc, se ridică și pleacă.

— Un' te duci? întreabă unul din ei.

Nu primește niciun răspuns. Bărbatul fermecat se întoarce repede. Îmi dă o pătură printre zăbrele.

— Doar ca să taci din gură, îi ordon să spună ca să nu fie suspectat de ceilalți.

— Era și cazul, replic eu.

Îi smulg pătura din mâini și o folosesc pentru a mă șterge. Apoi mă înfășor cu ea. Mult mai bine. Acum pot gândi limpede.

Mai trebuie doar să aștept să treacă ziua. Poate și noaptea. Nu știu cât va dura.

Ziua de ieri și dimineata asta m-au epuizat. Dorm în reprize. Prima dată îl visez pe Riden. E sănătos. Îmi spune iar că țintește mai bine decât mine. Tragem pe rând la țintă. La sfârșit, el câștigă. Dar asta mă face să-mi dau seama că e un vis. În realitate, nu m-ar putea învinge niciodată.

Apoi îl visez pe tata. Îmi cere harta. Urlă la mine de dincolo de zăbrelele celulei, spunându-mi că nu voi ieși până nu o are. Caut prin haine, unde știu că am pus harta, dar nu o găsesc. Îmi spune că nu voi mai ieși în veci din celulă. Barele de metal încep să se apropie, strivindu-mă.

Mă trezesc țipând. Bărbații pufnesc și apoi se întorc la zarurile și băutura lor.

Câteva momente mai târziu, mă las din nou

purtată de somnul cel dulce, gândindu-mă la cântecul pe care l-am trimis departe înainte să urc din nou pe corabia asta.

Nu mai durează mult.

...

Sunetul împuşcăturilor mă trezește. Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet larg.

A început.

— Toți oamenii pe punte! strigă Draxen de deasupra.

Toți paznicii mei se grăbesc pe punte și mă lasă singură.

Întorc masa din celulă cu picioarele în sus și îl verific pe unul dintre ele. Încă mai am șperaclele. După tot ce s-a întâmplat, Riden tot nu și-a dat seama cum am scăpat din celulă.

Lupta de deasupra e animată. Se aud țipete și icnete. Joc de picioare și clănțănit de metal. Blesteme și corpuri lovind puntea.

În cele din urmă, aud pași repezi pe scări; se disting față de zgomotul bătăliei. Probabil pentru că se apropie. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că cineva s-a rostogolit pe scări. Păcat. Cred că-l va dura ca naiba mâine dacă ticălosul n-a mierlit-o deja.

— Căpitane, ești aici?

— Aici sunt! strig.

Fața Niridiei apare în peisaj, urmată de încă doi membri ai echipajului meu. Îmi vine să sar de fericire la vederea lor.

— Ți-am auzit chemarea. Wallov a venit la mine imediat ce ți-a auzit cântecul, spune ea în timp ce mă măsoară din priviri.

— Cu siguranță nu ești în toane bune. Arăți groaznic.

Oftez.

— Nu-mi aminti!

Niridia zâmbește. E una dintre cele mai frumoase

femei pe care le-am văzut vreodată, dar nu de asta e secundul meu. Ne-am întâlnit acum cinci ani, amândouă fiice de pirăți. Niridia e mai mare cu un an decât mine, dar respectă ordinele și luptă aproape la fel de bine ca mine. Cu părul de culoarea soarelui și ochi albaștri precum cerul, e un paradox, cum oricine care a văzut-o luptând poate confirma.

— Cum stă treaba sus? întreb eu.

— Totul merge strună, căpitane, spune Niridia. Oamenii lui Tylon deja au luat captivi jumătate din dușmani.

— E aici Tylon?

Vocea mea devine amenințătoare.

— Îmi pare rău. M-a prins plecând. Nu i-am spus unde mă duc, dar a venit după mine.

— Al naibii el să fie, băiatul ăla trebuie să învețe să-și vadă de treaba lui!

— Doar îl știi.

Da, dar tot o să port o discuție lungă cu el după toate astea. Tylon este căpitanul uneia dintre corăbiile din flota tatălui meu, iar în ultima vreme a ajuns la concluzia că noi doi ar trebui să... fim mai apropiați. O idee pe care sunt sigură că tatăl meu a încurajat-o. Eu, pe de altă parte, nu vreau sub nicio formă să am de-a face cu ratatul ăla arogant.

— Nu fi prea dură cu el, căpitane. Oamenii lui le-au scos din încurcătură pe câteva dintre fete mai devreme.

— Sunt sigură. Și de câte ori au fost nevoite fetele să-i ajute echipajul idiot?

— De multe ori.

— Exact cum credeam.

— Ne alăturăm deci bătăliei? întrebă Mandisy entuziasmată, care stă între Niridia și Sorinda.

— Sabia? întreb eu.

— Aici, căpitane!

De data asta răspunde Sorinda. Fata cu părul de abanos îmi scoate de nicăieri sabia. Sorinda are mai multe arme cu ea decât are un spion secrete.

Ah, sabia mea! Unul dintre primele cadouri de la tatăl meu. I-am cerut Sorindei să o păstreze pentru mine cât timp am fost plecată. Văd că a avut mare grijă de ea. Nu m-aș încrede în altcineva când vine vorba de arme.

Mă cuprinde un val de căldură când le văd. Ard de nerăbdare să mă întorc pe corabia mea, dar deocamdată avem alte lucruri de făcut.

— Haideți să-i ajutăm pe cei de pe punte, da?

— Da, răspund toate.

Urcăm pe punte și ne alăturăm luptei. E un haos total. Am doar un moment la dispoziție să-mi dau seama cine e prieten și cine e dușman și încerc să-mi aduc aminte fețele membrilor echipajului de pe *Hoinarul Noptii*. Mi-ar fi mult mai ușor dacă oamenii lui Tylon nu ar fi amestecați cu cei ai lui Draxen. Acum trebuie să am grijă să nu-i omor pe cei care-l servesc pe tatăl meu, în loc să omor pur și simplu toți bărbații de pe punte. Ce-i drept, câțiva sunt ai mei, dar îmi cunosc atât de bine oamenii, încât ar fi imposibil să-i confund cu alții.

Încă sunt pirăți care vin la bord, dornici să se alăture bătăliei. Draxen și oamenii lui nu au nicio șansă, dar luptă vitejește. Majoritatea, cel puțin. Îl văd pe Kearan cum stă degeaba și trage o dușcă, fără nicio grijă. Nu e un luptător, ce să zic.

Îl zăresc pe Draxen. Se luptă cu doi dintre oamenii lui Tylon în același timp. Îmi doresc pentru o clipă ca unul dintre ei să-l omoare, dar știu că indiferent cine-l omoară, Riden tot va suferi. Urăsc că-i dau dreptate lui Vordan. Nu vreau să-l văd pe Riden suferind. Nu știu de ce, dar îmi pasă.

Înaintea ochilor mei, Draxen îl ucide pe unul din oamenii lui Tylon. Celălalt se dă în spate câțiva pași. Apoi atacă furios. Proastă mișcare. Bietul om nu gândește limpede. Se va alătura prietenului său.

Draxen îl omoară. Piratul cade pe punte în timp ce Tylon vine la bord. Nimeni nu-și dorește să-și vadă unul din oameni murind, dar te ajută să-ți alegi

țintele în timpul unei bătălii. Iar acum Tylon se repede la Draxen.

Lupta trebuie să se termine. Acum.

Tylon e un luptător excelent. E pirat de șase ani, de când era un băietan de doisprezece ani. Acum a devenit unul dintre cei mai de încredere oameni ai tatălui meu și un adversar pe măsura oricărui căpitan. Nu știu cine ar câștiga.

Gândul ăsta mă îngrijorează destul de mult. Nu pot risca să câștige Tylon, dar cum ar părea dacă aș interveni?

O, în numele stelelor!

O iau la fugă, sărind peste cei doi piraiți morți care zac la trei metri distanță.

— Alosa, îl aud pe Tylon din spatele meu.

Îl ignor deocamdată.

— Draxen, oprește bătălia! Spune-le oamenilor tăi să se predea, sau vor muri și mai mulți.

Draxen se uită la mine cu ochii plini de ură. Nu vrea nici în ruptul capului să se predea, chiar dacă asta îl va costa viețile tuturor membrilor echipajului. Se năpustește asupra mea, hotărât să mă doboare odată pentru totdeauna.

Va trebui să-l las din nou inconștient. Dar ce vor zice ceilalți dacă nu-l omor?

Deodată, privirea lui Draxen se mută în altă parte și aud cum toți își aruncă săbiile pe punte.

Ce nai...

Mă întorc, deși deja suspectez cine e.

A sosit regele pirat.

Mă uit prin mulțime, o văd pe Niridia și-i surprind privirea. Mesajul mut pe care i-l transmit e evident. *Tu l-ai chemat?* Dă din cap scurt. *Nu.*

Următorul lucru pe care-l fac e să-i trag una în picior lui Tylon.

— Au! spune el.

— L-ai adus aici?

— Bineînțeles. Ai trimis clar un strigăt de ajutor. De ce să nu-l chem?

— Pentru că nu am nevoie de ajutorul lui.

Aproape că urlu. Apoi mă îndrept spre marginea corabiei.

— Bună, tată!

— O ai? întreabă el.

Pare nemulțumit. Tatăl meu e o matahală. Părul și barba de un șaten-închis. Umerii lați. Peste un metru optzeci. Nu trebuie să-l mai fi întâlnit ca să știi cine e. Tatăl meu știe să capteze atenția oamenilor la fel cum vântul controlează mișcarea valurilor.

— Bineînțeles, răspund eu.

Bag mâna în singurul buzunar din pantaloni și scot micul glob. Draxen a fost atât de îngrijorat pentru fratele său, încât nu s-a gândit să mă percheziționeze. Cred că nici nu și-a dat seama că nu mai era în posesia lui.

I-o înmânez într-un mod ceremonios, ca și cum am face o tranzacție. Se uită în glob pentru a confirma că e ceea ce căuta.

— Acum, explică-mi! De ce ai chemat-o pe Niridia?

Totul în jur s-a oprit. Băieții și fetele îi amenință pe oamenii lui Draxen cu săbiile sau pistoalele. Tatălui meu nu-i pasă de disconfortul lor. Mă va interoga atât cât pofteste. Pentru el, timpul se oprește. Mereu a fost așa.

— Trebuia să plec cumva de pe navă. Aveam harta și trebuia să ți-o aduc cumva.

Se uită la mine și văd că nu mă crede în totalitate.

— De ce nu ai adus corabia la mine?

Înainte să pot răspunde, ridică o mână ca să mă reducă la tăcere.

— Niridia?

— Să trăiți! strigă Niridia de pe punte, unde amenință doi oameni cu pistolul.

— Spune-mi, unde era fica mea când ai ajuns la bord?

— Era...

— Închisă! sar eu.

Niridia ar minți pentru mine. Ar muri pentru

mine. În cazul ăsta, cele două ar însemna același lucru. Tata e în stare să-mi facă multe lucruri, dar știu că nu mă va omorî niciodată. Nu va fi la fel de binevoitor cu cei care-l mint.

— Un mic impediment, spun eu. Am fost răpită de pe corabie. Vordan Serad a venit să mă ia.

— Vordan?

Fața tatălui meu se întunecă. Își urăște competitorii.

— Cum a știut că ești aici?

— A avut un spion pe corabie.

— Ce voia de la tine?

— Era interesat de... abilitățile mele. M-a luat prizonieră și m-a obligat să-i arăt anumite lucruri.

Încerc să mențin conversația cât mai vagă pentru că știu că ne ascultă toată lumea.

— Ce a aflat?

— Multe, din păcate, dar deja știa destule. A spus că are un spion printre oamenii tăi de încredere.

Tatăl meu se uită în fugă la oamenii lui.

— Oricum ar fi, o să rezolv asta mai târziu. Ai putut scăpa ușor?

Îmi îndrept spatele.

— M-am descurcat.

— Și Vordan?

— Mort.

— L-ai percheziționat?

— Da. Harta nu era la el, iar circumstanțele evadării mele nu mi-au permis să cercetez zona.

— Serios? spune tatăl meu sceptic.

Nu înțelege cum alții nu pot să ducă la îndeplinire și cele mai dificile sarcini.

— De ce?

Pentru că trebuia să-l salvez pe Riden.

— Întregul echipaj era aproape. Au fost alertați de scăparea mea. Nu am avut suficient timp.

— Timp?

Întrebările lui iscoditoare încep să mă calce pe nervi. Întotdeauna au făcut-o, dar încerc să rămân

calmă. Tata e un om bun. Trebuie să pară dur de față cu oamenii lui, chiar și când vorbește cu mine.

— Și așa a fost dificil să-l dobor pe masivul Vordan. Trebuia să plec cât mai repede de acolo.

Acum, Kalligan mă privește într-un mod ciudat; nu-mi dau seama de ce.

— Descrie-mi-l pe Vordan.

— Era înalt, spun eu. Peste un metru optzeci. Musculos. Cu un început de chelie și o barbă maronie. Avea cinci cercei aurii rotunzi în urechea stângă...

— Nu era Vordan.

— Cum adică?

— Vordan nu iese în evidență. Arată ca un om normal. Păr șaten. Haine obișnuite. Îi place să se piardă în mulțime. Deși are un obicei deosebit. Îi place să învârtă o monedă pe degete.

Simt cum mintea mea o ia razna în timp ce înregistrez informația. Rămân cu gura căscată.

— Al naibii ticălos! exclam eu.

— Ce? întreabă tatăl meu.

— A fost acolo! *A fost aici!* El era spionul de pe corabie. A vrut să mă urmărească, dar nu a vrut să știe cine sunt, așa că l-a pus pe unul dintre oamenii lui să se dea drept el. S-a asigurat că nu el era în centrul atenției.

De aceea el avea cheia de la cușca mea. Și sigur avea la el fragmentul lui de hartă.

Tata își ridică deodată privirea. Mă ia de-un braț și mă dă la o parte chiar când Draxen aterizează exact unde stăteam, cu sabia ațintită spre regele pirat. Probabil că s-a cățărat pe vele în timp ce toți erau atenți la mine și la tata.

Ce idiot! După ce că mă chinui să-i salvez fundul, îmi mai și îngreunează munca!

Oamenii tatălui meu înaintează, pregătiți să-și apere regele.

— Nu! le spune el, făcându-le semn să se oprească. Îl aranjez eu pe băiat.

Își scoate sabia, pregătit de luptă.

— Tata, spun eu repede.

— Ce?

Îl privește atent pe Draxen, dar pot vedea că e deranjat de remarca mea.

— Sabia ta e o pedeapsă prea ușoară pentru el și echipajul lui. Lasă-mă să-i iau prizonieri!

Zâmbesc într-un fel care sper să fie convingător.

— Aș vrea să-i tratez la fel de bine cum m-au tratat ei cât timp am fost la bordul corabiei lor.

Nu ar trebui să-mi pese ce se întâmplă cu Draxen și restul echipajului, dar îmi pasă.

Aș vrea să îndulcesc înțelegerea cu niște note muzicale, dar abilitățile mele de convingere nu merg pe tatăl meu, din păcate. De fapt, niciuna dintre ele nu merge. E singurul bărbat care este imun la ele (deși acum am aflat că puterile mele de seducție nu funcționează pe bărbații ca Vordan, sau oricine ar fi fost el). Probabil că are de-a face cu faptul că e tatăl meu. Sângele lui îmi curge prin vene.

Într-un final, Kalligan se uită binevoitor la mine, iar asta îmi umple inima de bucurie.

— Prea bine. Ia pe cine vrei. Omoară-i pe restul! Nu vreau să scape. Aruncă-le cadavrele în ocean și adu-mi corabia!

— Da, să trăiți!

— După ce termini și te aranjezi, vino la mine. Aștept raportul.

Regele pirat părăsește corabia și-și ia echipajul cu el. Tylon și oamenii lui îl urmează.

Echipajul meu i-a dezarmat deja pe oamenii lui Draxen. Sunt puși acum în linie și forțați să îngenuncheze. Câteva din fetele mele au trebuit să se lupte cu Draxen ca să-i ia sabia. Deși e înconjurat de dușmani, nu vrea să renunțe așa ușor, însă e aruncat în linie cu ceilalți.

Mă uit liniștită la ei, lăsând frica să le intre în oase. Am trăit multe lucruri pe corabia asta pe care aș vrea să le uit. Oamenii ăștia nu vor avea parte de soarta

mea. Nu i-ar aștepta decât moartea sau temnița. Așa că puțină frică nu strică în momentul de față.

— Scena asta îmi pare cunoscută, le spun eu piraiților care sunt la mila mea.

Știam că va veni și ziua asta; doar că nu mă așteptam să mă simt atât de bine.

— Cine vrea să trăiască? Să fiu oare milostivă? Sau să vă omor pe toți la fel cum ați vrut să-mi omorâți echipajul când m-ați capturat?

Ultima parte o spun cu ochii pe Draxen.

— Faci ce vrei, femeie! spune Draxen, scuipând pe punte.

Nu mă așteptam să înfrunte moartea într-un mod atât de nobil.

— Oamenii tăi cred că sunt dezamăgiți că nici măcar nu încerci să-i salvezi.

— Nu că ar conta, se bagă un pirat, dar eu aș vrea să trăiesc.

E Kearan.

Zâmbesc.

— Prea bine. Wallov, Deros, duceți-l pe piratul ăsta în celulă!

Wallov și Deros sunt singurii băieți din echipaj. Sunt plini de mușchi și se descurcă foarte bine cu prizonierii. Mai ales cu cei corpolenți ca Kearan. Însă nu sunt doar pachete de mușchi. Am nevoie de cel puțin un bărbat la bord. Ei sunt singurii care-mi pot auzi cântecul. Sau cel puțin pot fi afectați. Mă bucur că pot trimite un semnal celor de pe corabie când sunt despărțită de ei.

— Luați-l și pe el! le ordon, arătând spre Enwen. Și pe căpitan. De asemenea, cred că veți găsi un bărbat rănit, cu două lovituri de glonț în camera de lângă puntea principală. Luați-l și pe el pe corabie! Mandsy?

— Da, căpitane.

— Ai grijă tu de el, da?

— Desigur.

Mai iau câțiva la bord, dintre cei mai tineri. Nu

vreau să le răpesc tinerețea. O să-i las la primul port, iar Kalligan nu va afla nimic.

Dar pe ceilalți, cei care au fost cruzi, ticăloșii dezgustători, ca Ulgin, pe ei vreau să-i văd cum se descompun pe fundul oceanului.

— Ucideți-i pe restul! spun eu.

Sorinda e prima care-și scoate sabia. Se duce în spatele lor și le taie gâtul pe rând. E o artistă a morții. Mișcările ei sunt magice.

Toți se grăbesc să-mi urmeze ordinele. Prizonierii sunt luați la bordul navei. Las câteva fete la bordul *Hoinarului Noptii* ca să-l ducă la locul de întâlnire. Cadavrele sunt aruncate peste bord, apoi fiecare se întoarce la postul lui.

Numai după ce totul e aranjat mă întorc pe corabia mea. Simt în sfârșit gustul libertății când pun piciorul pe puntea lui *Ava-lee*. Nu am fost niciodată cu adevărat prizonieră pe *Hoinarul Noptii*, însă nimic nu se compară cu sentimentul întoarcerii acasă.

Capitolul 21

ÎN TIMP CE MERG, îmi plimb mâinile de-a lungul balustradei de lemn. A fost distrusă într-o bătălie cu o corabie care încerca să dezerteze din flota tatălui meu. O ghiulea lansată de tunul meu a străpuns artimonul navei dușmane și, cumva, întregul catarg a căzut pe corabia mea, distrugând balustrada și crestând puntea. Împreună cu echipajul meu am navigat repede spre insula Butana de unde am furat scânduri de lemn de la faimoasele depozite de cherestea de pe insulă. Aproape că am pierdut un om atunci. Am fost fugăriți de bărbați cu fierăstraie și topoare, dar chiar și cu scândurile grele în spate, tot am reușit să scăpăm. Am reconstruit balustrada și am înlocuit scândurile crestate de pe punte.

Fiecare parte a corabiei are o poveste. Am luptat cu îndârjire și le-am câștigat pe fiecare în parte. Asta mă face să țin și mai mult la ea, pentru că am muncit atât de mult ca s-o reconstruim.

Îmi iubesc corabia aproape la fel de mult cum îmi iubesc echipajul.

Văd ușa spre camerele mele și simt cum o forță invizibilă încearcă să mă împingă spre ele, dar o ignor. Va veni și timpul relaxării.

— Heei, Căp'tane! se aude un chițăit de deasupra.

Roslyn se leagănă pe o frânghie până când piciorușele ei goale ating puntea. Copilița asta se ține mai bine în aer decât pe pământ.

Îi ciufulesc părul, mă uit la fețele oamenilor mei și mi spun că va fi suficient timp să vorbesc cu ei mai târziu. Trebuie să rezolv câteva chestii mai întâi.

— Niridia, spun eu.

Secundul mă aude mereu, oriunde m-aș afla pe corabie. Jur că aș putea să-i șoptesc din străfundurile corabiei, iar ea m-ar auzi din cuibul corbului. Se pricepe de minune la asta.

— Da, căpitane? întreabă, venind lângă mine.

— Câți au murit în luptă?

— Nu te necăji. Lupta va face mereu victime. Și toți băieții și toate fetele de pe corabia asta sunt dispuși să moară pentru tine.

— Câți? repet eu.

— Doi.

— Cine?

— Zimah și Mim.

Închid ochii și-mi închipui fețele lor. Zimah a fost una din cele trei fete care s-au oferit voluntare să vină cu mine atunci când m-am lăsat răpită de Draxen. Era o navigatoare grozavă și o fată cu care mereu purtai cele mai fascinante discuții. Avea tot felul de povești interesante despre locurile în care a călătorit. Îmi plăcea mult să le ascult. Mim era foarte îndemânică. Era mereu dispusă să facă ce-i spuneam, fericită în orice circumstanță. Un pirat extraordinar. Le voi duce dorul. Nu suport să mă gândesc că au pierit din cauză că am strigat după ajutor. Îmi dau seama că toți sunt conștienți în ce s-au băgat când au venit la bord, dar urăsc pierderile constante care vin la pachet cu pirateria.

— Le vom aprinde lumânări diseară, spun eu.

— Deja i-am spus asta lui Roslyn.

— Bine.

În calitate de căpitan, trebuie să ignor pierderile și să mă gândesc la binele echipajului. Și partea asta o urăsc.

— Vom avea nevoie de un nou navigator. Cineva care se orientează bine și știe uscatul și apele ca-n palmă.

Niridia aprobă din cap.

Îmi vine un gând nebunesc.

— Știu exact bărbatul potrivit.

— Bărbatul? întreabă Niridia. Nu ai jurat după ce s-a întâmplat cu Ralin că nu vei mai lua niciun alt bărbat la bord atât timp cât avem deja unul?

— O, nu-mi aminti de Ralin! Nu-și putea ține mâinile acasă. Un scârbos și jumătate.

— A devenit puțin mai potolit după ce i le-ai tăiat.

— Da, păcat că a decis să renunțe după asta. Nu-mi imaginez de ce.

Niridia zâmbește.

— Unii bărbați chiar nu sunt făcuți să fie pirăți.

— Tipul ăsta ar trebui să fie perfect, dacă vrea. E mult mai interesat de băutură decât de femei. Și se mișcă atât de greu că nu va putea să prindă niciuna.

— Pare bărbatul perfect. Cum am putea să refuzăm un așa crai?

Încep să râd.

— Mi-a fost dor de tine, Niridia.

— Și mie de tine, căpitane.

— Trebuie să cobor sub punte, dar mă întorc repede. Treci la timonă, da? Vreau să ajungem la locul de întâlnire cât mai repede.

— Desigur.

Nu mi se pare corect ca primul loc pe care îl vizitez odată întoarsă la bordul lui *Ava-lee* să fie închisoarea. Am petrecut atât de mult timp în cuști, celule și alte locuri închise în ultima lună. E ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Dar sunt multe de înfăptuit și de ce să pierdem timpul?

Oricum, Draxen mi-e prizonier, vreau să mă bucur de asta.

Cobor încet. Sunetul pașilor mei e mult mai delicat decât atunci când Riden mă trăgea după el sub puntea *Hoinarului Noptii*. Sunetul libertății e neprețuit. Iar corabia mea e mult mai frumoasă. Măndoiesc că voi mai găsi una la fel de arătoasă.

Celulele sunt pline. Îmi place să-mi țin prizonierii cât mai separați. Mai puține șanse de scăpare. În situația de față, oamenii trebuie să împartă, doi bărbați la o celulă. Nu și Draxen. Cu el trebuie să am mare grijă. E ținut în ultima celulă de unul singur.

Probabil că am păstrat mai mulți oameni de-ai lui Draxen decât ar fi trebuit. Însă vor fi suficiente ocazii să scap de ei. De preferat înainte ca Trianne să

rămână fără provizii în bucătărie. Bărbații costă mai mult să fie hrăniți.

Wallov și Deros stau drepti și așteaptă ordine când intru. Draxen mă străfulgeră cu privirea.

— Ce e cu fața asta lungă, Draxen? întreb eu. Ți-am dat cea mai bună celulă.

Mă ignoră. Zâmbesc și mă uit la oamenii mei.

— Ne bucurăm să te vedem, căpitane, spune Wallov. Roslyn a tot întrebat de tine.

— Cum e cu cititul?

— Progresează. Îi place să citească tot ce prinde.

— Mă bucur să aud. E bine să vă văd din nou. Din păcate, trebuie să scurtăm discuția. Vom avea suficient timp să sărbătorim victoria și să vorbim diseară. Așadar, mi-l puteți aduce vă rog pe cel de acolo? întreb eu, arătând spre celula din mijloc.

— Cel mare, căpitane?

— Da.

— Imediat.

Se duc amândoi spre celulă. Deros rămâne la ușă, iar Wallov intră. Sunt doi piraiți înăuntru. Cel tânăr încearcă să-l atace pe Wallov, dar e împins înapoi. Cel tânăr cade la pământ, lăsându-i cale liberă lui Kearan.

Kearan e întins pe jos, dar se ridică repede.

— Nu e nevoie de scandal, amice. Nu am de ce să nu vin de bunăvoie.

Wallov îl lasă să vină de unul singur, dar îl urmărește cu atenție. Are brațe puternice și ochi ageri.

Deros încuie celula în timp ce Wallov mi-l aduce pe Kearan. Îl aștept la intrarea în temniță. Nu vreau ca ceilalți piraiți să audă oferta pe care intenționez să i-o fac. Ar putea să le dea idei, căci Kearan e unul din cei doi oameni pe care vreau să-i recrutez.

— Kearan?

— Da? întreabă, fără să se obosească să mi se adreseze în vreun fel.

Chiar și în situații nefavorabile, are aceeași

atitudine nepăsătoare.

— Una din fetele mele de nădejde a murit în luptă. S-a eliberat un loc în echipajul meu. Am nevoie de un navigator ca tine. Ești interesat?

— Acum o lună mai aveai puțin și mă omorai. Acum vrei să mă angajezi?

Nu pare confuz sau speriat, nici măcar recunoscător. Doar plictisit.

— Știu. Și eu mă întreb același lucru.

— Ce se întâmplă dacă zic nu?

— O să rămâi prizonier până când te omor sau... păi, singura opțiune va fi să te omor.

Nu vreau să-i spun că-l voi elibera. Nu trebuie să creadă are de ales. Și oricum, după ce va petrece ceva timp pe corabia mea, nu-și va regreta decizia.

— Când am atâtea variante, cum aș putea alege?

Îmi încrucișez mâinile.

— Cred că sunt mai mult decât rezonabilă. Ești leneș, așa că nu va trebui să contribui prea mult.

— Între timp, voi sta aici?

— Nu, vei fi în perioadă de probă, liber să cutreieri corabia cu un paznic alături. După ce hotărâsc că pot avea încredere în tine, nu-l vei mai avea.

Kearan își scarpină barba nerasă, gândindu-se.

— Avem destul de multe butoaie de rom, adaug eu.

— De acord.

— Mă gândeam că asta o să spui. Acum, du-te pe punte! Raportează la timonier.

— Bine, spune și o ia spre ușă.

— Kearan, îl opresc eu.

— Da?

— De acum încolo îmi vei spune „căpitane”.

Se uită la podea pentru un moment, de parcă vrea să se răzgândească. Într-un final, spune:

— Da, căpitane.

— Bun.

Pleacă și-mi îndrept din nou atenția spre Wallov.

— Acum am nevoie de cel de acolo: bărbatul cu perlele.

Enwen e singur în celulă. Vine spre noi imediat ce se deschide.

— Domnișoară Alosa, spune el. Văd că brățara ți-a purtat noroc până la urmă.

— Ce?

Arată spre piciorul meu. Am uitat complet că mi-a dat un „talisman-sirenă”.

— Ți-ai câștigat libertatea, nu? Și știu că perlele mele încă funcționează pentru că mă aflu în siguranță pe corabia ta. Tot nu crezi în talismane?

— Mi-e teamă că nu cred în noroc. Doar în îndemânare.

— Câteodată cred că sunt același lucru.

Nu știu exact la ce se referă, dar nu prea-mi pasă.

— Se întâmplă să am nevoie de un hoț bun. Ai vrea să te alături echipajului meu?

Zâmbește.

— Cum să nu. Nu-mi pasă cu cine navighez, doar să fie rost de bani.

— Nu te îngrijora. Îți promit că, acolo unde mergem, vei găsi mai mulți bani decât ai visat vreodată.

Enwen își umezește buzele.

— În cazul ăsta, jur să fiu cel mai bun pungaș pe care l-ai văzut vreodată.

— Bun. Raportează pe punte.

— S’trăiți!

Mă uit la el cum urcă pe scări și-mi dau seama că ar fi trebuit să-i spun să nu fure când e pe corabie. Îi spun cu siguranță data viitoare.

Apoi îmi îndrept privirea spre prizonierii rămași și le spun:

— Voi rămâneți aici până decid ce să fac cu voi. Vă veți pune viața în pericol doar dacă încercați să scăpați.

Ultima replică o spun cu ochii pe Draxen.

— Atunci veți da cu siguranță de bucluc.

Draxen se ridică.

— Cum rămâne cu fratele meu?

— Cel mai priceput medic al meu are grijă de el.

— Dacă i se întâmplă ceva, te omor!

— Draxen, amenințările astea goale sunt degeaba. Fratele tău e în grija mea și eu voi decide ce se va întâmpla cu el. Nu poți face nimic în privința asta. Ai înțeles?

Poate că a sunat mai rău decât realitatea, dar nu mi pasă. După atât timp petrecut în preajma lui Draxen, ar trebui să-mi mulțumească pentru că l-am lăsat în viață.

Urc și eu scările, în urma celor doi noi membri ai echipajului.

Deși durerea pierderilor încă mă bântuie, cred că Enwen și Kearan sunt alegeri bune. Am destui luptători iscușiți pe corabie, dar navigatorii și pungașii pricepuți sunt greu de găsit.

Ajung pe punte și sunt întâmpinată de soarele arzător. E o zi frumoasă, fără niciun nor pe cer. Părul mi se unduiește în bătaia vântului. E perfect pentru navigat.

Mă opresc brusc când îl văd pe Kearan țintuit locului, holbându-se la pupă.

— Kearan? îl întreb și-i dau un ghiont în spate.

Nu se mișcă.

Mă întorc ca să mă uit la chipul lui. Se holbează undeva în față. Dacă ar fi să mă iau după privirea sa, aș spune că se uită spre dunetă.

— Kearan? îl strig din nou.

Deschide gura, o închide ca să înghită și apoi încearcă din nou.

— Cine e?

O, se uită la cineva! Mai arunc o căutătură.

— Niridia? E primul meu secund, stă la timonă.

Dă din cap.

— Nu ea. Frumusețea de abanos din umbră.

O altă căutătură. Nici măcar nu am observat-o pe Sorinda ascunzându-se în umbra velei inferioare.

— Ea e Sorinda.

Nu-și dezlipește privirea de pe ea. Cred că a uitat să

clipească.

— Și care e rolul ei pe corabie?

Zâmbesc.

— E asasina mea.

— Vreau ca ea să mă păzească.

— Ce?

— Ai zis că sunt în perioada de probă și că voi fi păzit o vreme. Vreau să mă păzească ea.

Nu l-am auzit niciodată pe Kearan vorbind atât de clar. De obicei cuvintele lui sunt târăgănite și înecate în alcool.

— Ai auzit când am spus că e asasina mea? Nu te juca cu ea. Te va omorî cât ai zice pește.

— Atunci nu va fi o problemă. Se va asigura că mă comport frumos.

Acum nici douăzeci de minute, am asigurat-o pe Niridia că Kearan e mai interesat de băutură decât de fete. Se pare că m-am grăbit.

Însă, ca să fiu sinceră, sunt curioasă ce se va întâmpla.

— Sorinda! strig eu.

Nu se mișcă, dar văd că mă privește.

— Vino aici!

Îi fac semn să se apropie.

Iese din umbre grațioasă ca o pisică. În loc să urce pe scări, sare peste balustradă și aterizează fără să facă niciun zgomot.

Este într-adevăr cum a descris-o Kearan: o frumusețe de abanos. Părul lung și negru. Slabă cu trăsături delicate. Deși se ascunde mereu, puțini o pot întrece când iese la lumină. Niridia este frumusețea vădită, cu trăsături desprinse dintr-un tablou. Sorinda pare zămislită de natură. Frumusețea ei iese la iveală doar în lumina lunii.

Nu spune nimic când ajunge lângă noi. Doar așteaptă ca eu să spun ceva.

Kearan se holbează la ea fără reținere. Sorinda se preface că nu-l observă.

— Acesta este Kearan. S-a alăturat echipajului

nostru. Va fi noul nostru navigator. Acum e în perioada de probă. Îl ții tu sub supraveghere, te rog?

— Toți sunt sub supravegherea mea.

Zâmbesc.

— Știu, dar asta e una dintre responsabilitățile tale oficiale de acum încolo.

Îl măsoară pe Kearan din priviri. Nu schițează nicio reacție. Nu-mi dau seama niciodată ce simte. Însă buzele ei se arcuiesc ușor în jos. Kearan este gras și urât, dar se vede că știe meserie, cât timp este motivat s-o facă.

— Prea bine, spune ea într-un final.

— Bun. Vă rog să mă scuzați, mai am un prizonier de vizitat.

Deși corabia lui Draxen e mai mare decât a mea, am optat pentru mai multe camere pentru ceilalți decât să mi le măresc pe ale mele. Din moment ce mie chiar îmi pasă de echipajul meu, am construit o cameră pentru tratarea răniților.

Acolo mă duc.

Pe drum, îl văd pe Enwen la balustrada de la babord, uitându-se la echipaj. Cu el nu-mi fac atâtea griji. O să pun pe cineva să-l supravegheze și pe el, dar mai târziu.

Mandsy stă aplecată asupra mesei cu saltea pe care e lungit Riden, care doarme. Pantalonii i-au fost tăiați până la coapsă pentru a avea acces mai ușor la cele două răni. Camera miroase a unguente și sânge.

— Cum se simte? întreb eu.

— Va fi bine, căpitane. Am eliminat deja glonțul din coapsă. Împușcătura din gambă e curată. L-am bandajat cât de bine am putut, inclusiv pe tăieturile superficiale de pe brațe.

Simt cum mi s-a luat o piatră de pe inimă și parcă pot respira mai ușor.

— Bine. S-a trezit până acum?

— Da. O dată și s-a uitat la mine ciudat.

— A spus ceva?

— A spus: Hei, nu ai părul roșcat! Apoi a adormit la

loc.

Zâmbește cu subînțeleș.

— A fost de-a dreptul dezamăgit că nu erai tu, căpitane.

— Prostii. Sunt multe roșcate pe lume.

— Dacă spui tu.

— Alosa?

Vocea e slăbită și șovăitoare.

— Riden.

Mă mut la capătul mesei ca să mă poată vedea.

— O să vă las atunci, spune Mandsy.

— Da, mulțumesc, Mands!

Închide ușa după ea.

E palid, dar pieptul i se mișcă ritmic, plămâni lucrează. Nu am prețuit niciodată mai mult mișcarea asta. Brațele și picioarele îi sunt complet bandajate. Abia se mai vede pielea în marea de alb.

— Cum te simți? îl întreb.

— Ca și cum aș fi fost împușcat. De două ori.

— Dacă nu ai fi atât de rănit, ți-aș trage una pentru ce ai făcut.

— Deoarece mulțumită mie am scăpat?

Scutur din cap.

— Nu, fraiere! Pentru că te-ai lăsat împușcat! De două ori!

— Durerea dispare în cele din urmă, spune el. Moartea e permanentă.

— Ești cam lucid pentru cineva care a fost împușcat.

Zâmbește, dar apoi devine serios.

— Îmi pare rău pentru ce ți-au făcut oamenii ăia. Nu pot ști cât de îngrozitor a fost pentru tine, dar îmi imaginez că a fost oribil.

Mă uit la el uimită.

— Ce?

— Mă vezi? îl întreb.

— Da. Ce...

— Stau în picioare. Nu sunt rănită. Nu *m-a împușcat nimeni* și tu crezi că *eu* m-am simțit

groaznic? Sunt bine.

Deși sunt furioasă că Theris, adevăratul Vordan, încă trăiește.

— Cum e fratele meu? întreabă Riden.

— E la mine în celulă.

— În viață?

— Da, în viață! Ce crezi, că stau cu cadavre mirositoare pe corabie?

— Mulțumesc, Alosa!

Flutur din mână ca și cum nu ar fi mare lucru.

— Presupun că îți place cazarea? îl întreb când tăcerea devine prea apăsătoare.

— Sunt pe o masă.

— Da, dar e singurul lucru din cameră în afară de trusa medicală a lui Mandsy. Nu e dezordine. Nimic care să te deranjeze.

Râde. Apoi spune:

— Și ce se va întâmpla în continuare?

— Sinceră să fiu, nu știu. Eu și tata avem de discutat. Oamenii din echipajul tău rămași în viață vor fi lăsați în cel mai apropiat port. Nu-i pot da drumul lui Draxen. Sigur va încerca să se răzbune, așa că deocamdată e prizonierul meu. Dar nu voi permite să i se întâmple ceva.

Mă țintuiește cu privirea. E atât de recunoscător, atât de ușurat, ai crede că l-am făcut regele propriei insule.

— Mi-ai salvat viața, Riden. Vreau să fim chit.

— Doar atât?

— Da.

Inspiră adânc.

— Am învățat atâtea despre tine când eram pe insulă. Te-am acuzat înainte că m-ai fermecat, că te-ai jucat cu mintea mea. Știu acum cum e să fiu vrăjit de tine. Mi-am dat seama că ai fost sinceră și că ce gândesc, ce simt nu are legătură cu abilitățile tale, ci cu tine.

— Riden, spun eu, oprindu-l.

— Da?

— Ai pierdut mult sânge și sunt destul de sigură că ai fost mort câteva minute. Poate că ar trebui să te odihnești, să te întremezi și să te gândești mai bine înainte de a spune sau face ceva nebunesc.

— Cum ar fi să mă las împușcat de două ori? întrebă el, risipind atmosfera încărcată din cameră.

Râd.

— Da, cam așa ceva.

— Bine, dar din moment ce știu atâtea despre abilitățile tale, te-ar deranja dacă ți-aș mai pune o întrebare?

— Poți să mă întrebi. Nu înseamnă că voi și răspunde.

— În ce fel e specială nașterea ta? Cum de ai ajuns să ai puterile unei sirene, dar să nu fii una? Ai zis că-mi vei spune dacă îți voi da harta. Deși nu ți-am dat-o de bunăvoie, o ai acum, iar eu aș vrea să știu.

Riden știe într-adevăr multe despre mine. A fost martor la lucrurile teribile pe care i le-aș putea face dacă aș vrea. Și totuși îmi vorbește de parcă suntem.... prieteni. Nu mă deranjează dacă află mai multe. Mi se pare incredibil că mă acceptă așa cum sunt. Nu că mi-ar păsa dacă o face sau nu.

— Tata a urmat indicațiile de pe fragmentul de hartă acum aproape nouăsprezece ani. A vrut să vadă cât de departe poate ajunge cu ea. Corabia lui și cu încă două din flotă au dat peste o insulă care nu se afla pe nicio altă hartă a Maneriei, cu excepția celei care duce spre Isla de Canta.

Știu povestea pe de rost. Când eram mică, îi ceream tatei să mi-o spună încontinuu. Acum că sunt mai mare, îmi dau seama că nu prea e potrivită pentru o fetiță, dar tatăl meu mereu m-a tratat ca pe un adult.

— Cum se numea insula? întrebă Riden.

— Nu-i știm numele. Doar că e în drum spre Isla de Canta. Dar nu contează numele ei. Ceea ce contează e ce au găsit când au ajuns acolo.

— Ce?

— O lagună. O lagună cu femei frumoase care se

îmbăiaiu. Câțiva oameni, inclusiv tatăl meu, au sărit peste bord, pregătiți de distracție. Însă nu femeile au fost cele care au fugit țipând din calea bărbaților, ci ei au urlat până când trupurile le-au dispărut în adâncuri.

— Dar tatăl tău a supraviețuit. Cum?

Zâmbesc și-mi amintesc când mi-a spus povestea despre cum el și Draxen au preluat controlul *Hoinarului Noptii*.

— Nu mă întrerupe. Ajung și acolo.

— Scuze.

— Sirena este o creatură puternică. Mai puternică decât orice bărbat. Când își găsește prada, îl ia de umeri și-l împinge spre fundul oceanului, unde-i face felul.

Riden înghite în sec.

— Ce romantic!

Dau capul într-o parte, uimită.

— Ai spune că e mai groaznic decât intențiile bărbaților care s-au dus după ele?

Riden nu răspunde. Continui.

— Bărbatul se zbate ca să-și salveze viața, dar sirena va învinge mereu. Sirenele care se culcă cu bărbați în apă vor avea copii-sirene. Întotdeauna fete, desigur. Deoarece sirenele sunt mereu femei. Tatăl meu a fost luat de cea mai frumoasă dintre toate. Chiar de regina lor, așa spune el. Ea, la fel ca celelalte, l-a tras după ea pe fundul oceanului.

— Și?

— Tata s-a zbătut la început. S-a luptat din răputeri, dar a fost în zadar. Știa că avea să moară. Așa că, în loc să se zbată până când lipsa oxigenului avea să-l doboare, a decis să se implice și el în ceea ce se întâmpla.

— Vrei să spui că...

— În loc să se împotrivescă, i-a răspuns la îmbrățișări și sărutări. Și cumva, asta i-a salvat viața. Deoarece l-a adus la suprafață. Chiar până la țarm. Astfel, un copil conceput de o sirenă pe uscat va

fi mai mult om decât sirenă.

— În numele stelelor! reușește Riden să spună.

— Tata și cei care au rămas la bordul navelor au plecat de pe insulă și, fiindcă ajunseseră la ultima locație pe care le-o permitea fragmentul de hartă, s-au întors acasă. Le-a fost permis să plece datorită întâlnirii dintre regina sirenă și tatăl meu. Le-a permis să rămână în viață și nu și-a trimis supusele să-i ucidă. Tata s-a întors de mai multe ori pe acea insulă, dar nu le-a mai găsit niciodată.

Riden nu mai spune nimic. E pierdut în gânduri, încercând să înțeleagă toate acestea. În cele din urmă, i se închid ochii și presupun că a adormit. Mă uit la pleoapele lui închise. La pieptul lui care se înalță ușor, înviorat de răsufări adânci, regulate. La buzele lui pline. E un băiat ciudat. Ciudat pentru că m-a salvat. Ciudat pentru că luptă cu îndârjire să-și salveze fratele îngrozitor. Ciudat pentru că nu luptă pentru ceea ce-și dorește, oricare ar fi acel lucru.

Presupun că voi avea timp suficient în viitor să-l descifrez.

Ultimul fragment de hartă ne așteaptă.

Mulțumiri

Această carte se datorează multor oameni. Mai întâi, aș vrea să-i mulțumesc agentei mele Rachel Brooks, care a crezut în mine, i-a oferit o casă *Fiicei regelui pirat* și continuă să muncească pentru a-i asigura succesul. Ești o supereroină și o zână, Rachel! Mulțumesc că ești atât de minunată!

O mare de mulțumiri către echipa de la Feiwel and Friends, în special lui Holly West, editoarea mea grozavă. Viziunile tale asupra acțiunii și personajelor au fost neprețuite. M-ai ajutat foarte mult să pătrund în mintea Alosei și să fac povestea cu adevărat specială. De asemenea, le mulțumesc lui Starr Baer și lui Kaitlin Severini, care au lucrat ca editor de producție, respectiv tehnoredactor.

Le mulțumesc și tuturor oamenilor din culise cu care nu am lucrat direct, dar care au ajutat la realizarea cărții. Am fost unul din acei oameni și știu că existați. Mulțumesc!

Lui Alek Rose, colegul meu de cameră din facultate, care mi-a suportat alarma cu o oră mai devreme ca să pot scrie și edita. M-ai lăsat să pălăvrăgesc încontinuu despre noi idei de carte și mereu m-ai încurajat. Mulțumesc, Eerpud!

Lui Sarah Talley, Megan Gadd și Taralyn Johnson: sunteți cei mai buni critici și cele mai bune prietene pe care o scriitoare le poate avea. Să nu vă schimbați niciodată.

Le mulțumesc și cititorilor mei beta: Gwen Cole, Kyra Nelson, Shanna Sexton, Jennifer Jamieson, Elizabeth Anne Taggart, Juliet Safier, Tyler Wolf, Samantha Lee, Erica Bell, Kyra Pierce, Grace Talley și Candace Hooper.

Trebuie să le mulțumesc și celor de la Swanky Seventeens, în special agentei mele și surorii mele de suflet Gwen Cole, pentru că m-a ținut pe drumul cel bun și cu care am pornit în această călătorie

nebunească.

Le mulțumesc Elanei Johnson, care a fost o persoană foarte importantă în cadrul procesului de verificare a cărții, lui Brandon Sanderson, al cărui curs de scriere creativă m-a învățat foarte multe despre crearea unor sisteme magice de succes, lui Rick Walton, care m-a învățat mai multe despre domeniul de carte decât mi-aș fi putut imagina, și lui Kathleen Strasser, fără de care poate nu m-aș fi apucat de scris niciodată.

Trebuie de asemenea să le mulțumesc mătușii mele Krista și unchiului meu Tim. Am lucrat la cea mai mare parte a acestei cărți în ultimul semestru de facultate, când locuiam cu voi. Vă mulțumesc că m-ați primit în căminul vostru. Îi mulțumesc lui Audrey, pentru că m-a ajutat să găsesc numele personajelor. Lui Emily, pentru că m-a lăsat să-i invadez camera și să-i citesc. Lui Nathan și lui Jared, pentru că alături de ei nu m-am plictisit niciodată.

Și bineînțeles, le sunt etern recunoscătoare membrilor familiei mele pentru că m-au susținut la fiecare pas. Vă mulțumesc, mamă, tată, Jacob, Becki, Alisa și Johnny, pentru că m-ați încurajat și mi-ați suportat discuțiile interminabile despre drumul lung către publicarea unei cărți.

Despre autor

Tricia Levenseller este autoarea seriei *Fiica regelui pirat* și a romanelor *Umbrele care ne despart*, *Warrior of the Wild* și *Blade of Secrets*. A crescut într-un oraș mic în Oregon, iar acum locuiește lângă Munții Stâncoși cu câinele ei Rosy, care o cam face pe șefa. Are o diplomă în litere și editare și este încântată că nu mai trebuie să citească vreodată un manual. Când nu citește sau scrie, Triciei îi place să facă puzzleuri, să joace volei și să se uite la seriale în timp ce mănâncă floricele cu unt din belșug.